

Proleterce DEVİRİMÇİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

Mart 2010 Sayı: 14

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Yaklaşık üç aydır süren Tekel direnişi, 'mola' verdi. İşçiler, Türk-İş önündeki çadırlarını buruk bir biçimde kaldırdılar. Zafer şarkılarıyla kaldırmak isterlerdi kuşkusuz. Halaylarla, sevinç nidalarıyla... Böyle büyük bir direnişe de bu yakışır.

Tekel işçisi, aylardır Ankara'nın ayazına, karına direndi. Hükümetin tehditlerine, kolluk güçlerinin gazına, copuna direndi. İşbirlikçi sendikacıların ayak oyunlarına, sürece yayma ve geriye çekme gayretlerine direndi. Bunların hepsini bertaraf etmeyi başardı. Ama daha önceki direnişlerin de 'yumuşak karnı' olan 'hukuksal süreç' Tekel işçisini de vurdu. Bağlı bulunduğu sendikanın bilinçli bir şekilde, hedefe sadece AKP'yi çıkması, herşeyi Danıştay'dan gelecek karara bağlaması, bunda önemli bir rol oynadı. Sendika, Danıştay'ın erteleme kararını, kendine kalkan yaparak "direniş çadırlarını" zorlanarak da olsa kaldırmayı başardı.

Elbette bu bir yenilgi değildir. Tekel direnişi, somut hedefi olan 4-C dahil olmak üzere, çok önemli kazanımlar elde etmiş durumdadır. Günlere 4-C tartışılmış, bunun nasıl bir hak gaspı olduğu deşifre edilmiştir. Hükümet, 4-C'de birçok değişikliğe gitmek zorunda kalmış, bu maddeye göre çalışan veya çalışacak olanların önü açılmıştır. Somut kazanımların yanı sıra, elde geçirilen siyasal ve moral üstünlük, hepsinin üzerindedir. Yıllar sonra işçi sınıfı yeniden öne çıkmış, sömürülen-ezilen tüm kesimleri kendi etrafında toplamayı başarmıştır. İnsanlığın bugüne dek yarattığı değerleri kendinde somutlayan işçi sınıfı, geleceğin de temsilcisi olduğunu bir kez daha göstermiştir. Direnişteki bir kadın işçinin söylediği gibi, onlar "üretmek için vardır"lar. "Yaratan ve kahreden" güçlerinin farkına vardıklarında ve sınıfsız-sömürsüz bir toplum hedefiyle harekete geçtiklerinde, önlerinde duracak hiçbir güç yoktur.

Sayfa 2'de sürüyor

Tekel'den Tarih'e KAVGA SÜRÜYÖR SÜRECEK!

Tekel'den Tariş'e KAVGA SÜRÜYOR SÜRECEK

"Proletarya, sosyalist öğretide akli, sosyalist öğretide de proletaryada maddi silahını bulmuştur" demişti Marks, yüzelli yıl önce. Sınıf ile öncünün birbiriyle kaynaştığı zaman, gerçek gücün ortaya çıkacağını net biçimde ortaya koymuştu. Bilimin ve yaşananların imbiğinden süzülmuş bir sonuçtu bu.

Daha işçi sınıfının yeni doğduğu 19. yüzyılda, hem Lyon barikatlarında, hem de Paris Komünü'nde savaşmış bilinçli bir işçi şöyle sesleniyordu: "Eğer Paris'te yüzbinler olsaydık, ya da Lyon'da sadece ücret için değil iktidar için savaşıydık, ne olacaktı? Zafer! Zafer işte o zaman bizim olacaktı!"

Sınıf mücadelesi, uzun soluklu bir mücadeledir. Tek bir çarpışmadan, tek bir mevziden oluşmaz. Yengi ve yenilgilerin toplamından zafere ulaşılır. Önemli olan, yenilgilerden doğru sonuçlar çıkarmak, onu yeni zaferlerin basamağı haline getirebilmektir. Bu yönüyle Tekel direnişi, oldukça zengin dersler bırakmıştır geriye. Hem Tekel işçisi, hem de bir bütün olarak Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri, bu dersler ışığında girecektir yeni kavgalara...

Ve tabi ki, öncü güçler de Tekel direnişi üzerinden başarı ve eksiklerini masaya yatırmalı, daha bir donanımlı girmelidir, önümüzde uzanan zorlu sürece... Proletaryanın "akli" gücünü temsil ettiğinin bilinci ve sorumluluğu ile yaklaşmalıdır görevlerine. Bu gücü 'maddi' bir güç haline getirmeden, 'madde'siyle buluşmadan, güçlenemeyeceğini, zayıf kalmaya mahkum olacağını aklından çıkarmadan...

Tekel'de önemli bir adım atılmıştır. Öncü ile sınıfın, bilinç ile maddenin buluşmasında, bir başlangıç yapılmıştır. Tam da böyle bir direniş sürecinde, kolektifin iradi gücünü ortaya koyması, bunu direniş yerinde ilan etmesi, ona ayrı bir anlam kazandırmıştır. Kolektif, direnişten güç alırken, direnişe gücünü akıtmıştır. Şimdi bu atılan anlamlı adımları, ileriye taşıma zamanıdır.

Tekel işçileri, çadırları sökmekten önce tüm gücüyle haykırdılar: "Kavga bitmedi daha yeni başlıyor!" Gerçekten de hem kendileri için, hem de sınıfın diğer bölükleri için "kavga yeni başlıyor"du. Tekel, buzkıran olmuştu adeta. Can Yücel'in mısralarını uyarlayarak söylersek; "Bir uzun koşuysa bu kavga/Tekel işçisi, ilk yüz metresini koşmuştu."

Bu bir bayrak yarışıydı. Ankara-Kızılay'da sökülen çadırlar, İzmir-Tariş'te kuruluyordu aynı saatlerde. İzmir'li Tekel işçileri de Ankara'dan yola çıkan otobüslerini, doğrudan Tariş önüne çekiyor, ailerinden önce Tariş'li işçilerle kucak-

laşıyordu. Hatay, Adana ve Malatya çadırında bulunan Tekel işçileri, daha Ankara'dan ayrılmadan, günlerdir direnişte olan Gaziantep Çemen Tekstil'in önünde buluşma sözü verdiler. Kavganın, dayanışmanın, paylaşımın devamlılığıydı bu.

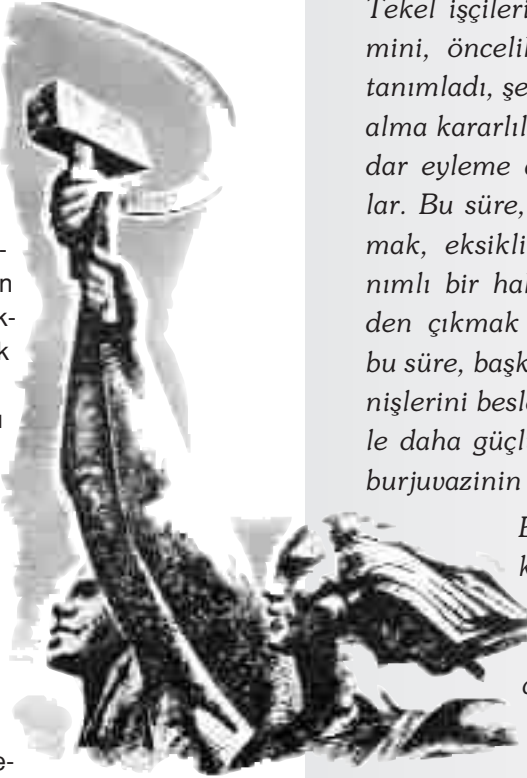
Tekel işçilerinin çadırlarını söktüğü günün ertesinde, işsizlik ve enflasyon oranları açıklandı. Resmi rakamlarla bile işsizlik yüzde 15'e dayanmış, üç buçuk milyona ulaşmıştı. Enflasyon yeniden çift haneli rakamlara çıkmıştı. Başta gıda olmak üzere temel ihtiyaç maddelerinin fiyatları ikiye, üçe katlandı. İşsizlikle yoksulluk, çığ gibi büyüdü, büyüyor. Krizin yükü, yine işçi ve emekçiye yıkılıyor. Buna dur diyebilmek, Tekel işçisinin açtığı yoldan geçiyor. Zorlu, meşakkatli, sıkıntılı, ama başıdik ve onurlu bir şekilde...

İşçi ve emekçilerin başka seçeneği yoktur. Sadece Türkiye'de değil, tüm dünyada böyledir. İşte komşumuz Yunanistan... Aylardır Yunan işçi ve emekçileri sokakta. Yunan burjuvazisi ise, hala "kemer sıkma"tan söz ediyor. Emekli maaşlarını donduruyor, kamuda çalışanların ikramiyelerini vermiyor. Emeklilerin bile sokağa çıktığı, polisle çatıştığı bir ülkede, AB burjuvazisinin, yükü Yunan halkına bindirme planları zor tutar.

Onlar, şu anda krize karşı mücadelenin başını çekiyor. Üretimden gelen güçlerini ortaya koyarak genel grevin nasıl yapılacağını herkese gösteriyor. Ve bu eylemlerde, Tekel direnişini anmadan geçmiyorlar, direnen Tekel işçisine selam gönderiyorlar.

Tekel'le birlikte, "proletarya enternasyonalizmi" bizde de yeniden yaşam buldu. Şimdi Türkiye'li işçi ve emekçilerin, dünya proletaryasına ve ezilen halklarına selam gönderme zamanıdır. Türkiye'den Yunanistan'a ve direnen diğer ülke işçi ve emekçilere, enternasyonalist birlik ve dayanışma örnekleri sunma zamanıdır.

Kavga yeni başlıyor... Tıpkı şairin söylediği gibi: "Bitmedi daha/sürüyor o kavga/ve sürecektir YERYÜZÜ AŞKIN YÜZÜ OLUNCAYA DEK..."

O k u r l a r a . . .

Merhaba,

Tekel direnişi, sınıf mücadelesinde yeni bir dönemi başlattı. Tekel işçileri, direnişin içinde öylesine büyük bir dönüşüm gerçekleştirdiler ki, çevrelerindeki herşeyi etkilediler. Bir kere onların yanına giden, bir kere Tekel işçisiyle konuşan, oradan ayrılamaz hale geldi. "Biz üretmeyi biliyoruz, başka iş yapamayız" diyen Tekel işçileri, bütün bir halkın değerler sistemini, önceliklerini, insan ilişkilerini yeniden tanımladı, şekillendirdi. Mücadele etme ve hak alma kararlılığını geleceğe taşıdı. 1 Nisan'a kadar eyleme ara verildiğini açıkladı sendikacılar. Bu süre, soluklanmak, yeniden güç toplamak, eksiklikleri gözden geçirip daha donanımlı bir halde, burjuvazinin karşısında yeniden çıkmak için değerlendirilecektir. Ayrıca, bu süre, başka fabrikalarda başka işçilerin direnişlerini besleyecek, Tekel'den aldıkları moral- le daha güçlü ve kararlı biçimde çıkacaktır burjuvazinin karşısına.

Bu sayımız, asıl olarak sınıf hareketi ağırlıklı oldu. Çünkü son dönemde, ne burjuvazinin klik çatışmaları, ne darbe planları, ne anayasa referandumu... Gündeme damgasını vuran en önemli şey, Tekel'den Yunanistan'a sınıf mücadelesinin sıçramalı gelişimiydi. Bu konudaki geniş çaplı değerlendirmeleri dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

14. sayıda

3	Tekel çadırından geriye kalanlar
4	Tekel direnişinin ilk şehidi
5	Tekel işçileri yaşayarak öğreniyorlar
6	Tekel ile dayanışma eylemleri
7	Sınıf öncüsüyle buluştuğunda tarih yazacak
8	Tekel işçilerinin AKP işgali
9	Tekel işçileriyle röportajlar
10	Kavga bayrağı daha yukarı
11	Berlin'den Tekel'e dayanışma köprüsü
12	Balıkesir'de madenci katliamı
13	Akkardan işçileri direnişe başladı
14	5. Konferans duyuru ve çağırısı
16	Kadının özgürleşmesi mücadeleden geçer
18	Avrupa'da kriz sonrası sınıf mücadelesi
20	"Yunanistan'ı siz batırdınız"
21	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
22	Tasfiyeci bataklığın son 12 yılı

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Gülizar Çınar Adres: Kemalpaşa mah. Atatürk Bulvarı Bedrettin İnan İş Merkezi No: 114-41 Eminönü/ İSTANBUL (Aksaray Pertevniyal Lisesi karşısı),
Tel: (0212) 512 38 07, e-mail: devrimcidurus@hotmail.com Baskı: Berdan Matbaacılık,
Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İST. Tel: (0212) 613 1211,
YEDİVEREN YAYINLARI Yerel Süreli Yayın Sayı:14, Mart 2010, 2 TL(KDV Dahil)

Dergimiz yayına hazırlanırken, önce Danıştay’dan, işçilerin 4-C’ye geçmesi için hükümet tarafından konulan bir aylık sürenin iptal edildiği kararı geldi. Ertesi gün ise, Tek Gıda-iş sendikası başkanı Mustafa Türkel’in yaptığı açıklama ile Tekel çadırları kaldırıldı ve işçiler direnişe verilen “mola” ile evlerine geri döndüler.

Direnişe ilişkin değerlendirmelerimizi, 78 günlük eylem boyunca çeşitli biçimlerde yaptık, dergimiz sayfalarında da yazılı hale getirdik. Bugün, çadırların kalkmasının ardından, geride kalanlarla biraz daha yakından bakmak gerekiyor. Çünkü direnişin kazandırdıkları görünenin çok ötesindedir.

Birincisi; Tekel direnişi, ’89 Bahar eylemlerinden bu yana yaşanan en

renişlerin bir parçası ve önemli bir unsuru haline gelmeyi başaramadı. (Devrimcilerin önderliğinde gerçekleşen memur sendikalarının kuruluşu sürecini bunun dışında tutmak gerekiyor.)

Tekel’de ise, polisin bütün ablukasına, sendikanın bütün dışlama çabalarına, reformistlerin bütün karşı çalışmalarına rağmen, devrimciler Tekel işçileriyle buluştu, direnişe belli yönleriyle etkide bulundu. Açlık grevi eylemi ve ritüellerinden, eylemlerde işçilerin limonlu hazırlıklarına, gece nöbetlerinden, saldırı hazırlıklarına kadar, direnişin pekçok aşamasında, devrimcilerin etkisi bir biçimde hissedildi. Sendika başkanının “eyleme mola konuşması”nda devrimciler için “*onlar marjinal gruplar değil bizim çocuklarımız, bizim insanlarımız*” açıklamasını yapması da; bir sorun üzerinden devrimci platfor-

de çadırlarda sürdürülmesi, Türk-iş’in işçileri dışlama ve yalnız bırakma çabasının ürünü olarak başladı. Türk-iş, işçilerin soğuk ve ayaza dayanamayacaklarını, kısa zamanda yılgınlığa kapılacaklarını umuyordu. Ancak tam tersi oldu. Çadırlar, direnişe desteğin en etkili biçimde örgütlendiği alanlara dönüştü. Ankara’nın göbeğinde kendisine bir alan açtı, bir “kent” kurdu, yakınlardan geçen herkesin, yolunu uzatıp uğradığı bir mekan oluştu. Başlangıçta battaniye, naylon gibi şeyler bile zorlukla bulunurken, her geçen gün çadırlar yerleşip “ev”e dönüştü, sobalarda yemekler pişti, elektrik hattı çekildi, dolaplar, “kiler”ler oluştu, üzerinde “Tekel çadırı” yazılı mektuplar ulaştı. Çadırların içinde sadece direnişçilere değil, destekçilere de yerler-yataklar açıldı, aileler-çocuklar geldi, çadırlar ailelerin direnişine tanıklık etti.

Orada bir “yaşam alanı” kuruldu. Ve bu “yaşam alanı”nda, işçiler “sınıf” olduklarını, “sınıfsal çıkarları”nı savunduklarını, devrimcilerin, kendilerine anlatıldığı gibi olmadığını, geçmişte de çok büyük işçi direnişleri yaşandığını ve daha birçok şeyi öğrendiler... Değiştiler... Destek güçlerini ve seyredenleri de değiştirdiler. Olağan koşullarda yıllar boyunca alamayacakları yolu, 78 günde katettiler... Ve pekçoğu, bütün bunları daha önce öğrenmemiş olmasına, yitirdiği zamana hayıflanarak döndü evine... Yeniden görüşmek üzere sözleşerek...

Dördüncüsü; direniş, sendikal bürokraside çok şiddetli bir deprem gerçekleştirdi. Türk-iş içinde bir süredir önemli bir kaynama yaşanıyordu. Devrimci bir tabana sahip kimi sendikalar, kritik dönemlerde Türk-iş’in aldığı kararlardan rahatsızlık duyuyor, ancak “konfederasyon disiplinine uyma” adına ve geleceğe ilişkin kimi hesaplar nedeniyle, çok da fazla itiraz etmiyorlardı. İlk çatlama 2004 Saraçhane 1 Mayısında ortaya çıkmış, Türk-iş’in kararına uyararak Çağlayan meydanına giden, tabanları devrimci sendikalar eleştirilmişti. Benzer bir durum, bu defa 2007 1 Mayısında Taksim yerine yine Türk-iş ile birlikte Kadıköy’e gitmeleri üzerine yaşanmıştı. Bazı sendikaların tabanındaki devrimci basınç ve Türk-iş yönetiminin işbirlikçi yüzüne duyulan tepki arttıkça, sendika yöneticileri daha da sıkıştıyordu. Türk-iş içindeki muhalefet, Başkanlar Kurulu’nda da kendisini gösteriyor, Türk-iş yönetimini zor durumda bırakıyordu. Ancak, sendika başkanları, herşeye rağmen sendikal bürokrasinin bir parçası olarak konumlanmaya devam ediyorlardı. Bu sorunun çözümü de Tekel işçilerinden geldi.

Tekel çadırından geriye kalanlar

Bugün için ise önemli olan, hem Tekel işçilerinin büyük bir zafer ve kararlılık duygusu, hem de bütün işçi ve emekçi kitlelerin, “kazandık” ve “biz de kazanabiliriz” duygusunu yaşamasıdır. 78 günlük eylem, direnme ruhu ve kararlılığını geleceğe taşıyarak ara vermiştir. Bu haliyle, çok kısa zaman içinde, başka işyerlerinde direniş fitilini ateşleyecektir. Tam da Tekel’de ara verildiği gün, İzmir-Tariş fabrikasında işten atılan işçilerin direnişe başlaması, yaklaşık bir buçuk yıldır süren İstanbul-Sinter metal fabrikası işçilerinin adliye önünde açlık grevine başlamaları, Tekel’in yarattığı moral ve coşkuyla doğrudan bağlantılıdır.

önemli direniştir. Özellikle 1996 sonrasında inişe geçen, 2000 yılından itibaren yenilgiye dönüşen sınıf mücadelesinin sıçrama eşiğidir. 2000 sonrasında, başta SEKA olmak üzere pekçok önemli eylem, direniş ve grev yaşandı ve bunların hepsi de sınıf mücadelesine, ileriye doğru birşeyler kattı. Ancak hiçbirisi genel yenilgi havasını kırmaya yetmedi.

Tekel ise, yeni bir dönemin başlangıcını ifade etmektedir. 2008 Eylül ayında ekonomik kriz patlak verdikten sonra, çeşitli biçimlerde başlayan ve birbirini güçlendirerek büyüyen işçi direnişlerinin yarattığı birikimin sıçrama noktasıdır. Son bir yıldaki direnişler, nicel birikimi ifade ediyorsa, **Tekel, sınıf savaşımında nitel bir dönüşümdür.** Ekonomik kriz, tarihte yaşanmış en büyük kriz olduğuna göre, Tekel ile başlayan süreç de büyük işçi direnişlerine tanıklık edecektir. Artık sınıf savaşımı yeni bir evreye girmiştir ve bundan geriye dönüş yoktur.

İkincisi; Tekel direnişi, 12 Eylül sonrasında ilk defa işçi hareketi ile devrimci hareketin birleşme ve kaynaşma noktası olmuştur. 12 Eylül sonrasında, özellikle ‘90’lı yıllarda yaşanan işçi eylemleri ve direnişleri ne kadar büyük ve önemli olsalar da, devrimci hareket bu di-

mu muhatap alarak görüşmeye çağırması ve devrimcileri karşısına almamaya çalışarak konuşması da; bir işçinin “*günde beş vakit namaz kılan, bir komünist oldum*” sözü de bu etkinin göstergeleriydi.

Üçüncüsü; direnişin “zayıf” olarak değerlendirilen yanları, direnişin gücü haline dönüştü. Mesela direnişin uzaması, bir yanıla iç zayıflığının, sonuç alıcı hamleyi yapamıyor oluşunun göstergesi iken, diğer yandan, çok geniş kesimleri direnişe dahil eden, direnişin gücünü ve etkisini büyüten bir rol oynadı. Direniş uzadıkça, kararlılık ortaya çıktıkça destek güçleri arttı, direniş kiteselleşti, halklaştı. Hatta yurtdışında bile büyük bir yankı yarattı. Öyle ki, Şubat ayının sonunda genel grev yapan Yunanistan işçileri, kürsüdeki konuşmada, Tekel direnişini selamladılar.

Destek güçlerinin en önemli parçası, Ankara işçi ve emekçileriydi. Etraftaki polis ablukasına rağmen, Ankaralılar, kimisi küçük, kimisi büyük, ama herbiri çok önemli destekler sundular. Maddi ya da manevi, ama gönülden kopan desteklerdi bunlar. Direnişin kararlılığını gördükçe destek büyüdü, destek büyüdükçe direnişteki işçilerin moral ve kararlılığı arttı.

Mesela direnişin Türk-iş içinde değil

Tekel direnişi, Türk-iş içindeki sancıları dışa vurdu ve Türk-iş'i içeriden bölen bir etki yarattı. Kimi sendikalar, eylem sürecinin dışında kaldı. Kimileri ise, işçilerin basıncı karşısında geleceğe ilişkin birtakım hesaplar yaparak direnişe destek verdi. Tek Gıda-iş sendikasının başkanının da Türk-iş genel sekreterliği görevinden istifa etmesi, Türk-iş içinde patlayan kavganın en net dışavurumu oldu.

Tekel direnişi, devrimci bir taban üzerine oturan, ancak Türk-iş yönetimini de karşısına almak istemeyen, bu nedenle Türk-iş kararlarına ortak olmaya devam eden sendikaları sarstı. Önümüzdeki dönemde Türk-iş içinde yaşanacak önemli değişikliklerin fitilini ateşledi.

Direnişin sendikal boyutuna ilişkin bir nokta da, Tekel işçilerinin “sendikayı sürükleyerek” direnişi başlatmaları ve sürdürmeleri oldu. Aslında başlangıçta, işlerin bu noktaya geleceğini hiçkimse hesap edememişti. Her aşamada, işçilerin attığı adımlar, sendikanın önünden gitti. Ancak sendika, işçilerin kontrolünü kaybetmemek için, bu adımları, eylemleri kendi önderliğinde örgütleyormuş gibi göstermek için büyük bir çaba harcadı. Birçok eylemi ve “durumu” ise “kucağında buldu”, sonrasında ona bir şekil vermeye çalıştı. Bu aslında son derece hassas bir dengeydi. Eylem kararlarını, işçilerin basıncı en üst noktaya çıktığında aldı; her eylemden sonra bir bekleme süreci oluşturdu. Şube başkanları ve sendikaya bağlı delegeler, sürekli çadırlarda kaldı, yanısıra doğrudan sendika başkanını sürekli çadırları dolaştı. Böylece bir yandan işçilerin nabzını tutarken, bir yandan da işçileri sendikanın kararlarına uyma konusunda ikna sürecini çok etkin bir biçimde işlettiler. Ankara’da bekleyen yüzlerce işçiye kontrol altında tutmak sendikacılar açısından bile hiç de kolay değildi. Devrimcilerin işçiler arasında giderek artan etkisini de dikkate almak zorundaydılar. Direnişin ilerleyen aşamalarında işçilerin sendikaya dönük tepkileri de artmıştı, ancak, sendika, son derece iyi bir zamanlamayla ve militan söylemlerle, işçilerin tepkisini çok fazla almadan, direnişe ara vermeyi başardı. Böylece en başta sendika, bir sonraki adımdan önce biraz zaman kazanmış oldu.

Beşincisi; devletin hiçbir taktiği direnişi bitirmeye, yılgınlık ve çözülme yaratmaya yetmedi. Ne illerde Tekel işçilerinin evlerini-ailelerin tek tek gezen milletvekilleri, ne polisin saldırısı-copu-bibergazı, ne işçilere dönük tehditler, sağlık harcamalarının kesilmesi, ne “general soğuk”, “general zaman” ve “general yorgunluk”un tahribatları, ne rüşvet, ne kandırmaca, ne de başka bir şey... Hiçbiri direnişi içten çözmeye, yılgınlık ve dağılma yaratmaya yetmedi. Direnişin gücü ve desteğin boyutu öylesine büyüdü ki, devlet Abdi İpekçi Parkı’ndan sonra saldırmaya

cesaret edemedi. Çadırların etrafındaki büyük polis yığınağı ile sürekli bir tehdit ve tedirginlik ortamı yaratmayı ihmal etmedi, ancak işçileri doğrudan hedef alacak bir adım atamadı.

Sonuçta, danıştay kararıyla, işçileri memnun ederek beklenti yaratacak, ama kesin bir çözüm anlamına da gelmeyecek bir adım atıldı. Bu adımı iyi değerlendiren sendika, Sakarya Caddesine adeta yapışmış işçileri kaldırmayı, çadırları sökmeyi, işçileri eve göndermeyi başardı.

İşçilerin asıl talebi elbette ki bu değildi. Ancak bu bir yenilgi de değildi. Bütün işçiler evlerine “*kavga sürüyor, yine geleceğiz*” diyerek gittiler.

Bir ay sonra geri döndüklerinde, devlet ve sendika, direniş boyunca yaptığı hataları yapmayacak elbette. Mesela çadırların bir kere söküldükten sonra yeniden kurulması son derece zayıf bir ihtimal. Ancak tek direnme biçimi çadır kurmak değil. Binlerce işçinin bir parçası olduğu ve işçilerin son derece farklı bir bilinç kazandığı bir direnişte, o günün koşullarında yeni direnme araç ve yöntemleri mutlaka bulunacaktır. O gün geldiğinde, devrimcilerin de desteğiyle, işçiler soluklanmış, güç toplamış ve daha da bilenmiş olarak direnişlerinde yeni bir evreye başlayacaklardır.

Bugün için ise önemli olan, hem Tekel işçilerinin büyük bir zafer ve kararlılık duygusu ile davranmaları, hem de bu direnişin bir parçası olan, desteğe gelen ya da televizyondan seyreden bütün işçi ve emekçi kitlelerin, “kazandık” ve “biz de kazanabiliriz” duygusunu yaşamasıdır. **78 günlük eylem, direnme ruhu ve kararlılığını geleceğe taşıyarak ara vermiştir.** Bu haliyle, çok kısa zaman içinde, başka işyerlerinde direniş fitilini ateşleyecektir. Tam da Tekel’de ara verildiği gün, **İzmir-Tariş** fabrikasında işten atılan işçilerin direnişe başlaması, yaklaşık bir buçuk yıldır süren ve zaman içinde sönümlenen **İstanbul-Sinter metal** fabrikası işçilerinin işe iade mahkemesinin görüldüğü adliye önünde 5 gün ve gece sürecek bir açlık grevine başlamaları, Tekel’in yarattığı moral ve coşkuyla doğrudan bağlantılıdır.

Direniş elbette kendi içinde çeşitli eksiklikler ve zayıflıklar da taşımaktadır. Ancak bugün için kazanımları, eksikliklerinden çok daha fazla ve çok daha belirleyicidir. Eksiklikleri doğru tespit etmek, geleceğe kalacak sonuçlar çıkarmak açısından önemlidir ve çeşitli biçimlerde yapılmaktadır; ancak bugün asıl öne çıkartılması gereken, eksiklikleri değil, kazandırdıklarıdır. **Tekel çadırlarından geriye, battaniyeler, sandalyeler ile birlikte, 78 günlük görkemli bir direniş destanı kalmıştır.**

Tekel direnişi, sınıf savaşımı tarihine altın harflerle adını yazdırmayı başarmıştır. Açtığı yoldan yürüyecek olan koskoca bir işçi sınıfı vardır.

TEKEL direnişinin ilk şehidi

HAMDULLAH UYSAL
1971-2010

Tekel direnişi, 73. gününde ilk şehidini verdi. Sabah namaz kılmak için Kocatepe camisine gitmek isteyen 39 yaşındaki tekeli işçisi Hamdullah Uysal, alkollü bir cip sürücüsünün çarpmasıyla hayatını kaybetti. Evli ve biri engelli iki çocuk babası olan Hamdullah Uysal, Samsun işçisiydi. Her gece çadırların etrafında arkadaşlarını ve direnişi korumak için nöbet tutan, az uyku uyuyan Hamdullah Uysal’ın cenazesi, polis ve sendikacıların elbirliğiyle kaçırıldı. Ona Tekel direnişine layık bir cenaze töreni

yapmak isteyen işçilerin öfkesi, bu insanlık dışı uygulama yüzünden daha da katlandı.

İşçiler, üç-dört otobüsle Keçiören Adli Tıp Kurumu’na gittiler. Cenazeyi birinci dereceden akrabaya verme prosedürü gereğince, Uysal’ın polis olan eniştesi cenazeyi almaya gelmişti. Bu polis, aslında cenazeyi işçilere göstermeden kaçırmak istiyordu. İşçiler buna büyük tepki gösterdiler. Hamdullah Uysal’ın sadece o ailenin kaybı olmadığını, aynı zamanda Tekel direnişinin ilk şehidi olduğu, Türk-iş önünde kavga arkadaşlarından helallik alınması gerektiğini, arkadaşlarının cenazesini almadan gitmeyeceklerini belirttiler.

Ölen işçinin naaşı, cenaze arabasına bindirildi. Birkaç işçi de cenaze arabasına bindi. Diğer işçilerin otobüslere binmeleri söylendi. O sırada, cenazenin kaçırılmak istendiği haberi geldi. İşçiler otobüslerden koşarak Adli Tıp önüne geldi. Çevik Kuvvet, cenaze arabası ve işçiler arasına barikat kurdu. İşçiler cenazeyi almakta kararlıydı, polisler ise vermemekte. Polis, işçilere dağılmaları yönünde ikazlarda bulundu. İşçiler de arkadaşlarını almadan buradan ayrılmayacaklarını söylediler. Yağmur altında saatlerce kol kola girerek beklediler. Aslında ölen işçinin eşi de naaşın Türk-iş önüne götürülmesini istiyordu. Hem işçiler hem de polis büyük bir kararlılık gösterince, çatışma başladı. Bu sırada sendikacılar, polisle el ele vererek cenaze aracını kaçırdılar. Yüklenme ve geri çekilmelerle süren çatışmaların ardından, işçiler otobüslere doğru yöneldiğinde, yol kenarında bekleyen iki polislerin de üzerine yürüdüler. Polisler korkuyla araçlarına bindikleri gibi kaçmaya başladı.

Diğer tarafta, Türk-iş önündeki işçiler de arkadaşlarının öldüğü noktaya, çiçek bırakmak istemişler ve yine polis tarafından yolları kesilmiş. Adli Tıp önündeki arkadaşlarından gelen haberle caddelere çıkmak isteyen işçilerin, önünü bu kez sendikacılar kesilmiş. Sendikacılar arkadaşlarının naaşının getirileceğini söylemişler ve “çadırlarda ses çıkarmadan bekleyelim, ölen arkadaşımıza saygısızlık yapmayalım” diyerek işçilerin öfkelerini bastırmaya çalışmışlar.

Türk-iş önündeki işçilerin de barikatları zorladığı haberini alan Adli Tıp’taki işçiler, otobüslere binerek Sıhhiye’ye kadar geldiler. Hıfzısıhha Merkezi’nin önünde otobüslerden inerek yolları kapattılar ve sloganlarla Türk-iş binasına doğru yürüyüşe geçtiler. Mithatpaşa Caddesi’ne kadar gelen işçiler, burada yine polis barikatıyla karşılaştı. Burada da barikatın zorlanmasıyla bir yerden barikat yarıldı ve işçiler, caddeyi araç trafiğine kapattılar. Sloganlar ve ıslıklarla bir müddet yolu trafiğe kapatan işçiler, Türk-iş önüne kadar yürüdüler.

Bu olayın ardından akşam KESK, TMMOB, Yol-iş gibi sendikalar, meşaleler ve sloganlar eşliğinde Türk-iş önüne geldiler.

Aylardır kazanılmış haklarının gaspedilmemesi için direnen Tekel işçisinin öfkesinden korkuya kapılan devlet, polis ve sarı sendikacılar aracılığıyla cenaze törenine dahi tahammül edeme-

di. Ama bu Tekel işçisine yeni bir şey daha öğretti. İşçinin katili, ne gri-zu patlaması ne trafik kazası... Bir gün önce Balıkesir’in Dursunbey ilçesinden yükselen patlama sesi de, yanı başlarındaki fren sesi de, katil devletin sesidir.

Tekel işçileri yaşayarak öğreniyorlar

Tekel işçileri “çadır kent”te direnmeye devam ediyor. Bu sefer ne Ankara'nın soğuğu, ne de yaşam şartlarının zorluğu... Devletin yürüttüğü psikolojik saldırıya karşı kıran kırana bir mücadele yürütülüyor. Devletin “4-C hakkınızı kaybetmeden süre bitene kadar imzalayın, ya da 28 Şubat'a kadar süre veriyoruz, çadırları siz boşaltmazsanız biz güç kullanarak boşaltırız” tehditlerine “geleceğiniz varsa göreceğiniz de var, buyurun gelin” demeleri karşısında, devlet başka türlü çareler aramaya başladı.

Şiddetli bir saldırının işçilerde nasıl ters teptiğini, işçileri korkutup kaçırmak yerine, arasında birlikteliği daha da perçinlediğini biliyor. O yüzden işçileri moralman çökertmenin çarelerini arıyor. Devrimciler ise, bu psikolojik savaşta işçilerin morallerini yükseltmeye çalışıyor, devletin yalan ve demagogilerini ortaya çıkarıp, gerçekleri anlatıyor. 4-C'nin aslında bir hak olmadığını, dolayısıyla kaybedecek bir hakkın bulunmadığını, hem çadırlarda hem de yaptığı panellerle işleyerek işçileri aydınlatıyor.

* * *

İşçiler, ihtiyaçlara göre orijinal fikirlerle çadırdaki ihtiyaçlarını karşılıyorlar. Oturma eylemine ilk başladıkları günlerde, yerlere ateşler yakılıyordu, sohbetler, tartışmalar yapılıyor, sazlar çalıyor, türküler, marşlar söylüyorlardı. Sonrasında varillerin içine girdi ateş. O zamanlar, geceyi ateş karşısında geçirenler, suratlarından ve kokularından belli oluyordu. Alın kısmı, burun, yanaklar ve çene, ateşten ve soğuktan kırmızılaşmış durumdaydı. Şişmiş gözleri ve üzerlerine sinmiş yanık odun kokusuyla, Tekel işçilerini 100 metre uzaktan anlamak mümkündü. Esnafın indirim yapmak için tek el işçilerine soru sormalarına gerek kalmıyordu Tekel işçilerinden önce kokuları geliyordu burunlarına çünkü.

Eskiden çadır naylonlarını bir taraftan çekerken diğer taraftan açılırdı. Şimdi ise birçok gecekonduya taş çıkartırcasına, iskeletli, demirleri kaynaklı, sobanın bacaları çadır dışına uzatılmış, elektriği çekilmiş, birkaç çadıra ‘ufo’lar takılmış, sokaktan banklar, oturmak için çadır içine konulmuş, hatta kapı bile takılmış durumda. Gönderilen postalar, “çadırkent”te adresini bulabiliyor. Fotoğrafını çeken bir kişiden çektiği fotoğrafları kendisine gönderilmesini isteyen bir işçi, adres olarak “Kızılay-Sakarya Meydanı, Tekel işçileri, Muş Çadırı, Ankara” adresini veriyor ve fotolar eline ulaşıyor. Kızılay'da kurulan Çadırkent'te bazı çadırlarda muhtar bile seçildi.

* * *

Hükümetin, direnişi yasadışı göstermeye çalışmasına karşılık, Tekel direnişi yurtiçi ve yurtdışı işçi ve emekçileri tarafından büyük bir ilgi ile karşılandı. Gerek dünyada gerekse ülkemizde işçi ve emekçilerin artan ilgisi ve desteğiyle direnişin meşruluğu daha da perçinlendi. Yurtdışından gelen destekçiler, gittikleri her bölgede işçilerin, Tekel direnişini sorduklarını söylüyorlar ve işçilerin, Tekel direnişini selamladıkları haberleri-

ni getiriyorlar. Hükümetin “Kürt açılımı”nı atıfta bulunarak, “asıl açılımı biz burada yaptık” diyen Tekel işçileri, “Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği” sloganıyla sınıf kardeşlerini selamlıyor. Unutulan değerlerden birini daha, belki de işçiler açısından en önemlisini, “proleter enternasyonalizmini” yaşıyorlar yeniden...

* * *

Esnafın desteği devam ediyor. Bu güne kadar esnafla işçiler arasında herhangi bir problem yaşanmaması, Tekel işçilerinin esnafın daha da sahiplenmesini sağladı. Esnaf, Tekel işçilerine “yarı fiyat” uygulama talimatının dışında, saldırı olduğu zaman da, Tekel işçilerinin yanında olacağını belirtti. Kimisi “alınız sopayı, ineriz aşağıya” derken, kimileri de “alınız çaydanlığımızı, saldırınız polise” diyorlar.

Tekel direnişinin, işçi sınıfı açısından ne anlama geldiğini fark eden bölgenin bilinçli esnaflarından, Tekel direnişine sahip çıkmayan yok denecek kadar az.

* * *

Tekel işçisi Hamdullah Ünsal'ı ne açlık ne soğuk ne de çadırkentte yaşanan sıkıntılar öldürebildi. Direniş boyunca etkili bir işçi olan Hamdullah Ünsal, geceleri sürekli nöbet tutanlar arasındaydı. Direnişin zorluğu yanında yaşanan güzellikler, Hamdullah Ünsal'a direnç katıyordu. Ama zamansız ölüm, Hamdullah Ünsal'ı trafik kazasıyla aramızdan aldı. Tekel işçileri, eğer özlük haklarıyla çalışmaya devam etseydi, Hamdullah Ünsal ölmeyecekti.

Hamdullah Ünsal Tekel şehididir. Bu bilinçte olan onlarca insan, Hamdullah Ünsal'a son görevini yerine getirmek için, Keçiören Adli Tıp Kurumu önüne geldi. Cenazeyi kaçırmak isteyen “polis enişte”ye karşı, “O sadece sizin değil, sizden çok bizim şehidimizdir. Ona yaşadığı direnişe yakışır bir cenaze töreni yapacağız. Öldüğü yer olan Türk-İş önüne götürüp direniş yerinde nöbet tuttuğu sokaklarda ona helallik vereceğiz” dedirten işte bu bilinçti.

Polisin ve sendikacıların cenazeyi kaçırmak istemelerine karşılık, bedenlerini cenaze aracına siper eden kavga arkadaşları, Hamdullah Ünsal'a son görevini yerine getirme sorumluluğuyla direnişe geçebiliyorlardı. Tam da “bu işçilerin işi bitti, çoğu birkaç güne kalmaz buradan giderler” dedikleri zamanda, işçiler nasıl direnileceğini dostla düşmana gösterdiler. Barikatların nasıl zorlanıp ve yarılabilirliği, işçilerin hayat tecrübeleri arasına girdi. Ölen arkadaşına “boşu boşuna öldü” dedirtmemek için, kafalarının kırılmasını, gözlerinin morarmasını, vücutlarında cop izleri olmasını göze alarak, AKP binasına Hamdullah Ünsal'ın fotoğrafını asabilen yürekler, Tekel'de atıyor.

* * *

Tekel'de kadın işçiler, gece nöbetleri tutuyor. “Saldırı anında ne yapacaksın” sorularına, “en fazla bizim de gözaltındaki arkadaşlarımız gibi kafamız gözümüz yanılır, kolumuz bacağımız kırılır” diyerek artık zincirlerinden başka kaybedecek bir şeylerinin olmadığını belirtiyorlar. Tekel işçileri, gece nöbet tutan devrimcilere, saldırı anında “neyi nasıl yapacağız” diye sormaya başlıyorlar. Barikatlar için kullanılacak malzemeleri, gaz bombalarını etkisizleştirecek su leğenlerini ayarlıyorlar. Cenaze almaya gidenlerin, polisleri gördüklerinde birdenbire nereden çıktığı belli olmayan limonlar, işçilerin nelere hazır olduklarını gösteriyor.

“Yunanistan gibi olmalı”

63. günde Adıyaman işçisi Aynur Erbaş ile yapılan röportajı yayınlıyoruz.

DSB: Bugün açlık grevinde 6. gününüz? Katılım nasıl?

Aynur: Sayı önemli değildir bence. Önemli olan mücadeledir. Açlık grevi yapan arkadaşlar isim vermedi. Biz de isim vermedik. O yüzden sayıyı bilmiyoruz.

4 Şubat'ta yapılan genel grev tatmin etti mi sizi?

Bir yerden başlamak gerekiyordu. Ama bu genel grev değildi, dayanışmaydı. Uzun yıllardan beri bir ilki başarıyoruz. Devamının geleceğine inanıyorum. Katılım azdı ama bunun sorumlusu sendikalardı. Sendikaların işçi kimliğini taşımadığını düşünüyorum. Sınıf mücadelesini yeterince yerine getirmiyorlar.

Peki önümüzdeki günlerde neler yapılabilir?

Kesinlikle genel grev olmalı. Yunanistan'da hayatı nasıl durdurdularsa, burada da o olmalı. Bir genel direniş olmalı. Onun dışında birisinin ölmesi gerekir herhalde. 63 gündür buradayım ve direniş hala devam ediyor. Bizi hala ciddiye almamış bir hükümet var karşımızda. Biz yeni bir talepte bulunmadık. Benim 17 yıllık bir çalışmam var. Hemen her arkadaşımın emeği bu kadar. Ama hala dalga geçer gibi, “4-C'de olanlar sizden daha mı kötü” diyor. Ya da işsizleri karşımıza çıkarıyor. İnanılmaz derecede komik. İşsizlerle ilgilenmesi gereken hükümet değil mi? Bunu söylemesi bile ayıp bir başbakan olarak.

Tekel ile dayanışma eylemleri

Direnış ateşini ülkenin her tarafına yayan Tekel işçileri için, Şubat ayı içinde iş bırakma ve "grev" eylemlerinden yürüyüşlere, işgallere, basın açıklamalarına kadar, birçok eylem gerçekleştirildi. İşçiler ve emekçiler sokakları kitlelilikleriyle doldururken, ne burjuvazinin karalamaları, ne de sendikacıların direniş zayıflatma çabaları, geri adım attıramadı direnişçilere. Sendikacılar, burjuvaziyle pazarlık halinde direniş sönümlendirmeye çalıştıkça işçiler, değişik yöntemler ve biçimlerle dikildi karşılarına.

4 Şubat "grevi"

Sendikalar, uzun zamandır ağızlarına almadıkları "grev" lafını, Tekel direnişçileri başta olmak üzere işçilerin ve emekçilerin

rağmen, işçi ve emekçiler büyük bir dayanışma ruhu ile Tekel direnişini sahiplendiklerini gösterdiler.

HSGGP eylemleri

Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu AKP ilçe binasına yaptığı yürüyüşlerin yanı sıra, Taksim'de meşaleli yürüyüşler gerçekleştirdi. Ayrıca Taksim'de 10 gün boyunca oturma eylemi gerçekleştirildi. Her kurumun kendi flama ve dövizleriyle katıldığı eylemler boyunca, Tekel ile dayanışma sloganları yükseltildi.

Ankara'da gerçekleştirilen 20-21 Şubat eylemlerine ise, sendikalar temsilen giderken, HSGGP bileşenleri, kitlesele katılarak etkisini gösterdi. Çıkarılan bildirilerle, İstanbul halkına Tekel direnişinin sebepleri anlatıldı.

20-21 Şubat mitingi

Ankara'da Tekel işçileriyle dayanışma eylemine, sendikaların katılımı oldukça cılız kaldı. Otobüs dahi kaldırmayan sendikalar, sadece temsilcilerinin bir kısmını taşıdılar.

20 Şubat'ta, Kolej Kavşağı'nda kortejler oluşturan devrimci kurumlar, sendikalar ve siyasi partiler, tüm tehditlere rağmen 30 bin kişiyle Sakarya meydanında miting gerçekleştirdi. Proleterce Devrimci Duruş'un da bileşenlerinden biri olduğu "Dayanışma Platformu" disiplinli duruşuyla dikkat çekti. Kortejlerden direniş destekleyen sloganlar atıldı.

PDD okurları da mitinge pankart, flama ve dövizleriyle katılırken, disiplinli bir duruş sergileyen kortejden coşkuyla söylenen marşlar ve gür atılan sloganlar dikkat çekti. Yürüyüş güzergahına PDD ve DSB imzalı afişler yapıştırıldı.

Yürüyüş esnasında TİKB(B) militanları ise, "Yaşasın 5. Konferansımız", "Orak-Çekiç-Silah-Yıldız-Bayrağımız", "Yaşasın TİKB(Bolşevik)" sloganları atıldılar. Bu slogandan sonra "Biz çelikten, biz bolşevik müfrezeyiz", "Marks-Engels-Lenin-Stalin Yaşasın devrim ve sosyalizm" sloganları daha gür ve coşkuyla atılmaya başlandı.

Miting alanında ise, yapılan konuşmalar da ve sloganlarda, "genel grev genel direniş" vurgusu dikkat çekti. Sendikacıların olduğundan da fazla bir katılım olması, onların moralini bozarken, işçilerin ve emekçilerin moralini yükseltti. 20 Şubat gecesini işçilerle geçiren kitle, çadırları ziyaret ederek, marşlar ve türküler söyleyerek, sabaha kadar slogan atarak coşkuyu arttırdılar. Tekel işçilerinin tüm çadırları hınca hınç dolarken, sokaklarda adım atacak halin kalmaması, kimseyi mutsuz etmediği gibi, coşkuyu ve umudu da biletti.

Proleterce Devrimci Duruş okurları da çadırlarda sohbetler ederek, dergi dağıtımları gerçekleştirdiler. Sabahın erken saatlerine kadar etkin ve verimli bir çalışma içinde oldular. 21 Şubat Pazar günü, öğlen saatlerinde, gelen kitlenin şehir dışına uğurlanmasının ardından eylemler bitirildi.

Dayanışma Platformu ve Sendikaların engelleyici tutumu

Ankara'da Direnişçi İşçilerle Dayanışma Platformu kuruldu. PDD, BDSP, DDSB ve Kaldıraç, Platform'un bileşenlerinden. Platform, başta Tekel olmak üzere, direnişteki işçilerle dayanışma faaliyetleri yürüttü.

Platform, Tekel işçileriyle dayanışmak için çeşitli eylem ve etkinlikler düzenledi-düzenliyor. Bir grup öncü Tekel işçisiyle yaptığı toplantıda; meclise yürüme, AKP binalarına, valilik, kaymakamlık binalarına yürüme eylemleri, sempozyum, panel ve etkinlikler organize etmek gibi eylem takvimini çıkardı. Bu eylem takvimini, yazılı hale getirip işçilere de dağıttı. Metin, sendikacıların hoşuna gitmedi. Hemen akabinde konfederasyonlar karar aldı ve devrimcileri işçilerden yalıtıma, devlete hedef göstermeye başladılar. Yaptıkları açıklamada; "Tek Gıda-iş sendikasının dışında hiçbir flama, döviz, pankart açılmasına izin vermeyeceğiz. Sendikaların dışında yapılan spontane eylemlere katılan işçilerle ve sendika dışında oluşan işçilerin de içerisinde yer aldığı komitelerle yollarımızı ayıracağız" dediler. Bu açıklamadan sonra devrimcilerin simgeleri, işçilere indirildi. Dağıtılan bildiri ve dergilere müdahale edildi.

Platform olarak, bu kararı tanımadığımızı göstermek için, direniş çadırlarından çıkan sokaklara afiş yaptık. 17 Şubat Çarşamba günü, Yüksel Caddesi'nden yürüyüşle bir ziyaret örgütlendi. Yüksel Caddesi'nden toplanan kitle, ortak pankart açarak, kurum imzalı döviz ve flamalarla çadırlara yürüdü. Yürüyüş öncesi, eyleme çağrı ilanları asıldı. Tekel işçilerine de çağrı yapıldı. Eyleme bir grup Tekel işçisinin katılması anlamlı oldu. Bir gün sonra, 18 Şubat günü Sakarya meydanında bir saatlik oturma eylemi gerçekleşti. Çadırlardan başlanarak slogan eşliğinde Sakarya Caddesi'ne gelindi. Oturma eylemine işçilerin katılımı bir önceki günden daha fazla oldu.

Platform, 20 Şubat eylemine de önde ortak pankart olmak üzere her kurum kendi pankartıyla ve ortak bir kortej oluşturarak katıldı. Coşkusu ve kitleliliğiyle dikkat çekti. Platform, Danıştay beklentisine karşı bir panel örgütledi. Sunumu ÇHD'li avukatlar yaptı.

Platform, sendikacıların devrimcileri devlete hedef göstermesi, işçilerden yalıtıma çalışması tutumunu ve açıklamasının nedenini öğrenmek ve doğru bulmadığını söylemek için, 17 Şubat günü Tek Gıda-iş Başkanı Mustafa Türkel ile bir görüşme gerçekleştirdi. Bu görüşmeye platform bileşenlerinin yanısıra Halk Cephesi de katıldı. Platform, kısaca kendisini tanıttıktan sonra, başından beri Tekel işçileriyle beraber olduğunu, kimsenin işçilerle devrimcileri birbirinden koparamayacağını belirtti. Yapılan açıklamanın, hangi amaca hizmet ettiği, devrimcilerin devlete hedef gösterilmeye çalışılmasının kabul edilemez olduğu söylendi. M. Türkel ise, bunun sadece Tek Gıda-iş sendikasının kararı olmadığını, konfederasyonların kararı olduğunu söyledi. "Kararın, kesinlikle devletin baskısından alınmadığı"nı söyleyen Türkel, "herkes pankart ve dövizlerini açıyor, pankart ve dövizlerden işçiler gözüküyor" şeklinde açıkladı. Yanı sıra, "devrimciler kardeşlerimiz, başından beri yanımızdasınız, saygı duyuyoruz, işçilerden yalıtma devlete hedef gösterme amacımız, niyetimiz kesinlikle olamaz" dedi. Platform da "sorun pankart ve dövizlerden işçilerin görünmemesi ise, bunu kamuoyundan önce bize açıklamanız gerekmez mi? Doğru olan bu değil mi?" diye sordu. M. Türkel, "Haklısınız, ama çok sıkıntılar yaşıyoruz, sendikalar-dan gerekli desteği göremiyoruz, bazı sendikacılar hiç yanımıza bile gelmedi, bu sıkıntılar içerisinde önceden söylemeyi düşünemedik" dedi.

Mustafa Türkel'in, Platform'un sendika ile görüşme talebini hemen kabul edip, devrimcileri öven konuşması, Tekel işçilerinin üzerinde devrimcilerin artan etkisini gösteriyordu. Türkel, o yüzden devrimcileri karşısına almak istemedi. Geçtiğimiz günlerde Türk-İş sekreterliğini de bırakan Türkel, Tekel direnişini de arkasına alarak Türk-İş yönetimine karşı muhalefet bayrağını yükseltiyor. Önümüzde dönem Türk-İş başkanlığına soyunma ihtimali de güçlü. Türk-İş başkanı Mustafa Kumlu'nun yüzü, bu direniş boyunca iyice açığa çıktı ve işçilerin büyük tepkisini topladı. Böyle bir dönemde yıldızı parlayan Türkel, sendika içinde koltuk hesapları yapıyor olabilir. Hangi hesaplarla hareket ederlerse etsinler, sendikacıların, devrimcilerle işçileri birbirinden yalıtma çabası, tavırsız kalmamalı. Ankara'da da öyle yapıldı. Görüşme sonrasında da döviz ve afişler sokaklara asıldı.

baskıları sonucu almak zorunda kaldılar. Ama uygulamada içini boşaltmayı da ihmal etmediler. Hak-İş ve Memur-Sen'in de aralarında bulunduğu 6 konfederasyon bu kararı alırken, iş uygulamaya gelince, yukarıda isimleri geçen iki sendika, saflarını net olarak ortaya koyup kaçtılar. Diğerleri de o kadar kolay kaçamayacaklarını anladılar, ama grevin içini boşaltmayı da ihmal etmediler. İşyerlerinde üretimi durdurma noktasında ileri adımları atmaktan korktular.

Ama başta İzmir olmak üzere, Adana, Gaziantep ve Kürt illerinde grev etkisini gösterdi. İstanbul ve Ankara'da ise ulaşım başta olmak üzere, sağlık, gibi alanlarda çalışma durdurulmadı. Eğitimde 15 günlük tatilin denk gelmesi, greve katılımı güçlendirmiş gibi gösterse de, sokağa dökülen eğitimcilerin sayısı azdı. Tüm bunlara rağmen hemen tüm şehirlerde, kitleler sokağa döküldüler. İzmir, Ankara ve İstanbul'da katılım 20 ila 50 bin arasında değişirken, diğer yerlerde ortalama 1000'er kişilik kitlelerle mitingler gerçekleştirildi.

İstanbul'daki miting, Eminönü ve Edirnekapı'dan yapılan yürüyüşlerin ardından, Saraçhane'de gerçekleştirildi. Proleterce Devrimci Duruş'un da pankartıyla katıldığı Edirnekapı kolundan KESK ve Türk-İş'e bağlı sendikaların Avrupa yakası şubeleri yürüdüler. Anadolu yakası şubeleri de Eminönü'den yürüyerek Saraçhane'ye ulaştılar. Unkapanı'nda yolu kesmek isteyen Harb-İş üyesi işçilere, polis müdahale etti. Kürsüden yapılan konuşmalarda keskin söylemler dikkat çekerken, kortejden sık sık "Kahrolsun sendika ağaları", "Genel grev genel direniş" sloganları yükseldi.

4 Şubat'ın asıl önemi, yıllar sonra "dayanışma grevi"nin yapılabilmesiydi. 12 Eylül sonrası yasaklanan "dayanışma grevi" Tekel direniş ile birlikte delinmiş oldu. Sendikaların grevin içini boşaltma çabasına

Sınıf

öncüsüyle buluştuğunda
tarihi yazacak

Ankara eylemleri, yıllardır alışıldık bir şeydir herkes için. Neredeyse her yıl sendikacılar, öfke boşaltmak için, işçi ve emekçileri Ankara'ya toplar ve geri gönderirlerdi. Kimi zaman bunu yüz binlerle yapmak zorunda kalır, kimi zaman ise, birkaç bin kişiyle sınırlı tutarlardı. Monotonlaşan bu eylemlilik süreçlerinde, işçiler ve emekçiler bile, "Ankara'da sadece slogan atıp geleceğiz" diyerek, tepkilerini açıktan dile getirirken, yüz binlere rağmen ruhsuz ve coşkusuz mitingler gerçekleştirilirdi. Ankara, "memur şehri" duruşuyla, bürokrat ve asık yüzlü bir kent gibi algılandı her daim. Biraz doğaldı da, devletin yönetim mekanizmalarının hepsi buradaydı. Hatta eylemler bile anlatılırken, Ankara'nın o asık suratına uygun ve esprili bir şekilde anlatılırdı.

TİKB(Bolşevik) 5. Konferansı
eylemlerle duyuruldu

Elimize ulaşan bilgilere göre, 5. Konferansı gerçekleştiren TİKB(Bolşevik) militanları, konferansın ilk duyurusunu, kuruluş yıldönümüne denk gelen 21 Şubat günü Ankara'da yapılan Tekel ile dayanışma mitinginde atılan sloganla gerçekleştirdiler.

Sonrasında İstanbul'da çeşitli biçimlerle konferans duyurusu yapılmaya devam edildi. "TİKB(B) 5. Konferansı Duyuru ve Çağırısı" başlıklı bildirinin çeşitli semtlerde dağıtıldığı haberi alındı. Ayrıca TİKB(B) imzalı "Yaşasın 5 Konferansımız" afişlerinin asıldığı ve emekçi semtlerde yazılamalar yapıldığı görüldü.

31. Kuruluş yılını ve 5. Konferansı kutlamak için Gazi Mahallesi'nde bir korsan gösteri düzenlendi. Gazi Ziraat Bankası önünde, yolu molotoflarla trafiğe kesen militanlar, TİKB (Bolşevik) imzasının ve ambleminin bulunduğu "Yaşasın 5. Konferansımız" yazılı pankartı, kepenklere astılar. Militanlar "Yaşasın 5. Konferansımız", "Yaşasın TİKB (Bolşevik)" ve "Orak çekiç silah yıldız bayrağımız" sloganlarını attıktan sonra çekildiler.

2 Mart sabahı saat 6'da Gazi Mahallesi Dört Yol'da TİKB(Bolşevik) imzalı "31. Yaşında Şan Olsun 5. Konferans!" yazılı bir pankart asıldı.

Gülsuyu-Gülensu mahallesinde, 23 Şubat akşamı, sivil faşistlerle çatışıp püskürttükten sonra, devletin kolluk güçlerinin müdahalesine karşı barikat kuran devrimciler, eylemlerini başarıyla tamamladıktan sonra, TİKB(B) militanlarının, "Yaşasın 5. Konferansımız!", "Orak-Çekiç-Silah-Yıldız Bayrağımız!", "Biz Çelikten, Biz Bolşevik Müfrezeyiz!" sloganlarını attıkları duyuldu.

Ama son iki aydaki gidişlerimizde, - belki de son on yıldır gidiş sayımızı aşmasına rağmen- ne bir burukluk ne de bir ruhsuzluk hissediliyor. Aralık ayının ortalarından itibaren, Ankara'yı ısıtan bir direniş ateşi, Kızılay'ın göbeğinde tüm ihtişamıyla yanarken, her gün burada olmanın acısını yaşamak da bizlere düştü. O soğuk kış günlerinde, polisin vahşi saldırısıyla dirilen Tekel işçileri, Türkiye'nin gündemine oturdu. Burjuvazi, onları gündemden düşürmek için her şeyi yaptı, ama başarılı olamadı.

Onların yanında bulunmak, beraber slogan atmak, aynı çadırda, aynı havayı solumak, her devrimci ve komünist için kaçırılmaması gereken bir fırsattı. Yıllardır tersten esen rüzgarlar, insanların umutsuzluğa düşmesine neden olurken, Tekel direnişi bir kez daha aynayı elimize verdi. "Sizsiz de bizsiz de olmaz bu işler" dercesine çağırdı ve kaynaştırdı bizleri. Onlar öğrendi, biz öğrendik. Onlar öğretti, biz öğrettik. İlk dönemler çekine çekine yapılan sohbetler, ilerleyen zamanlarda "yoldaş" kelimesiyle başlayan cümlelere dönüşürken, kafalardaki o zırlar parçalandı birer birer... Bir dönemler "marjinal" olarak bildikleriyle "asıl dostlarımız sizlersiniz" diye kucaklaştılar. Ve üstelik bunu da sendikaların tüm ihanetlerine, reformistlerin tüm karalamalarına rağmen yaptılar.

Ankara yollarını artık her hafta sonu özlemle çeken yoldaşlarımızla birlikte, türküler ve marşlar eşliğinde büyütülen umutlarımızı taşıırken onlara, geri dönüşün burukluğunun yanı sıra onlardan da coşkuyu ve direnci taşıdık gittiğimiz yerlere. Nehirler aslında hiçbir zaman kurumazmış. Kurumadıkları için denizleri de kurutmazlarmış. Sadece yönünü değiştirecek dış etmenler olurmuş. O etmenleri de yerle bir eden bir basıncı, zaman içinde yeniden yakalayıp, geçtiği yerlerde yeni hayatlar filizlenmesine sebep olan nehirleri düşünüyoruz. Özellikle, yoldaşlarımızın bu anları tanımaları, tatmaları, hem onlara, hem işçilerimize hem de yapımıza moral katıyor. Onların "keşke her zaman buraya gelebilsek" demeleri, ya da bir işçiyle sohbetlerini en ince detayına kadar anlatırken yeniden yeniden yaşamaları, gözlerindeki yaşam ateşinin büyümesini gördükçe, "işte kocaman bir tarihin evlatları" sözü yankılanıyor kulaklarımızda.

Evet Ankara gidişleri, hiç bu kadar özlemle beklenmemişti. Özellikle de 20-21 Şubat gidişi vardır ki, dönüşü daha başka bir coşkuyla olmuştur. Kolej'de yol kesilmiş, sloganlar gür bir şekilde atılıyor, her

"Ellerinde pankartlar, yürüyor bolşevikler" marşını hep bir ağızdan söylenirken, ilk defa attığımız "Biz çelikten biz bolşevik müfrezeyiz!" sloganının coşkusu üzerimizden kaybolmamışken, tarihe tanıklık etmenin çıldırmasıyla yüklenmesini yaşadık hepimiz.

Bir slogan sesi, duyanları bir şaşkınlığa sürüklüyor ilk başta. "Yaşasın 5. Konferansımız!" Bir durgunluk ve algılayamama haliydi ilk anda yaşanan. Aslında beklenen bir sevgilinin, o anda sana sarılması gibi bir duygu. Tasfiyeciliğe, oportünizme, reformizme karşı başımızı her zaman dik tutan ihtilalcilerin bu duyurusu, hayatı yeni coşkulara taşıyor. Yoldaşlar, daha gür, daha güçlü haykırıyor sloganları. Miting alanına gelene kadar zaman nasıl geçti kimse anlamıyor. Diğer kortejler sloganlarımıza bakıyor. "Ara verseler de biz de atsak" dediklerini duyar gibiyiz. Sayımız çok fazla değil, ama on katı ses çıkıyor neredeyse. Tarihi yok sayanlara inat, devrimi uzak zamanlara erteleyenlere inat, tarihi de geleceği de temsil etmenin gururunu yaşayarak yürüyoruz. Her yoldaşın konuşmak için, zamanın su berraklığında akıp gitmesini beklediğini görmek için kör olmak gerek. O duygu yüklenmesini yoldaşlarla konuştukça anlıyoruz. Bir yandan Tekel işçilerinin coşkusunu, bir yandan da nehirleşen on binlerin bize aktığını duyumsamanın, yaşamının şiirsel süreci yüzümüzde. Yoldaşlardan biri, "eğer ben buraya gelmeyip de bu olanları anlatmış olsaydınız, kahrımdan ölerdüm" diyor, tüm sadeliğiyle. Diğer bir yoldaş da "ne kadar tarihi bir gündü, çok şaşırdım" diyor o anki heyecanı ile...

Neden Tekel direnişinde atıldı bu slogan? Çok teorik açıklamalar yapmaya gerek yok ki. Sınıfın öncüsüyle buluşmasının elzem olduğu bir süreçte, tarihe geçecek bir direnişte, açıklanması kadar anlamlı ne olabilir? Başka bir yer değil, başka bir zaman değil! Yürekerin, bilinçlerin bu direnişle attığı bir süreçte, öncünün de beyninin bilincinin burada olduğunu bundan daha iyi ne gösterebilir?

Tekel direnişinin bizdeki yeri artık daha başka. Tarihi, sınıfla beraber aynı anda yazabilmenin, aynı yer ve mekanda buluşturabilmenin, mutluluğu bu.

Geleceği kucaklayan bizleriz. 20 Şubat'ta yankılanan sloganlarda, bu gerçek bir kez daha hayat buldu.

Tekel işçilerinin AKP işgali

26 Şubat'ta sabah saatlerinde 50'ye yakın işçi, direnişte hayatını kaybeden arkadaşları için AKP il binası önüne gittiler. Amaçları ölen kavga arkadaşlarının fotoğrafını binaya asmak ve AKP'yi protesto etmektir.

13 işçi AKP binasına girerek, pankartı ikinci kattan astı. Pankartın asılmasıyla birlikte, AKP içindeki güvenlikçiler işçilere müdahale etti. Bu sırada AKP önünde bekleyen işçiler de sloganlarla arkadaşlarına destek verdiler. Ardından Çevik Kuvvet, binaya girerek işçileri feci bir şekilde dövdü, bir kısmını da gözaltına aldı. Gözaltına alma sırasında, işçilerin kafaları yerlere vurulurken, bazı işçilerin kolları ve bacaklarında ağır yaralar meydana geldi. İşçilerin bir çoğunun vücudunda cop izleri oluştu.

İçerideki insanlık dışı uygulamayı gören işçiler, AKP binasına girmek istediler. Çevik Kuvvet bu grubu da çembere aldı. İçerideki ve dışarıdaki işçilere biber gazları sıkıldı. İçeriden çıkabilenler, dışarıdaki arkadaşlarına katılmak istediler, fakat kolları kelepçelenerek polis araçlarına bindirildiler. Dışarıdaki işçilerden de gözaltına alınanlar oldu. 18 işçi ve bir de olayı görüp müdahale etmek isteyen bir öğrenci gözaltına alındı.

Çankaya Polis Karakolu'na götürülen işçiler, nezarete atıldı, soğukta ve pis kokular içinde gün boyunca bekletildiler. Karakolda ifade vermeyi reddeden işçiler, savcıya ifade vereceklerini söyledi. Ertesi gün öğleye doğru adliyeye sevk edildiler. Saatler süren parmak izi, fotoğraf ve ifade alma işlemlerinin ardından, 15 işçi serbest bırakıldı, 4 işçi tutuklanma talebiyle bir üst mahkemeye sevk edildi.

Serbest bırakılan 15 işçi, dışarıda bekleyen destekçilere katıldılar. Arkadaşlarını almadan gitmeyeceklerini söyleyerek, saatlerce yağmur altında beklediler. Akşam saatlerine doğru serbest bırakılan 4 işçi de dışarıda bekleyen kitleyle kucaklaştı.

Adliye'den Sakarya meydanına doğru sloganlar eşliğinde yolları kapatarak yürüyüşe geçen kitleyi, Mithatpaşa civarına gelen, Türk-İş önündeki direnişçi işçiler karşıladı. Yürüyüş kolu, binlerce işçiye ulaşmıştı.

Sloganlarla Türk-İş önüne kadar geldiler. Burada Adıyaman'dan bir kadın Tekel işçisinin okuduğu açıklamada, işçilerin yapılan bütün baskılara rağmen 4-C'yi imzalamayacakları vurgulandı. Bu saldırının direnişlerini daha da bilettiğini belirttiler.

AKP işgaline katılan ve gözaltına alınan İstanbul Tekel işçisi Metin ile yapılan röportajı yayınlıyoruz:

DSB: Eylem nasıl örgütlendi?

Metin: Eylem, birden oldu gibi bir görüntü verdi ama tabi ki birden olmadı. İşçiler olarak devamlı bir şeyler yapılması gerektiğini konuşuyorduk. Birçok eylem modeli kafamızda vardı. Daha çok sendikadan bir şey bekliyorduk. Son süreç, bırakırmaların yaşandığı, sendikanın gerçek yüzünü gösterdiği bir süreçti. Daha önceden aldığımız kararlardan biriydi eylem. Uygulamamız gerekiyordu, organizasyonu yaptık. Saat, buluşma yeri, caminin içinde bir alışveriş merkezi var. Oturduk, bazılarımız kitap okuyordu. Saat 12.30'da pankartımız da gelince çıkıp direk AKP'ye yöneldik.

Eylemin amacı neydi?

Sonuçta sorunun görünürdeki muhatabı AKP. Hem bunları teşhir etmek, hem de kamuoyu baskısı oluşturmak. 76 gündür buradayız. Bir işçi arkadaşımız trafik kazasında öldü, ama sonuçta AKP hükümeti öldürdü. Onu şehit olarak kabul ediyoruz. Bu süreç olmasaydı belki de bu arkadaşımız ölmeyecekti. Birçok arkadaşımızın ailevi, çevresel sorunları var. Sırf polisten baskı görmüyoruz. Daha fazlasını sendikadan, ailelerimizden görüyoruz. Bugüne kadar bütün sendikalar işçilerin zorlaması ve baskısı sonucu eylem yaptılar. Bu noktada işçiyi satan sendikaları teşhir etmek gerekiyor. Tüm konfederasyonların tabanlarının, kendi yöneticilerini sorgulaması gerekiyor.

İçeriye kaç kişi girdi?

Hemen hemen 30 civarında işçi arkadaş vardı. Toplam 50'yi geçkin işçi arkadaş gittik. Sonradan gelenlerle beraber eyleme katılım 100 kişiyi aştı. Üst kata çıktık ve pankartımızı açtık. "Katil AKP" diye. Hamdullah Uysal'ın katilinin AKP olduğunu belirttik. Biz sloganlar atarken camide namaz kılınıyordu. Herkes namazını

bozup bize bakıyordu. O an biraz komikti de. İnsanların destek olduğunu gördük. Çevrede toplanıp bizi izliyorlardı hatta alkışlayanlar oldu.

Pankartı asınca mı müdahale başladı?

Hayır, anons edince, yakındaki karakollar, Çevikler, Yunuslar geldi. İçeride de dışarıda da yaşandı çatışma. Dışarıya çıkanlar oldu arkadaşlardan. En son, İzmir çadırından Binnaz ve Müzeyyen'le aşağıya indik. Kapıdaki görevliyle tartışmaya başladık. Daha önce de tartışmıştık. Direk beni hedef aldı ve aşağıdaki polisleri çağırdılar. Arkadaşlar da bunu anlayınca bana sarıldılar. Gelir gelmez müdahale başladı. Kalabalıklardı. Önce joplar ve biber gazlarıyla, yaka paça yere yıktılar. Yerde de kolumu kelepçeleyip, sırtımı kafamı duvarlara, yerlere vurup yarım saat boyunca biber gazlarını sıktılar yüzüme. Bunu yaparken dışarıdan görülmeyin diye camları gazetelerle örttüler, masalarla kapattılar. Kimse işkenceyi görsün istemiyorlardı. Basına ve kameraya yansımaması için her şeyi yaptılar. Yarım saat sürdü bu. Bir an öleceğimi sandım. Çok kötüydü. Gazı ağzıma, gözüme, suratıma sıktılar. 20-30 kere gaz sıktılar yüzüme. Kafamı duvarlara vurdukları için sersemlemiştim zaten. Nefes alamıyorduk. Devamlı vuruyorlardı, kolumu büküyorlardı. Bir taraftan Binnaz ve Müzeyyen de "öldürüyorlar" diye bağıryorlardı. Onlara da bana yaptıkları kadar şiddetle olmasa da iteleme, vurma gibi müdahalelerde bulundular. Müzeyyen ablanın kolunda incinme, çıkma gibi bir durum var. Sonra bıraktılar ve yan tarafa koydular bizi. Orada da sloganlarımızla tepki verdik. İyice kalabalık olunca, ben polisin yukarıdan copla indiğini gördüm. Adı Mustafa Serttaş'tı sanırım. Karakoldan öğrenmiştim ismini. Bunu hemen teşhir etmeye başladım. "Sen bize saldırdın, bunun hesabını vereceksin" diye. Korktu, o kadar saldırıdan sonra bizim de tepki vermeyeceğimizi düşündüler. Öbür polisler hemen onu yukarıya çıkardılar. Saldırı sıfır oradaki polisler tarafından değil, AKP'li yöneticiler, çalışanlar, özel güvenlikler tarafından da saldırıya uğradık. Dışarı çıkarken de sloganlarla işkence yaptıklarını teşhir edip, direndim. Hızla bindirmeye çalışıyorlardı, ben direndim ve 5-10 dakika arabaya bindirmeye uğraştılar.

Dışarıdakilere de müdahale olmuştu bu arada... Onlara bizden önce müdahale olmuş, onlar bize yaptıklarını görünce tepki göstermişler, polis onlara da müdahale etmiş. Onlar da içeriye girmek istemişler, gaz sıkılmış arkadaşlara. Dışarıda yaralanan arkadaşlar da var. Çankaya Merkez karakoluna götürdüler sonra.

Karakolda işkence oldu mu?

Araç içinde herhangi bir şiddete uğramadık. Bizler arabanın içinden slogan atıp camlara vurmaya başladık. Dışarıdan geçenler sloganları duyunca irkilip bakıyorlardı. Karakolda da müdürler çıkmak üzereyken, biz gince beklediler. Orada da psikolojik anlamda sindirme, teşhir etme, tehdit gibi yöntemler uyguladılar. Hepimizi tek tek yukarıya çıkartıp teşhis ettirmeye çalıştılar. Gece nezarete atıldılar. Arkadaşlarımız lavaboya giderken, tehdit ederek ifade almaya çalıştılar. Neyse toplu halde bir tutanak hazırladılar. Tutanak tamamen

benimle ilgiliydi. Topluydu ama asıl olarak eyleme önderliği benim yaptığım, benim yönlendirdiğim şeklinde bir tutanak. Kavgaya çıkardığım, kavgada polislerle zarar verdiğim şeklinde bir tutanak. Bu arada benim başım dönüyordu, çok da kendimde değildim. Acil olarak Numune Hastanesi'ne götürdüler. Ben de hastanede de dahil olmak üzere gittiğim her tarafta bunların yaptığı işkenceleri teşhir ettim. AKP eylemi yaptığımız için AKP'liler ve polisler tarafından saatlerce işkenceye tabi tutulduğumuzu anlattım. Ankaralılardan olumlu tepkiler aldım. Polisler de bu arada "Tamam" deyip duruyorlardı. Doktorlarla tartıştım, ellerimdeki kelepçelerin çıkartılması için. Polisler bir şey sordu ben de cevap verip teşhir edince tartışmaya başladılar. Hastaneye gidip gelirken "Her yer Tekel, her yer direniş" sloganını atıyordum. Sonra tekrar karakola geldim. Gözaltı süresi 12 saati geçmişti bu arada. Muayeneye götürdüler. Sonrasında savcılığa götürdüler ifade için. 19 arkadaştan 15'ini serbest bıraktılar. Ben, Ercan, İrfan ve Şefik'i üst mahkemeye sevk ettiler. İğincidir, AKP içinde olmayıp da tutuklanmaya sevk edilen insanlar da vardı. Neye göre ayırdılar bilmiyoruz. Suçlamalardan biri pankart asmakla örneğin. Bayan arkadaşlardan biri "Pankartı ben astım" dedi savcıya. Suçlamalar tamamen keyfiydi.

Sendikacılar karakola geldiler mi?

Sendikadan kimse karakola gelmedi. ÇHD'den, barodan avukatlar geldi. Sendika avukatları ondan sonra geldiler. Sendika bizi sahiplenmek yerine tutuklanmamız için elinden geleni yaptı. Sonrasında sorgu hakimine çıkardılar bizi. "Polise mukavemet, kamu malına zarar vermek, AKP'yi işgal etmek" gibi iddialarla tutuklanmamızı istiyorlardı. 75 gündür burada olduğumuzu, hakkımızı aradığımızı söyledik. Polise niye vurduğumuzu sordular. Biz de onların saldırdığını söyledik. Orada bizi serbest bıraktılar. Çıkışta çok kalabalık bir kitle vardı. Alkışlarla, sloganlarla, zılgıtlarla karşıladılar bizi. Çadırlara kadar yolları kapatarak, sloganlarla yürüdük. Görülmeye değer bir tabloydu hakikaten. Sendikanın baltalamak gibi bir çalışması oldu bu süreç içinde. Eylemleri yaparken onlardan izin almadık. Yaptıkları eylemlere de katıldık zaten. Genelde işi hep geri letmek için uğraştılar. Referandum var örneğin. Sırf işçilerin direnme gücünü kırmak maksatlı. Eylemler için verdiğimiz enerjinin on katını sendikayla mücadele etmek için verdik. Bu konfederasyonlar için de geçerli, Tek Gıda-İş için de geçerli. KESK'in görüntüsü daha farklı. KESK tabanı bir çok şey yaptı, ama sendika yöneticilerine gerçekten de tepki göstermeliler artık. Türk-İş, Kamu-Sen, DİSK konfederasyonlarına karşı mücadele etmek gerekiyor. Bunu gerçekleştirebiliriz de.

Çadırları yıkmaya geleceklerini söylediler. Sendika da direnmeyeceğini açıkladı.

Yıkabilirler, tekrardan kurabiliriz. Abdi İpekçi'de de aynı saldırıyı yaptılar. Çadırlarımızı yıktılar, saldırdılar ama çadırlar yeniden kuruldu. Her saldırı bizi daha da güçlendirdi, öfkemizi büyüttü. Genel bir direnişle, genel bir grevle, işgallerle bu işin çözüleceğini, kazanımın ancak böyle olacağını düşünüyorum. Bu işi ancak hep beraber çözebiliriz. Birlik olunca kazanacağımızı düşünüyoruz. Çok şey de kazandık direnişte. Bizden sonra Şeker işçileri var. Onlar için de bir deneyim oldu. Direniş sonuçta devam edecek. İnsanların bir kısmı buradan gitmiş olabilir ama tarih burada kalanları, direnişi yazacaktır. Biz kazanacağız, ama AKP hükümeti kaybediyor, kaybetmiştir de. Yanımızda olan devrimciler, sizlere de teşekkür ediyoruz.

“Eylem amacına ulaştı”

DSB: AKP işgalini ve polislin saldırısını, gözaltı sürecini anlatabilir misiniz?

AKP işgalinde gözaltına alınan İstanbul Tekel işçisi Mehmet İnan: Bir grup arkadaş içeri girdi, bizler de dışarıda başladık. Daha sonra bu arkadaşlar balkona çıktılar, Hamdullah Uysal arkadaşımızın posterini ve bir pankart astılar. Sonra aşağıdakiler ve yukarıdakiler birlik olup hep beraber slogan atmaya başladık. Sloganlarımızı atınca, AKP il binasının içerisindeki güvenlik görevlileri ve binada çalışanlar, arkadaşlara saldırdılar. O sırada polis ekipleri de dışarıdakilere yönelmeye başladılar. İçeridekilerin çok kötü bir şekilde darp edildiği haberi geldi. Biz de binanın içine dalmak istedik, ama polis tarafından engellendik. Bu arada basın da içerideki olayı görüntülemek istedi, biz de hemen oraya koştuk. Arkadaşlarımız yere yatırılmıştı. Metin isminde bir arkadaşımızın kafası yere vuruluyordu. Aynı şekilde bir bayan arkadaşımız, yine kafası yere vurularak darp ediliyordu. Ki kolundan da ağır bir darbe aldı. Tabi bunlar olurken biz de durmadık. Burada bir arbede yaşandı. Çevik Kuvvet de gelince, iş çıkırdı. Bu arada içeriden çıkabilen arkadaşlarımız dışarıya geldi. Ama içeride kalan dört arkadaşımızın kimisinin başı şişti, kimisinin kolunda, kimisinin bacağında ağır darbeler oluştu. Aynı şekilde yine Çevik Kuvvet tarafından bizler de çembere alındık ve darp edildik. Bu arada sloganlarımızı da atıyorduk. Bu yapılırken gözaltılar başladı. Kelepçelenip ekip otolarına bırakıldık.

19 kişinin 18'i Tekel işçisiydi, biri de öğrenciydi. Merak edip olaya bakınca, polisler onu da gözaltına almışlar. 19 işçinin tamamı Çankaya karakoluna götürüldü. Geceyi orada geçirmek üzere beklemeye başladık. Açıkçası, işin çabuk sonuçlanacağını ve salıverileceğimizi düşünüyorduk. Fakat bu sefer prosedür çok farklıydı. İşler uzadıkça uzadı. Gece yarısından sonra, işlemler bittikten sonra, bizi nezarethaneye aldılar.

“Büyük bir dayanışma”

DSB: 28 Şubat'a bir tarih vererek “çadırları kaldıracakız” diyor hükümet. Neler yapacaksınız?

İzmir işçisi Arif: Biz ailelerimizi, çocuklarımızı bırakarak ekmeğimizin peşine Ankara'ya kadar geldik. Buradan hakkımızı almadan gitmeyi düşünmüyoruz. Ankara halkı zaten bize para harcatmıyor, her şeylerini paylaşıyorlar. Tüm arkadaşlara, kurumlara ve örgütlerine çok teşekkür ederiz. Onlar bize moral depoluyorlar. Geçenlerde başımdan geçen bir olayı anlatacağım. Bir teyzemiz almış eline bir paket çay, yanımıza geldi ve “çocuklar ben emekli maaşımı aldım, elimden bu kadar geldi, size başarılar dilerim” dedi. Çok duygulandırdı bizi. Birkaç gün sonra aynı teyze almış birkaç kilo bulgur, “çocuklar bunları sıcak sıcak yiyin” dedi. Bunları paylaşmak çok güzel. Şu olayın farkındayız. Birlikteliğimizi, beraberliğimizi kabul edemiyor, çekemiyorlar. Yok “teröristler”, yok “marjinal gruplar” diyorlar. Ama insanların artık gözü açıldı. Başbakan artık, dini duyguları sömürüp temiz kalpli insanları kandırmaktan vazgeçmelidir. Komşu çadırlarla her şeyi paylaşıyoruz. Başbakan “biz açılım yapacağız” diyor ya, açılımı biz burada yaptık. Yaşlı teyzenin getirdiği dolmayı, Doğulu-Batılı ayırımı yapmadan paylaşıyoruz. Benim en çok hoşuma giden buradaki birliktir.

Orası gerçekten soğuk bir ortamdı, hem soğuk, hem toz, hem koku vardı. Sabaha kadar kıvrana kıvrana uyumaya çalıştık.

Sendikanın avukatları ilgilendi mi sizinle?

Önce başka avukatlar, sonra sendikanın avukatları geldi. Biz sabaha kadar nezarethanede kaldık. Sabah 9 gibi ifade almaya çağırıldılar, biz ifade vermedik. “Savcılıkta ifade vereceğiz” dedik. Savcılığa sevk edildik. Biz çıktuktan sonra, dışarıdaki çok büyük bir kitle ile birlikte diğer arkadaşlarımızı, o yağmurun altında beklemeye başladık. Güzel bir ortam vardı gerçekten, görülmeye değerdi. Hele hele çıktığımız anda kavuşma sahnesi çok duygusaldı. Ve daha güzeli 4 arkadaşımız bırakıldığı zaman daha coşkuluydu. Tabi o coşkunun verdiği keyifle oradaki kitleyle beraber Adliye'den Sakarya caddesine doğru yürüyüşe geçtik. Muazzam bir yürüyüş oldu. Eylem amacına ulaşmıştı. Kamuoyunda büyük bir etki yapmıştı, ses getirmişti. Bu eylemi iyi ki yaptık diyorum.

Bu eylemden sonra arkadaşların ruh halleri nasıl? Özellikle çadırların sökülmesinin gündemde olduğu bir süreçte...

Gitmeye niyeti olan arkadaşların bile, bu eylem sonrasında gitmeyip burada kaldıklarına şahit oldum. Bu anlamda da eylem amacına muazzam bir şekilde ulaşmış. Sendikanın işçileri ikna etmek için yaptığı toplantıya denk gelmesi de güzel bir rastlantı. Ama sendikacılar eylemle ilgili hiç yorum yapmadılar.

Biz sonuna kadar buradayız. Mücadeleyi bırakmayacağımızı söyledik. 4-C'ye imza atmayacağımızı söyledik. Bizler çadırlarımızı boşaltmamaya kararlıyız. Zorla yıkarlarsa biz de çadırlarımızda olacağız. Tek bir sloganımız vardı: “Her yer Tekel, Her yer Direniş” diye. Gerçekten de “Her yer Tekel, Her yer Direniş”ti bizim için. Bundan sonra da böyle olacak. Polis buradan çıkarsa bile bir yer bulacağız. Türk-İş içi de olabilir, başka bir yerde olabilir, ama buradayız yine.

“Gelecekleri varsa, görecekləri de var!”

DSB: Eylemden sonraki süreci anlatır mısınız?

AKP işgal eyleminde gözaltına alınıp mahkemeye sevk edilen, Diyarbakır Tekel işçisi Şerif Çiçek: Bir gece nezarette kaldık. Orada ifade vermedik, susma hakkımızı kullandık. Savcıya ifadeyi verdikten sonra, biz 4 kişiyi mahkemeye tutuklanma talebiyle sevk etti. Çok ağır suçlama vardı üzerimizde. Devlet malına zarar vermek, devlet büyüklerine hakaret, sandalye, masa cam kırmaya tahrik etme ve pankartın açılması, AKP'nin işgal edilmesi, oradaki polislerin rehlin alınması. Biz hiçbir suçu kabul etmedik. Sadece yapmamız gereken eylemi yaptık, ölen arkadaşımızı posterini astık.

Alınırken karakolda bir şey olmadı, ama AKP il binasında kolları bükme, copla kafalara vurulması, birer gazı sıkılması, arkadaşlarımızı yere atmalar yapıldı. Biz de şikayetçi olduk.

Gözaltında çıktuktan sonra ruh haliniz nasıldı? Kitleyle buraya kadar yürüdünüz.

O biraz iyi oldu. Bizi gururlandırdı, duygusal anlar yaşandı. Yalnız olmadığımızı gördük. 15 arkadaşımız serbest bırakıldığı zaman da gitmediler, Adliye önünde bizi beklediler ve bizi almadan gitmeyeceklerini söyleyerek, iki saat yağmur altında beklediler. İyi bir eylem oldu. İyi ses getirdik. Tutuklanmayı da isterdim ki, buradaki arkadaşlar eve gitmesin diye. Arkadaşlarımız orada olduğumuz için 4-Cye imza atamazlar diye düşündüm. Direncimiz devam ederdi ve güçlenirdi.

28 Şubat'la ilgili ne düşünüyorsunuz?

Gelecekleri varsa görecekləri de var. Gelsinler bizi kovsunlar burada. Onlar çadırı yıksalar da başka bir çadır yapacağız ve imza atmayacağız.

“Direnmeden gitmeyiz”

DSB: 22 Şubat'ta konfederasyonların toplantısından nasıl bir karar bekliyorsunuz?

Diyarbakır Tekel işçisi: Olumlu bir karar beklemiyorum. Eylemsizliği ve beklemeyi bize dayatacaklar. Yaptığımız bazı eylemler bile sendikayı rahatsız ediyor. Konfederasyonlar üzerine düşeni yapmıyor. Özelleştirmeye karşı dışarıda ve sendikada çalışmalar yaptık, ama sendika, delege seçimlerinde bile bizi engelledi. Yani bu sistematiği değiştirmek o kadar kolay değil. Diğer çadırlarla sürekli konuşuyoruz. Şimdilik yaptığımız yürüyüşler devam edecek. İleride kararlar alınacak, belirleyeceğiz artık.

Danıştay'ın vereceği kararlar ilgili ne düşünüyorsunuz?

Danıştay'dan daha çok umutluyuz. Henüz AKP'nin kadrolaşmadığı bir kurum. Daha vicdanlı davranacaklarını düşünüyoruz. Burada soğuğa, yağmura ve tüm rezilliğe rağmen iki aydır direniyoruz. “Saldıracağız” dediler diye hemen gidemeyiz. Direnmeden bırakılır mı hiç? Ama herkes Diyarbakır'ın en öne çıkmasını beklemesin. Diğer çadırların da direnmesi lazım.

Tekel'le birlikte yükselen KAVGA BAYRAĞI DAHA YUKARI

Tekel direnişi, Tekel'i çoktan aştı, genele yayıldı. Neredeyse her ilde Tekel işçileriyle dayanışma platformları kuruldu, eylemler örgütlendi. Çadırların önü, çeşitli illerden gelen ziyaretçilerle dolup taşıdı. Direniş ülkenin sınırlarını da aşarak, yurtdışına taşıdı. Dünyanın değişik ülkelerinde, Tekel'le dayanışma eylemleri yapıldığı gibi, çadır ziyaretleri de sıklaştı.

Mücadele; Tekel işçilerinin taleplerinin ötesinde, taşeronlaştırmaya, sendikasızaştırmaya, güvencesiz çalışmaya karşı genel bir mücadeleye dönüştü. Sınıfın her sorunu, her talebi, Tekel üzerinden söylenmeye başladı. "Tekel kaybederse sınıf kaybeder, Tekel kazanırsa sınıf kazanır" sözü, boşuna değil, gerçeğin ifadesiydi.

Direniş, sendikal bürokrasinin duvarlarını da dövmeyi başardı. Önce Türk-İş Başkanlarını toplantı yaptırıp eylem kararları aldırdı. Ardından tüm konfederasyonları toplatmasını bildi. Ve konfederasyonlar grev kararı almak zorunda kaldılar. Hatta Türk-İş içinde de bölünmeyi derinleştirdi. Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu'nun işbirlikçi yüzünü daha fazla açığa çıkardı.

Bütün bu başarılar, başta Tekel işçilerinin olmak üzere, başından beri onlarla birlikte olan devrimci ve komünistlerin, öncü işçilerin başarısıdır.

Çadır ve yaşam

Neredeyse her direnişin simgesidir çadırlar. Grev çadırı, direniş çadırı, demokrasi çadırı vb. şeklinde kururlar. İşçilerin çadırları, direnişin ötesinde unutulmaya yüz tutmuş değerleri de hatırlattı, yaşattı. Çadırlarda yeni dostluklar kuruldu. Diyarbakır'dan Trabzon'a, Batman'dan İzmir'e ekmeğini-aşını paylaştılar. Yıllarca Kürt halkına karşı devletin yükselttiği şovenist propagandanın etkilenen iller, bu çadırlarda kavgayı ve dostluğu paylaştılar. Çadırlar, işçilerin birliğini ördüğü gibi, halkların kardeşliğini de ördü.

"Buraya gelmeden edemiyorum, her gün geliyorum" diyen işçi emeklisi kadın, "ben de 4-C mağduruym, evimin anahtarını vereyim, kadın arkadaşlar istedikleri gibi evime gelip gitsinler" diyen işçi kadın, "işsizim, çalışmıyorum, ancak bu kadar meyve, sebze al-

bildim" diyen işsiz genç, gece işçilerin yatması için dükkânını açık bırakan esnaf vb. çok güzel dayanışma ve paylaşım örnekleri yaşandı bu çadırlarda.

Bütün bu olumluluklara rağmen, direnişin zayıf yanlarını da en iyi çadırlar gösterdi yine. Yaşam, örgütlü disiplinli bir hale getirilmezse, uzayan süreçle birlikte güçlü yanları da törpüler ve zayıflıklara yol açar. **Çadırlar, iç örgütlülüğü sağlamanın, sınıf bilincini geliştirmenin eğitim okulları olmalıydı.** Yatış kalkışların düzenli ve kurallı olması, belirlenmiş günlerde toplantı ve eğitim çalışmasının yapılması vb. direnişi güçlendiren bir rol oynardı. Keza bütün iller, kendi içerisinde dönüşüm yaparak direniş yerinde bulunuyordu. Ama dönüşümlü gidiş-gelişler de örgütlü değildi. Ayrıca memlekete giden işçiler de yerelerde daha iyi bir örgütlenme ile direnişe destek ve dayanışmayı büyütebilirler.

Esasında eğitim çalışması, örgütlü kurallı yaşam, sendikacıların görevidir. Fakat mevcut işbirlikçi sendikacılardan bunu beklemek hayalciliktir. Bir direniş komitesinin oluşumuna dahi tahammül edemeyen sendikacılar, işçinin sınıf bilincini almasını istemez. Her şeyi kendi kontrolünde tutmaya çalışır, direnişleri kendi çıkarları doğrultusunda kullanıp, nasıl sonlandıracaklarını hesaplarlar.

Konfederasyonların tutumu

Tekel işçilerinin direnişinin bu kadar büyüyeceğini, bu kadar süreceğini, konfederasyonlara genel grev dayatacaklarını, sendikacılar da beklemiyordu. Birkaç günlük direnişle, birkaç eylemle işin içerisinden sıyrılmaklarını düşünüyorlardı. Çeşitli eylem kararları almak

zorunda kaldılar. Genel grev kararının alınması bile, burjuvaziye oldukça korkuttu. Başbakan hemen apar topar sendikacılarla görüşmek zorunda kaldı. Hükümet 4-C'yi "iyileştirme"ye gitti.

Konfederasyonlar tarafından bilinçli bir şekilde altı örölme genel grev, istenilen etkiyi yaratmadı. Genel grevin etkisiz geçmesi için elinden geleni yapan sendikacılar, "genel grev yaptık da ne oldu, katılım olmadı, iş çözülmedi, genel grev koşulları yok" diyerek bu silahı tersten kullanmaya çalıştılar. İşçilerin genel grev talebini bu şekilde bastırmaya kalktılar. Buna rağmen "genel grev" talebi, yeniden güçlü bir şekilde dile geldi. Konfederasyonlar, son toplantıda da "Tek Gıda-iş'in aldığı kararlara uyacağız" açıklaması ile, sorumluluktan kaçtılar. Mayıs ayının sonunda genel grev kararı almaları ise, direnişin kırılmasını beklediklerinin açık göstergesiydi.

Aslında Türk-iş yönetimi, direnişten kurtulmanın hesabını yapıyordu. Fakat Tekel işçisinin direnci karşısında bunu başaramıyordu. Pasif eylem biçimleriyle süreci kendiliğindencilikle bırakarak, eritmek istediler. Bir yandan da mücadeleyi hukuksal bir sürece sokarak, işin içinden sıyrılmaya çalıştılar.

Danıştaya değil, kendi gücüne güven

Sendikacıların açtıkları davalardan biri de, Danıştay'dan 4-C'nin yürürlüğe girmesini durdurma davasıydı. Bu dava, sendikacılar tarafından "Danıştay yürütmeyi kesinlikle durduracak" şeklinde lanse edildi ve işçiler bu yönlü büyük bir beklentiye sokuldu. "Danıştay AKP karşıtıdır, bizden yana karar çıkacak" şeklinde çarpık bir görüşle beklenti havası yaydılar.

Elbette hukuk mücadelesi de verilmelidir. Ama tarihte hiçbir mücadele, tek başına mahkeme koridorlarında kazanılmamıştır. **Mahkemelerde sınıf lehine çıkan kararlar, fiili mücadeleler sonucu elde edilmiştir.** Danıştay da bu devletin kurumlarından biridir. Burjuva klikler arasındaki çelişkide, şimdilik AKP hükümetinin karşısında yer alması, bu gerçeği değiştirmiyor.

Sendikacılar ve reformistler, mücadeleyi bir bütün olarak devlete karşı değil, parçayla sınırlı tutarlar. Tekel direnişinde de yaptıkları bu oldu. Sadece AKP karşıtı bir propaganda yaptılar. Danıştay'a umut bağlamanın, işçileri bu yönde beklentiye sokmanın altında da bu bakış yatmaktaydı. Fakat Tekel işçisi, "4-C kalkmadan mücadele bitmez" kararlılığını her aşamada gösterdi. Danıştay'ın alacağı kararın, kendi mücadelesinin bir sonucu olacağını farkındaydı.

Sonuçta Danıştay, 4-C'ye geçiş süresini erteleyen bir karar aldı. Bu karar, işçiler tarafından sevinçle karşılandı. Fakat asıl olarak, sendikayı ve AKP hükümetini rahatlatan bir karar oldu. Sendika, bu kararı, Türk-İş önündeki direniş çadırlarını kaldırmanın gerekçesi yaptı. Zaten günler öncesinden bunun hazırlığını yapıyordu. Buna rağmen işçilerden tepki aldı. Önemli bir kısmı, çadırların sökülmesini istemedi. Ne devletin copu, saldırı tehdidi, ne sendikal ihanet... İşçiler birliklerini bozmak istemediler. Buruk biçimde çadırlarını söktüler ve 1 Nisan'da buluşma sözüyle ayrıldılar.

Tekel direnişi, soluklanma dönemine girdi, ardından birçok ders ve sonuç bırakarak... Ve hemen ardından Tarih'te direniş başladı. Direniş fitilini, Tekel ateşledi, ardından gelenler çok olacaktır. Tekel'le birlikte yükselen kavgaya bayrağı, daha da yükseklere çıkacaktır.

"Biz üretmek için varız!"

İstanbul'dan tek el işçisi Aynur Kartal

DSB: Son süreçle ilgili görüşlerinizi almak istiyordum.

Özlük haklarımızı alıp gitmek istiyoruz bir an önce. Mağdur olmayı bırak, hakkımızı almak istiyoruz artık. 68 gün oldu. Artık yeter.

28 Şubat tarihinde çadırlara müdahale olacağı ilan edildi. Ne düşünüyorsunuz?

Gelsinler, ne yapabilirler ki? Çok çok çadırlarımızı söküp, battaniyelerimizi ıslatabilirler. Panzerleri mi süreceklekler üzerimize? Buyursunlar! 68 gündür boşuna mı direndik? Bırakıp gidemeyiz! Çoğu arkadaşımız tek çalışıyor. İstanbul gibi bir yerde geçinmek kolay mı?

Dayanışma hakkında ne düşünüyorsunuz?

Destek çok güzel. Halkın ilgisi çok güzel. Baş-

bakan diyor ki, "marjinal gruplar" var. Gelsinler görsünler, "marjinal grup" diye bir şey yok. Öğrencilerimiz var, arkadaşlarımız var. Hak-İş ve Memur-Sen hariç sendikalarından da destek var. Avrupa ülkelerinden destek var. Başbakan TEKEL işçilerine gözünü kulağını kapatmış. Ama direnerek kazanacağız ve hakkımızı almadan da gitmeyeceğiz. Bizim grubumuz hala çalışıyor, ama rapor alıp geliyoruz. 4-C'ye geçtikten sonra ne yapabiliriz ki? En küçüğümüz 35-36 yaşında. 50 yaşında ağabeylerimiz var. Bu yaştan sonra ne yapabiliriz ki? Kalkıp birilerine hizmet mi edecekler o yaştan sonra? Biz üretmeye alışmışız. Biz üretmek için varız. Fabrikalarımızı aldılar. Biz mi istedik yan gelip yatmayı. 2 sene önce aldılar elimizdeki ekmeğimizi. Belki o zaman yapmamız gerekiyordu bu eylemleri, ama yapamadık. Çoğu arkadaşımız da işsiz zaten. Evde oturup morallerini bozmaktansa, burada oturmaları daha iyi. Burada haklarını arıyorlar. Çocukları ve eşi ondan para bekliyor. Hakkımızı almadan gidemeyiz.

Tekel işçilerinin metro işgali

Ankara Dayanışma Platformu'nun kararı doğrultusunda 9 Şubat salı günü Çalışma Bakanlığı'na gitmek üzere harekete geçtik.

Saat 10.20'de İş Bankası önünde toplanıp metroya binmek üzere yürüyüşe geçildi. Metroda öncü işçiler ve devrimciler kart basmadan turnikelerden atlamaya başladı ve diğer işçileri de arkalarından çağırdı. Sendikacıların ve polislerin "durun, yapmayın" çığlıkları, insan selini durdurmaya yetmedi. İşçi sınıfının karşısında bariyerler işlevsiz kaldı. Metro geldiği zaman kapılar tutuldu, bütün işçiler metroya bindikten sonra kapılar kapandı. Eylemden haberi olmayan insanlar, birdenbire metroda patlayan sloganlar ve işçilerin akınını görünce önce korkuya kapıldılar. Ancak Tekelciler olduğumuzu öğrenince onlar da katıldılar sloganlara.

Metrodan indikten sonra yolu tek taraflı trafiğe kapattık. Çalışma Bakanlığı önünde barikat kuran polis karşımızda biraz daha gerilemek zorunda kaldı. Basın açıklaması, açılan alanda yapıldı. Sonra geri dönmek için yeniden metroya gittik. Bu defa metro görevlileri kapıları açarak "buradan geçin, turnikelerden atlamayın, bu size Melih Gökçek'in hediyesidir" diyorlardı. Ancak, yasak olanı yapmak çok daha zevkliydi. Açık kapılardan kimse geçmedi, herkes gene turnikelerin üzerinden atladı. Gökçek'in 'hediyesi' de başına çalınmış oldu.

Gülsuyu'nda Tekel ile dayanışma

Gülensu-Gülsuyu Güzelleştirme Derneği, Tekel işçileri ile dayanışmak için, mahalle halkını bir eylem organize etmeye çağırdı. Sokak ve kahve toplantıları ile eylem ön süreci örgütledi.

14 Şubat pazar günü saat 14:00 de mahallenin 3 ayrı noktasından (Son durak, Emek caddesi, Çiftlik) Heykel alanına gelen kitle, Fatma Hanım'a doğru yürüyüşe geçti. Bir gün öncesinden mahalle esnafına, "1 saatlik kepenk kapatma eylemine katıl" çağrısına, çok sayıda esnaf katıldı ve eyleme gelerek destek verdiler.

500 kişilik kitle, sloganlar, alkışlar, tence-re-tava sesleri ile Fatma Hanım'da bir basın açıklaması yaptılar. Tekel işçilerinin mücadelesinin yükseltilmesi ve iğneden ipliğe bütün temel ihtiyaç maddelerine yapılan zamların geri çekilmesi istendi.

Eyleme birçok devrimci kurum da destek verdi. PDD ve PARTİZAN dövizleri ile eyleme katıldılar.

Gülsuyu-Gülensu PDD Okulları

Berlin'den Tekel'e Dayanışma Köprüsü

Tekel işçilerin sesi Avrupa'ya ulaştı. Ancak Avrupa'da eylemlerin çoğu Ocak sonunda başladı. Avrupa'nın, özellikle Almanya'nın birçok ilinde Tekel İşçileriyle Dayanışma Komiteleri kuruldu. Berlin'de kurulan dayanışma komitesi ise gerek bileşim ve eylem çeşitliliği gerekse sokaktaki katılım yönünden en gelişkin komite oldu. Komitede Almende, Bir-Kar, Mala Kurda, Göçmen Sendikalar Kurulunun temsilcileri Metal İş Sendikası ve Ver.di sendikası, PDD, MLPD, Kurdistan Dayanışma, YÇKM, Emek ve Özgürlük Cephesi, Anti faşist gruplar vb. yer aldı. Tekel direnişinin başarısı, yıllardır neredeyse hiç biraraya gelmeyen/gelemeyen kurum ve örgütleri biraraya getirip, direniş etrafında kenetlenmesi oldu. Alman kamuoyuna yeterince ulaşılmadıysa da bu alanda da uzun bir aralıktan sonra verimli bir çalışma yürütüldü ve unutulmuş eylem biçimleri, kitle iletişim yöntemleri devreye sokuldu. Berlin Tekel İşçileriyle Dayanışma Komitesinin ayrıntılarını dayanışma komitesinden bir arkadaşın kaleme aldığı ve kısaltarak yayınladığımız yazıdan okuyabilirsiniz.

Komite son olarak 28 Şubat'ta Berlin'de uzun süredir gerçekleşmeyen, 400 Alman ve Türkiyelinin katıldığı bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüşün temel amacı Tekel işçilerine saldırı tehdidini boşa çıkarmak için güçlü bir destek sunmaktır. Yürüyüş Almanca ve Türkçe ve Kürtçe dillerinde yapıldı. Almanya'daki işçilerin sorunları, kriz ve krize karşı mücadelede Tekel işçilerinden öğrendiklerimiz her konuşmanın temelidir. Zaten komitenin bileşimi, yürüyüşe katılanların bileşimi ve birlikteliği bunu pratikte de sergiliyordu.

Eksik kalan, hem Avrupa Sendikalar Birliği'nin hem de Almanya'da birçok sendikadan yazılı olarak destek vermesine rağmen pratikte bir şey yapmamaları oldu. Ancak komite bu alanda da, binlerce kamu işçisinin uyarı grevinde, Tekel işçileriyle ilgili bildiri okudu ve dayanışma çağrısı yaptı.

"Tekel İşçileriyle Dayanışma Komitesi" nin yazısını kısaltarak yayınlıyoruz.

Merhaba dostlar...

29 Ocak'da Tekel İşçileri ile Dayanışma Komitesi-Berlin kuruldu ve ilk eylemi olarak 3.2.2010 tarihinde, "küçük İstanbul" olarak anılan Kreuzbeg semtinin en merkezi alanı olan Kottbusser Tor'da bir miting gerçekleştirme kararı aldı. Bu yönde Almanca ve Türkçe afişler ve bildiriler hazırlanarak, geniş alanlarda dağıtıldı ve afişleme yapıldı. 150 kişinin katılımıyla gerçekleştirilen mitinge, Sol Parti Berlin Eyalet Milletvekili Kadriye Karıcı, eski Kreuzberg Belediye Başkanı Cornelia Reinauer, IG-Metal Sendikası'ndan Mustafa Efe ve Mustafa Yeni, Verdi sendikası'ndan Erdoğan Kaya katıldı. Coşkulu geçen bu mitingin hemen peşinden ikincisini getirildi. Çarşamba miting yapma geleneğinden devam ederek, bu kez 10.2.2010 yine aynı yerde miting kararı alındı.

Bu arada Tekel İşçileri ile Dayanışma Komitesi dışında, sendikacı arkadaşlar tarafından Tekel direnişi ile dayanışmak amacıyla kurulan komite ile ortaklaşa hareket etme kararı çıktı. Birlikten güç doğar anlayışı çerçevesinde, 10.2.2010 mitingi için afişler ve bildiriler hazırlanarak beraberce dağıtıldı.

Berlin Film Festivali çerçevesinde yarışmaya giren ve en iyi film ödülü olan Altın Ayı ödülünü alan Bal filminin vizyona girdiği sinema önünde, flamamızı açarak, mitingin bildirilerini dağıttık ve bağış topladık. Polis müdahalesi olmasına rağmen, yaklaşık yarım saat süren eylemimiz, etrafta bulunan uluslararası medya tarafından da ilgi gördü.

17.2.2010 tarihinde yapılan mitinge, hava eksi beş derece olmasına rağmen, 300 kişilik katılım sağlandı. Mitingde kısa zaman öncesinde Almanya Parlamento-su adına Tekel direnişini incelemek amacıyla Anka-

ra'ya giden Sol Parti milletvekili Sevim Dağdelen'de katılarak, Ankara'daki izlenimlerini anlattı. Daha coşkulu geçen bu mitingde, Çarşamba geleceğini devam ederek, 17.2.2010 tarihinde yine aynı yerde bir miting yapma kararını peşinden getirdi.

Berlin'de Gillette, Viste-on, Mercedes ve Osram fabrikalarının önünde öğlen saati vardiya değişiminde Tekel direnişiyle ilgili bildirimizi dağıttık. Türkiyeli işçilerin hemen hepsi Tekel direnişini sıcak karşıladı, elimizdeki bildirileri alıp sendika odalarına bıraktılar.

Bu arada hazırlanan bağış makbuzlarımız ve bağış kumbaralarımız ile, Tekel işçilerine gönderilmek amacıyla bağış toplamaya başladık.(...)

17.2.2010 günü Kreuzbeg semtinin en merkezi alanı olan Kottbusser Tor'da, mitingden önce aynı alanda Tekel direnişi ile ilgili bir dayanışma ve bilgi çadırı oluşturduk. Miting'de bu kez yaklaşık 250 civarında katılım vardı, ama çadıra ilgi daha çoktu.

Tekel Bilgi Çadırımız Kottbusser Tor'da 21.2.2010 tarihine kadar, saat 12.00-20.00 arası açık tutuldu. 18.2. Perşembe günü birçok insanın uğrak noktası haline gelen Tekel Bilgi Çadırımızda, Tekel direnişi üzerine fotoğraf sergisi açtık, ve çeşitli video gösterimlerinin yanısıra, özellikle Hayat TV'nin hazırladığı filmler gösterdik ve bağışlar topladık. 19.2. Cuma günü saat Tekel Bilgi Çadırımızda 13.00 de basın açıklaması yaparak, komitemizden Ankara'ya gidecek üç arkadaşımıza bağışlarımızı ve Tekel işçilerine bir yazılı mesajımızı verdik. İki sendikacı olan bu arkadaşlarımız, Ankara'ya giderek hem bağışlarımızı götürdüler, hemde 20.02.2010 yapılacak mitinglere ve yürüyüşlere katıldılar. (...)Ankara'da direnen Tekel işçileri, halkları birbirine düşürmek isteyen tüm güç ve kurumlara meydan okuyarak, işçi sınıfının enternasyonalizmi temelinde birleştirdiği Türkü, Kürtü, Lazı, Çerkesi ve diğer halklarını, bu sefer Avrupa'nın göbeği olan Berlin'de de bu kez Almanı, Türkü, Kürtü, Çerkesi hatta Afrikalıyı da birleştirerek, yine örnek oldu. (...)

Gelenksel olarak halayla bitirdiğimiz çadırımızı toplarken, insanlar etkinliğimizden dolayı bizleri tebrik ettiler. Bizler de tebriği Tekel işçilerine ileteceğimizi söyledik ve kendilerini 28.2.2010 Pazar günü saat 14.00'de Hermannplatz'da yapacağımız yürüyüşe davet ettik.(...)

En güzel olayımızı da 23.2.2010 günü yaşadık. Toplayarak gönderdiğimiz bağışın, 1500 Tekel işçisine verilen öğlen yemeği ile, Tekel işçilerine dönüşünü yaşadık. Bu bizim en mutlu günümüz oldu.

Kısacası Tekel direnişi artık çok tecrübe alınabilecek bir direniş oldu. Tekel direnişinden çok tecrübe kazanan Türkiye işçi sınıfı, bunu bir enternasyonalist anlayışla, Avrupa işçi sınıfı ile paylaştı ve halen paylaşmakta. Tüm ülkelerde yaşayan burjuvaların zaten korkuları buydu...

Ama korkunun ecele faydası olmayacağı gerçeğinden yola çıkarak, korktuğu her halinden belli olan burjuvazinin, bir gün eceline neden olacak işçi sınıfın seslerini, şimdilik Sakarya caddesinden duyuyor ve yavaş yavaş da memleketin tüm sokaklarında duyacaktır...

24.2.2010

Tekel İşçileri ile Dayanışma Komitesi-Berlin

Bursa'da henüz iki ay önce meydana gelen maden patlamasının yankıları sürerken, yeni bir patlama haberi, 22 Şubat'ta Balıkesir'den geldi.

Resmi açıklamalar ise, yine tanındı, yine dalga geçer cinstendi. Nasıl ki Bursa'daki maden ocağı, çeşitli kereler kapatılmışsa, Balıkesir Odaköy'deki maden ocağının da geçmişi aynıydı. Ve daha bir ay öncesinde denetim yapılmış, "güvenli" raporu verilmişti. Hatta Bursa'daki maden patlamasından sonra, Balıkesir-Dursunbey ilçesindeki Odaköy maden ocağı, "örnek" diye gösterilmişti. Son teknolojinin kullanıldığı, kazaların önleniği söyleniyordu. Maden ocağının üstünde kocaman harflerle "Önce İnsan" da yazıyordu. Televizyon ekipleri, bu ocağı "örnek" diye çekerken, genç bir mühendisten de bilgiler aldılar. Ne yazık ki, bu mühendis de son patlamada ölenler arasındaydı.

Odaköy Maden Ocağı'nda meydana gelen grizu patlamasında, 13 işçi yaşamını yitirdi. Senaryolar aynıydı, televizyon ekranlarından yansıyan devlet yetkililerinin timsah gözyaşları da. Patronun tavırları ve ölen işçilerin dramları da... Alınmayan önlemler, birkaç milyarlık harcamayla giderilebilecek eksiklikler, işçilerin bedeni üzerinden yok sayıldı.

1 Haziran 2006'da aynı maden ocağında meydana gelen patlamada 17 işçi ölmüştü. Bırakalım önlem almayı, kapatmaya rağmen, ocak işlemeye devam etmişti. 600 maden işçisinin çalıştığı bölge, Maden Mühendisleri Odası'nın 2009 Aralık'ında yaptığı araştırmada "riskli bölgeler" arasında sayıldı. Aynı raporlar, yıllar önce de yayınlandı ve yayınlanmaya devam ediyor. Ama tıpkı Bursa'da olduğu gibi Balıkesir'deki madenin patronu da, işçi ailelerine kan parası ödeyerek aklanmaya çalışıyor.

Son patlamadan sonra da, devlet, ölenlerin ailelerine 10 bin liralık yardım yapılacağını açıkladı. Madenin sahibi Erhan Ortaköylü ise, -aynı zamanda Balıkesir Ticaret Odası'nın Meclis Başkanlığı'nı yürütüyor- patlamanın ardından ortağı ve 2 mühendisle beraber tutuklanarak cezaevine kondu. Ancak Bursa örneğinde olduğu gibi çıkması an meselesidir. Kan paralarıyla, yalanlarla işçileri kendilerine köle edercesine çalıştıran patronlardan hesabı soracak olan, yine işçiler olacaktır.

Hasta tutsaklara özgürlük eylemleri devam ediyor

Proleterce Devrimci Duruş'un da destekçilerinden olduğu Hasta Tutsaklara Özgürlük Platformu'nun eylemleri 31 haftayı geride bıraktı. Güler Zere'ye Özgürlük talebiyle başlayan ve Güler'i hücrelerden almayı başaran Platform'un Şubat ayındaki eylemlerinde cezaevinde hastalıkları süren ve tedavisi mümkün olmayan tutsaklara özgürlük istendi.

Eylemin son iki haftasında ise kanser olan Abdullah Akçay'a özgürlük istendi. Abdullah Akçay'ın ailesinin de katılarak destek verdiği eylemler, Taksim Tramvay Durağı'nda "Hasta tutsaklara özgürlük" yazılı İngilizce ve Türkçe pankartların açılmasıyla başladı. Hasta tutsakların resimlerinin taşındığı eylemde, "Katil devlet hesap verecek", "Devrimci tutsaklar

onurumuzdur" sloganları atıldı. Taksim Mephisto önünde yapılan oturma eylemlerinde ise Çav bella marşının söylenmesinin ardından, hasta tutsakların isimleri tek tek okunarak özgürlük istendi. Galatasaray meydanında yapılan basın açıklamalarında ise, F tipi sistemin tutsaklar üzerindeki etkisine değinilirken, devletin tutsakların tedavisini engelleyerek ölüme terk etmek istediği vurgulandı. Güler Zere'nin hücreden çıktıktan sonra hızla iyileştiği açıklanırken, mücadelenin hasta tutsaklar serbest bırakılana kadar süreceği de belirtildi.

7 Mart'ta Kadıköy'de miting

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü kutlamak için bir araya gelen devrimci kurumlar ve sendikalar, 7 Mart'ta Kadıköy'de miting düzenleyecekler. Proleterce Devrimci Duruş, Halk Cephesi, Emek ve Özgürlük Cephesi, Demokratik Kadın Hareketi, Devrimci Hareket, Partizan, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Kaldıraç, Belediye-İş, Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi, Tüm Bel-Sen ve BES'e bağlı şubeler, Divriği Kültür Derneği tarafından organize edilen mitingin duyurusu, 26 Şubat'ta İHD'de basın açıklamasıyla yapıldı. 8 Mart'ın devrimci özüne uygun kutlanması için çalışmaların başlatıldığına vurgu yapılan açıklamada, işçiler ve emekçiler mitinge çağrıldı.

Miting, 11'de Tepe Natilius önündeki yürüyüşle başladıktan sonra, Kadıköy iskele meydanında devam edecek. Programda; Gece Tutuştu Müzik Grubu, Grup Yorum, Pınar Sağ ve Tanyeri Şiir Topluluğu yer alacak. Ayrıca Tekel direnişçileri, DESA direnişçisi Emine Aslan, Entes direnişçisi Gülistan Kobaltan konuşmalar yapacak. Miting duyurusu için kurumlar tarafından Kadıköy'de de 4 Mart'ta bir basın açıklaması gerçekleştirilerek bildiri dağıtımı yapılacaktır. Ayrıca semtlerde bildiri dağıtımı ve ozalit yapıştirılarak, geniş kitleler mitinge çağrılıyor.

1857 yılında Amerika'nın Newyork şehrinde 40 bin dokuma işçisi kadın direnişe geçti. Ağır çalışma koşullarında, 16 saate kadar varan uzun işgünü ve düşük ücretle çalışmak istemeyen kadınlar, Amerikan burjuvazisine karşı diş bir kavgaya başladılar. Grevin yaygınlaşmasından korkan burjuvazi, kadın işçileri fabrikaya hapsedti. Ardından çıkan yangında, 129 kadın işçi yanarak can verdi. Tarih 8 Mart'tı...

Kadın işçilerin bedenlerinden yükselen alevler, diğer işyerlerini de sardı ve tüm ülkeyi kapsayan bir yangına dönüştü.

Yine bir 8 Mart gününde, işgününün kısaltılması ve bazı siyasi haklar için Manhattan iplik işçisi kadınlar, greve gittiler. Polis azgınca saldırdı ve 140 işçi kadın öldürüldü, yüzlercesi tutuklandı.

1910 yılında Kopenhag'ta toplanan Sosyalist Kadınların ikinci konferansında, kadın önderlerden Clara Zetkin, 8 Mart'ın, "uluslararası kadınlar günü" olarak kutlanmasını önerdi. Ve 8 Mart, o günden bu yana "dünya emekçi kadınlar günü" olarak kutlanageldi.

Gülsuyu'nda sivil faşist güruh püskürtüldü

23 Şubat akşamı, Gülsuyu'nda sivil faşistlerle devrimciler arasında çatışma çıktı. Faşistlerin kurt işareti ve Türk bayraklarıyla asker yolculama merasimine, mahalledeki devrimci örgütler müdahale ettiler. Bu müdahalenin ardından başlayan çatışmada faşistler geri püskürtüldü. Özgürlük Meydanı'nda süren çatışmada, 6-7 arabayla gelen faşistlerin hem arabalarının camları kırıldı hem de dövülerek mahalleden kovuldular. Devrimcilerin de hafif çaplı yara aldığı müdahale başarıyla gerçekleşti. İlk gün PDD, Halk Cephesi, Partizan, aynı akşam polis müdahalesinden sonra, Okul Durağı'nda barikat kurdular ve kısa süreli çatışmadan sonra dağılarak eylemi bitirdiler.

İkinci akşam, faşistlerin gelebilme ihtimaline karşı devrimciler tarafından nöbetler tutuldu, devriyeler oluşturuldu. Mahalleye gelemeyen sivil faşistlerin ardından, polis devrimcilere müdahale etti. Taşlarla karşılık veren devrimciler, barikat kurdular. Polisin müdahale etmemesi üzerine, 22:30 gibi kendi özgür iradeleri ile bitirdiklerini duyurdular. Eylemi PDD, Halk Cephesi, Partizan, ESP ve BDP'li örgütledi.

Gülsuyu-Gülensu PDD Okurları

AKKARDAN işçileri direnişe başladı

Gebze'de kurulu Akkardan fabrikasında çalışan 96 işçi ve 12 idari personel (toplam 108 kişi), kriz bahanesiyle işten atıldı. Birleşik Metal Sendikasına üye olan işçiler, bugüne kadar çalışmalarıyla işyerine ödüller kazandırmıştı. Keza, 2007-08 yıllarında şirket "en fazla kar eden 500 şirket" sıralamasına girmişti. Ama bütün bunlar, patronun kriz bahanesini kullanarak işçileri kapının önüne koymasına engel olmadı. Üstelik patron, işçileri son ana kadar çalıştırmayı da ihmal etmemişti.

İşten atılan 96 işçi, hemen biraraya gelerek bir direniş komitesi oluşturdu ve ailelerini de yanlarına alarak fabrika önünde direnişe geçti. İşçiler, fabrikaya servislerle gelip akşam saat 18'e kadar çadırlarda bekliyorlar. İşçiler, "içeride çalışan arkadaşlarını zor durumda bırakmamak" düşüncesiyle aktif bir eyleme geçemedikleri söylüyorlar. Ancak bu durum direnişi zayıflatan ve kazanma ihtimalini düşüren bir etki yaratıyor. Bugüne kadar ki işçi direnişleri, eylem ne kadar aktif olursa, kazanma şansının o kadar yüksek olduğunu gösteriyor.

İşçiler, attıkları sloganlarda, Tekel işçilerini örnek alıyorlar: "Ölmek var dönmek yok", "Biz haklıyız biz kazanacağız", "Yaşasın işçilerin birliği" gibi... Tekel direnişinin sesi, Gebze'deki bu fabrikaya kadar ulaşıyor ve direnme ruhu aşıyor. İşçilerden Kemal Kılıç bize bu direnişi anlattı:

PDD: Direnişe nasıl başladınız?

Kemal Kılıç: Patron kriz bahanesiyle işçiler üzerinden baskı kurarak, bizi işten çıkardı. İşyerinde yüzde 100 bir iş kaybı yok. Krizden kaynaklı küçük iş kayıpları var, ama 6 aylık bir sürede 70-80 arkadaş işten çıkarıldı. Buradaki iş kaybını işten çıkarılan arkadaşlar karşılamış oldu. İşten çıkarılan arkadaşlar da çıkarıldıkları gün dahi üretim yapmışlardır. Hiçbir kimse tezgahının başında son güne kadar üretim yapmadan durmamıştır. Krizden dolayı mutlaka bir azalma var ama karşılığı bu değil. Bizim burada içeride kalan izinlerimiz var. Dönüşümlü olarak izin kullanabiliydik. Yani en son aşamada yapılması gereken şeyi işveren hemen yaptı. Burada iyi niyet olsaydı farklı argümanlar var bunları kullanabilirdi, kullanmadı. Kısa çalışmadan yararlanıyorduk bir yıldır. İlk 6 ay 3 gün çalıştık, 3 gün devletten ödenek aldık. İkinci 6 ayda da 3 gün diye başladık. İşlerde bir artış olduğu için bu 3 gün çalışma yetmedi işverene. 3 gün çalışmayı 4 güne çıkardık. 2 gün ödenek aldık. Bunun da yetmediğini söyleyip fazla mesai yapmamız istendi, fakat mesailere karşılık bize ücret değil de izin vereceklerini söylediler. Yanlış olmasına rağmen bunu da kabul ettik. Bu süreçte "burası bizim işyerimiz, bunu kabul edelim, fazla çalışalım" dedik. Bu çalışma süresi Şubat itibarıyla doluyordu. Fakat bu çalışma süresi tamamlanmadan bizi izne gönderdiler. Amaçları, beraberliğimiz bozmak, içeriden kırmaktı. Biz evlerimizdeyken tebligat geldi. Kapsam içi çalışan sendikali arkadaşlarla bir toplantı yaparak 10 Şubat'ta 96 işçi arkadaş, ailelerimizle birlikte direnişe başladık. Burada bir çadır oluşturduk. Destekler geliyor, direnişimiz devam ediyor. Direnişin 2. gününde patron, sendika başkanımızı çağırıp "isterse-niz tazminatlarınızı tek seferde vereyim anlaşılm" dedi. Ama bizim burada derdimiz tazminat değil. Hem bu bizim yasal hakkımız. Bu durumda zaten tazminatımız garanti. Amacımız işimizin iade edilmesi. Haksız bir uygulama var. Kriz var ama bu bizim krizimiz değil, patronun krizi. Kardan zararı söz konusu olabilir. Bu işyeri 2007-2008'de kar eden şirketler arasında ilk 500'e girmiştir. Bunun sonucu olarak patron şirketlerine yeni şirketler eklemiştir. Burada bir vefasızlık da var. İşler iyiyken bizleri daha fazla çalıştırmak, daha çok motive

edebilmek için "hepimiz aynı gemideyiz" edebiyatı yapıyorlar, gemi su almaya başladığında, bizi gemiden atmak istiyorlar. Aileler de bu direnişe katılıyor. Okul giriş çıkışlarına göre kadınlar ve çocuklar da buraya geliyor.

Ne gibi bir eylem planınız var?

Şu anda daha yeni olduğumuz için, neler yapacağımızı daha çok sendikamıza soruyoruz. Yapacağımız eylemlerin bizim açımızdan yasal olarak bir olumsuzluk taşımaması için sendikamız planlıyor. Direniş komitesiyle birlikte ortak kararlar alacağız, işyeri içerisinde eylem planlarımız olacak. Direniş komitemiz, bize tebligatların gelişinden sonraki gün oluşturuldu. İşyerinde çalışan tecrübeli arkadaşlarımız vardı. Onlar, diğer işçi arkadaşları da uyardılar. İşten çıkarmanın keyfi bir uygulama olduğunu, bunu bir onur mücadelesi yapmamız gerektiğini anlattılar. Biz de işten çıkartılanlar olarak biraraya gelip bir komite oluşturduk. Komitede 8-10 kişi var. Bir görev dağılımı yaptık, alt komite oluşturduk, bir fon oluşturduk, direncimiz kırılmasın diye. Fonumuza destek de bekliyoruz.

Sesinizi duyurmak için neler yapıyorsunuz?

Yerel basın ilgileniyor bizimle, ama ulusal kanallar ilgilenmiyor. Çünkü onlar patronların elinde. İşçi haberlerini vermek işlerine gelmiyor.

Tekel direnişi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Genel başkanımız Adnan Serdaroğlu, patronun "tazminatlarınızı ödeyelim" önerisi karşısında "Burayı yeni bir Tekel'e dönüştüreceğiz" dedi. Biz de bunun için elimizden geleni yapacağız. Buraya çadırımızı kurduk direneceğiz. Başka çaremiz yok. Burada Avrupa'yı Asya'ya bağlayan bir karayolunun üzerindeyiz. Bu yüzden eylemimiz ses getiriyor. Daha fazla ses getirecek şeyler planlıyoruz. Direnişimiz yeni tabi, daha çok şey yapacağız. Cumartesi günü (21 Şubat) Ankara mitingine giden Tekel işçileri geçerken bize de uğradılar. Biz de destek için oraya gitmek istedik, ama burası yeni olduğu için, burayı boş bırakmak iyi olmaz diye düşündük. Ama gönülümüz oradaydı, işten atılan 10 kişinin maliyetini de düşününce oraya gidemedik.

Sendikalar ücretsiz otobüs kaldırmadı mı?

Sınırlı sayıda onlar, temsilciler bazında bir gidiş olduğu için. Biz bunu sendikamıza ilettik. Hem onlara destek vermek, hem de kendi önlüklerimizle giderek burada da bir direniş olduğunu göstermek istedik. Ama sendika "2 kişilik yer var, sadece 2 kişi gidebilir" deyince gitmekten vazgeçtik.

Son olarak ne söylemek istersiniz?

Aslında biz de bu konuda tecrübeli değiliz. Açıkçası 35-40 yıldır sendikali bir işyeri burası. Daha önce böyle bir şey olmadı. Dediğimiz gibi bu işlerde yeniyiz ama hakkımızı almadan da buradan gitmeyeceğiz.

İşçi direnişlerinden...

Cano Tekstil'de işçiler, alacakları için direnişte: Arnavutköy'de ücretlerini alamadıkları için direnişe geçen işçiler, patronun makinaları kaçırmaya ihtimaline karşı, fabrika önündeki bekleyişlerine devam ediyorlar. 19 Şubat'ta başlayan direniş sürerken, işçiler 24 Şubat'ta işyeri önünde bir basın açıklaması yaptı. Tekstil Sen'in desteklediği eylemde, işçilerin iki aydır ücretlerini alamadıkları vurgulanırken, Cano Tekstil patronu Erdal Akbaş'ın işçileri sigortasız-güvencesiz ve düşük ücretle çalıştırdığına değinildi. Patron Akbaş'ın daha önce de Gelibolu'da 200 işçinin çalıştığı atölyeli işçilerin parasını vermemek için kapatarak kaçtığı ortaya çıktı. Günlük 11-12 saat sürelerle çalıştırılan işçiler, haklarını almadan işyeri önünden ayrılmayacaklarını anlattılar.

Çemen Tekstil işçilerine polis saldırısı: Örgütledikleri için işten atılan ve sonrasında açtıkları işe iade davasını kazandıkları halde işe alınmayan, Çemen tekstil işçilerinin direnişi devam ediyor. Mahkeme kararlarına rağmen patron, yeni işçi alımlarını sürdürürken, bu duruma tepki gösteren işçilere, 24 Şubat'ta polisler saldırdı. İşçi alımını engellemek isteyen işçiler, vardiya değişimi sırasında, yeni işçileri taşıyan servis araçlarını taşıdılar. İşçilere azgınca saldıran polis iki işçiyi ağır yaraladı.

Marmaray işçileri direnişe devam ediyor: İstanbul'daki metro yapımında çalışan ve ücretlerine zam alamadıkları için direnişe geçen Marmaray işçilerinin direnişi işyeri önünde devam ediyor. Bir yandan işyeri önünde bekleyiş sürerken, işçiler patron şirketlerinin önünde teşhir eylemlerine devam ediyorlar. Kozyatağı ve Levent'teki şirket firmaları önündeki eylemlerde yapılan basın açıklamalarında, haklarının verilmesini isteyen işçiler, Tekel dayanışma eylemlerine de katılıyor. Son olarak Ankara'daki Çalışma Bakanlığı önünde eylem yapan işçiler, taleplerinin karşılanmasını istediler. Marmaray'da emekliliğine çok az süre kalmış işçiler de dahil olmak üzere, sigortalar yarım ay ödeniyordu. İşçilerin zam talebine 1 TL'lik günlük zamlarla karşılık veren patronların arsızlığı ise, işçilerin öfkesini daha da biliyor.

Sinter Metal, yeniden direnişe geçti: Yaklaşık iki yıl önce sendikali oldukları için işten atılan ve direnişe geçen Sinter Metal işçileri, sendikanın eylemi mahkemeye havale etmesi üzerine sönümlenmişti. Ancak aradan geçen 1,5 yıla rağmen mahkemeden herhangi bir karar çıkmadı. Bunun üzerine Sinter işçileri, Üsküdar Mahkemesi'nin önünde açlık grevine başladılar. Açlık grevini 5 gün sürdüreceklerini açıkladılar.

TİKB(B) 5. Konferansı Duyuru ve Çağrısı

*Elimize posta kanalıyla ulaşan “Duyuru ve Çağrı”yı,
güncel ve tarihsel öneminden dolayı yayınlıyoruz.*

İŞÇİLER, EMEKÇİLER, GENÇLER...

TİKB(B), 5. Konferansını Ocak 2010 tarihinde başarıyla gerçekleştirdi ve konferans duyurusunu, 31. kuruluş yıldönümünde yapmayı kararlaştırdı. Üç aylık bir hazırlık sürecinin ardından gerçekleşen konferans, dünyada ve ülkedeki gelişmeleri, tarihsel arka planıyla birlikte ele aldı, yeni tespitler ışığında önüne görevler koydu.

Emperyalist-kapitalist sistemin derin bir ekomik kriz yaşadığı dönemde gerçekleşen konferans, tüm dünyada ve Türkiye’de krize karşı başlayan direnişlerin, artan işçi-emekçi hareketinin, yeni bir devrimci dalganın habercisi olduğunu ifade etti. ‘90’lı yıllarda revizyonist blokun çökmesiyle yükselen karşı-devrimci sevinç çılgınlıklarının, bugün artık yerini sistemin sorgulanmasına bıraktığı; ML tespitlerin bir kez daha doğrulanması ile, yeniden ML’ye yönelişin başladığı bir döneme girildiğini ortaya koydu. Kitlelerin emperyalist-kapitalist sisteme tepkisi, artan eylemlerle kendini daha açık gösterirken, sosyalizme olan ilgi ve özlemin de büyümeye başladığını vurguladı.

Ülkemizde de uzun süredir suskun olan işçi ve emekçiler, seslerini daha yüksek bir şekilde duyurmaya başladılar. “Krizin faturasını çıkaranlar ödesin!” diyerek yüz binleri bulan büyük kitlesel mitingler gerçekleşti. Başta grev silahı olmak üzere, unutulmuş birçok mücadele biçimi yeniden devreye so-

kuldu. Toplumun hemen tüm kesimleri, yıllar sonra sokaklara çıktı. Emekçi memurlar, ilk kez grev hakkını fiilen yaşama geçirdi. İşçi sınıfı, fabrika işgallerini başlattı, fabrika önü direnişler yaygınlaştı. Ve son olarak Tekel işçileri, hem AKP hükümetini, hem de sarı sendikacıları köşeye sıkıştıran, büyük bir direniş başlattı.

Böyle bir tarihsel süreçte toplanan TİKB(B) 5. Konferansı, buna yanıt olmayı önüne koydu. Bu, onun önemini daha da arttırdı. Konferans, son 15 yıldır durgunluk ve gerileme dönemi yaşayan işçi-emekçi hareketinin yeniden canlanması ile birlikte, toplumsal bir değişim sürecine de girildiğini belirledi. Bunun aynı zamanda yenilgi psikolojisini ve onun tezahürü olan tasfiyecilik havayı dağıtacağını, devrim dalgasını yükselteceğini ifade etti. Bu noktada ihtilalci komünist öncüye ihtiyacın daha da yakıclaştığı, bunun sorumluluğu ve bilinciyle, eksikliklerin hızla giderilmesi üzerinde durdu. Bu sürecin ancak seçkin bolşevik kadrolara sahip sağlam bir yeraltı örgütüyle yarılabileceğini, bu nedenle ihtilalci komünist gelenek ve değerlerle şekillenen kadrolara duyulan ihtiyacı, yeniden vurguladı.

2001 yılından itibaren başlayan, “paylaşılmış toprakların yeniden paylaşılması” savaşı, Ortadoğu-Kafkaslar- Orta Asya bölgesinde yoğunlaşmış olarak olanca şiddetle sürüyor. Başını ABD emperyalizminin çektiği bu savaşta, emperyalist işgallere

karşı yükseltelen direnişler, onları iyice sıkıştırdı. Irak’tan sonra Afganistan’da da bataklığa saplandılar. ABD, bir yandan ekonomik krizi en şiddetli haliyle yaşarken, diğer yandan arka arkaya aldığı askeri başarısızlıklarla, “süper güç” konumunu yitirdi. Başta Çin olmak üzere farklı emperyalist ülkelerin atakları ile yeniden “çok kutuplu” bir döneme girildi. Krizden en az etkilenen ülke olmasıyla Çin, “dünyanın en büyük ihracatçı ülkesi” haline gelerek, ABD’nin en ciddi rakibi olduğunu açık biçimde ortaya koydu. Bu durum, emperyalist kapışmanın önümüzdeki dönem daha şiddetleneceğinin göstergesi oldu.

Emperyalistlerin kendi aralarındaki kapışmanın düzeyiyle bağlantılı olarak, işbirlikçilerinin klik çatışmaları da iyice arttı. Ülkemizde de klik çatışmaları, savaş ve kriz koşullarına özgü bir şekilde alabildiğine keskinleşiyor. İşçi ve emekçilerin artan sömürüye karşı durması, bu çatışmayı daha da derinleştiriyor. Diğer yandan, tüm baskı ve şiddete, yayılan reformist hayallere rağmen, Kürt halkı, ulusal kurtuluş mücadelesini sürdürüyor. Toplumun

değişik kesimlerinin hoşnutsuzluğu büyüyor ve tepkileri sokaklara taşıyor.

Bütün bunlar, klikler arası çelişkileri bir tarafa iterek, mücadeleyi doğru zemine, proletarya-burjuvazi çelişkisine oturtuyor. Ve gerçek kurtuluşun devrim ve sosyalizmde olduğunu, bir kez daha gösteriyor.

TİKB(B) 5. Konferansı, keskinleşen sınıf mücadelesine önderlik etmek, onu sosyalizm ve sınıfsız toplum hedefine ulaştırmak için kavga bayrağını daha da yükseltmeyi önüne koydu. Bu hedef doğrultusunda tüm işçi ve emekçileri, ezilen halkları, devrimci, demokrat güçleri birleşmeye, bu bayrak altında savaşılmaya çağırıyor!

**YAŞASIN 5. KONFERANSIMIZ!
YAŞASIN TÜRKİYE İHTİLALCI
KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ (BOLŞEVİK)!
YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!**

21 Şubat 2010
TİKB(Bolşevik)

Kadının özgürleşmesi

MÜCADELEDEN GEÇER

Kapitalizmin kadınları özgürleştirdiği söylenir.

Buna kanıt olarak da, kadınların artık iş hayatında daha aktif yer alması ve işinde kariyer yapabilmesi, eşini seçme özgürlüğünün bulunması, mirastan eşit pay alması, seçme ve seçilme hakkının verilmesi vb örnekler sıralanır.

Gerçekten de 1789 Fransız Burjuva Devrimi'nin arkasından, kadınlara yönelik çeşitli haklar yasal olarak tanınmış ve kadınlara da toplum hayatında yer açılmıştır. Bu durum, özellikle feminist ve feminizmden etkilenen devrimci-demokrat kesimlerde bir beklenti ve yanılsama yaratmaktadır. **Kapitalist sistem içinde kadın sorununun çözülebileceği, en azından çözümü konusunda yol alınabileceği umudunu körüklemektedir.**

Ancak bu düşünce, iki temel gerçeği yok saymaktadır.

Birincisi; kapitalizmde kadınların sahip olduğu bütün yasal haklar, kadınların büyük savaşmaları, güçlü direnişleri sayesinde kazanılmıştır. Burjuvazi, kadınlara hak ve özgürlükler bahsetmemiş, tam tersine kadınlar bu hakları canla, kanla, alınteriyle ve söke söke kazanmışlardır. Mesela kadın haklarının en gelişkin biçimde gündeme geldiği dönem olan Fransız Devrimi, kadınların oynadığı rol ile büyük bir önem taşımaktadır. Keza devrimin hemen arkasından Paris işçi ve emekçilerinin kurduğu komün, barikatlarda direniş simgesi haline gelen "petrolcü kadınlar" ile ünlüdür. Benzer biçimde, Türkiye'de ulusal kurtuluş savaşında kadınların oynadığı büyük rol ve hemen yanımızda sosyalist Sovyetler Birliği'nden etkilenmeler nedeniyle, Türkiye, kadınların seçme ve seçilme hakkını anayasasına yazdıran, dünyadaki ilk ülkelerden biridir. Diğer taraftan, ABD başta olmak üzere pekçok kapitalist ülkede, kadın haklarının anayasa ile güvence altına alınması, çok daha geç gündeme gelmiştir. Yani kadın hakları, kapitalizmin gelişkinlik düzeyiyle değil, kadınların özgürlük mücadelesiyle doğrudan bağlantılı olarak gelişmektedir.

İkincisi; bu hakların hepsi de göstermeliktir, yasalarda ne olursa olsun, kadınların bu haklarını özgürce kullanması pekçok engele takılmaktadır. Büyük ve kitlesel mücadeleler sonucunda hakları yasalaşan kadınlar, günümüzde bu haklarını kullanabilmek için de büyük mücadeleler vermek zorunda kalmaktadır. **Kazanılmış hakları, her kadın, kendi adına yeniden fethetmekle karşı karşıyadır.** Yaşam bunun örnekleriyle doludur. Mesela kadınların "seçme" hakkı vardır; ancak kadınların ezici çoğunluğu, oylarını babalarının-kocalarının tercihleri doğrultusunda kullanmaktadır. Kadının oy hakkı, erkeğin tahakkümü altındadır. Mesela kadınların "seçilme" hakkı vardır, üstelik birçok parti "kadın kotası" da uygulamaktadır; ancak seçim listelerinde kadınlar, seçilmeyecek yerlerden ve sıralardan gösterildiği

için, mecliste kadın sayısı her zaman için en alt düzeyde kalmaktadır. Seçilen kadınların da ezici çoğunluğu, parmak kaldırmak dışında mecliste bir varlık gösteremezler. Ortalamanın dışına çıkan ve varlık gösteren kadın milletvekillerinin tümünün mücadelecisi bir geçmişe sahip olmaları, sorunun özünü ortaya koymaktadır.

Burjuvazinin kar hesapları ve sınıfsal çıkarları doğrultusunda, **kadınların ev dışındaki yaşama her geçen gün biraz daha fazla ve biraz daha etkin olarak katıldıkları doğrudur.** Bunun da iki nedeni vardır. **Birincisi, kadın üzerinden elde edilen artı-değer sömürsünün daha yüksek olmasıdır.** Fabrikalarda makineleşme arttıkça, burjuvazi, daha ucuz olan kadın ve çocuk işgücüne daha fazla yönelmektedir. Çünkü kadın, evdeki "ikinci" çalışandır. Ataerkil kültürde, "evi geçindirme" görevi erkeğe verildiği için, burjuvazi kadına daha düşük ücret ödemeyi meşrulaştırmaktadır.

İkinci neden ise, kadının çalışması, genel olarak tüketimi artıran bir etki yaratmaktadır. Çalışan kadın, hazır yemek, hazır giyim ve teknolojik ev aletlerine daha fazla yönelir. Bebeklere ve çocuklara dönük hazır gıda ve giyim ürünleri de yine çalışan kadın sayısı ile doğru orantılı olarak artar. Çünkü çalışan kadının, ortalama bir ev kadınının kendi el emeğiyle yaptığı şeyleri yapmaya zamanı yoktur. Bu ürünlerin büyük bir bölümünü, para vererek satın alır. Keza "tüketim çılgınlığı"nın asıl hedef kitlesi de kadınlardır. Ev kadınları bile zamanlarını daha fazla dışarıda geçirmekte, daha çok alışverişe çıkmaktadırlar. Yani burjuvazi, kadınlar ev işlerini kolaylaştırıcı ürünler satarak da büyük bir kar elde etmekte, kadınları bu yönüyle de kullanmaktadır.

Kapitalizm de sonuç olarak bir ataerkil sistemdir ve sınıf yönünden burjuvazinin, cins yönünden de erkeklerin çıkarları doğrultusunda düzenlenmiştir. Kadınların ise, gerçek haklar elde etmek için önlerindeki tek seçenek, mücadele etmektir.

Görünüşte özgür, ruhen köle

Burjuva propagandanın en önemli argümanlarından biri, erkeklerin artık daha "anlayışlı" oldukları, ev işlerinde eşlerine daha fazla "yardım" ettikleri yönündedir. Mutfakla doğrudan alakası olmayan kimi ürünlerin bile, "mutfakta beraberce ve makarna pişiren mutlu eşler" imgesi üzerinden anlatılması çarpıcıdır.

Ama gerçeğe uygun değildir.

Gerçekte, kapitalizm, "kadın" ve "erkek" rollerinin daha baskın hale getirmektedir.

Mesela son yıllarda, yemek pişirmesini bilen genç erkek sayısı giderek azalmaktadır. Öyle ki, bir bardak suyu bile, odada bulunan kadından (annesi, kızkardeşi ya da sevgilisinden) istemek, doğal bir "erkek" davranışı haline gelmektedir. Yanlış anlaşılma olmasın, bu "erkek" modeli, feodalizmden bildiğimiz "maço" kültüründen farklıdır. Mesela, günümüzün genç erkekleri, son derece "el bebe-gül bebe" yetiştirilmektedir. Bunun doğal bir sonucu olarak, evin dışında-kavgada-haklarını savunmada son derece titreksiz, ama evdeki kadına karşı "maço"durlar.

Diğer taraftan, genç kızlar, erkeklerle birarada oldukları ortamlarda, hemen kendilerini mutfaka atmakta, "marifetlerini" sergilemeye çalışmaktadırlar. Kendilerine dönük, "şaka" görüntüsü altında yöneltilen hakaretleri, hatta doğrudan şiddet uygulanmasını, kıskançlıkla uygulanan baskı olarak son derece doğal ve "sevdiğinin göstergesi" olarak algılamaktadırlar.

Oysa hayat, reklamlardaki gibi değildir. Eşlerin ikisinin de çalıştığı durumlarda bile, erkeğin mutfaka girmesi daha istisnai bir durumdur çünkü; orada da "yardımcı"dır sadece. Asıl olarak kadının çalıştığı, erkeğin işsiz olduğu evlerde görebiliriz ev işi yapan bir erkeği. Yani çalışmak kadını, "kadınca görevler" arasında sayılan ev işlerinden kurtarmaz. **Kapitalizm, ev işlerinin "kadının görevi" olduğu gerçeğini değiştirmez.**

Sadece evde değil, iş yaşamında da kadının yeri ikinci sınıftır her zaman. **Kariyer sözkonusu olduğunda erkeklere, işten çıkarmak gerektiğinde kadınlara öncelik tanınır.** İşyerindeki erkekler, beraber çalıştıkları kadınlara "farklı" gözle bakmaktan asla vazgeçmezler. Kendinden daha ileri konumda olan bir kadınla evlenmek isteyecek erkek sayısı son derece azdır.

Gerçek hayatta, iki taraf da birbirinden giderek uzaklaşmakta, yabancılaşmakta, araya kama sokulmaktadır. Kadın erkek ilişkilerinin en vıcık vıcık yaşandığı dönem olmasına, çift olanların adeta birbirine yapışmasına rağmen bu böyledir. Çünkü **ruhlar ayrılmakta, kafa yapıları farklılaşmakta, düşünce sistematiği bozuma uğramaktadır.**

Kadınlar için çizilen model, tüm sorunlarını ağılayarak halleden, herşeye çok fazla duygusal bakan, sürekli olarak "anlaşılmadığından" yakınan, bir kelimeye saçma sapan binlerce anlam yükleyen, kırılmalı ve naif bir bedene ve akla sahip olan, tek başına ayakta duramadığı için sürekli bir erkeğe ihtiyaç duyan, "erkeğini elinde tutmak" için sürekli planlar yapan, erkeği cinselliği ile yöneten, sevgisi boğucu, acınası bir "yaratık"tır. Erkekler çizilen model ise, bunun tam tersidir. Erkekler mantıklı, akıllı, güçlü, sorun çözme "kudretine" sahip, kadınlarla ilişkisinde "faydacı" ve pragmatist, bağlanmayı sevmeyen, kadınlar tarafından "kafeslenmeye" tepki duyan, sorumluluk üstlenmeyen, sevgisi geçici, yüceltilen bir "yaratık"tır.

Ve her iki tarafın da yaşamındaki en önemli unsur, karşı cinsle kurduğu ilişkidir. Bu ilişki tüm yaşamı belirlemektedir. Eğer bir ilişkisi-sevgilisi yoksa, mutlaka bir şeyi eksik, bir şeyi yanlıştır. Bu nedenle, çok küçük yaşlardan itibaren karşı cinsle yöneltilirler. Daha anaokuluna giden, ergenlik öncesinde cinsellikle tanışması fiziken ve ruhen sakinleştirici olan çocuklar, "sevgili" bulmaya zorlanmaktadır. **Kapitalizm tarafından sistemli bir biçimde yaşamın her alanında yalnızlaştırılan ve yabancılaştırılan kişiler, "sevgilisiz" anlamında "yal-**

nız” kaldıklarında suçlanmakta ve hor görülmedirler.

Kapitalizmin çizdiği, burjuva propagandanın bütün alanlarında, reklamlardan çocuk çizgi filmlerine kadar her cephede gördüğümüz kadın ve erkek tipleri bunlardır. Ve her ikisinin de yaşamının her anı, karşı cinsin ilgisini çekmeye yöneltilmiştir.

Giyim, bunun en belirgin unsurlarından biridir. Hem kız hem de erkeklerin giyimlerindeki tercihlerini belirleyen “rahatlık” ve “yakışıklılık” değil, karşı cinsin dikkatini çekme çabasıdır. Aşırı düşük belli pantolonlardan, geniş dekolteli tişörtlere kadar her şey, kendi cinsel kimliğini vurgulama ve o noktadan beğenilme çabasının ifadesidir. Bu durum, hem genç erkekler, hem de kızlar için geçerlidir. Ancak kızların çabası çok daha belirgin ve acımasıdır. Kilo almamak ve “güzel” görünmek için sarf edilen çaba, kızların neredeyse bütün hayatına damgasını vurmaktadır.

“Mutfakta eşitlik” için, “mücadelede” eşitlik gerekir

Kadını “ikinci sınıf” pozisyonundan kurtaracak olan tek şey ise mücadele etmesidir. Erkeğe karşı değil ama sisteme karşı mücadele etmesi. “Neden beni küçümsüyorsun” ya da “neden bana mutfakta yardım etmiyorsun” üzerinden yapılan kavgaların hiçbir verimi, sonucu ve değiştirme ihtimali yoktur. Sistem böyle kurulmuştur, roller baştan belirlenmiştir; herkes de bunun içinde kendi yerini bulmuştur.

Ama sisteme karşı mücadele, sınıfsal haklar için verilen mücadele, kapitalizmin kurduğu bütün dengeleri altüst eder. Kadınla erkeğin birbirine bakışını değiştirir.

Aslında **burjuva sistemin kendisi, cinsiyet ayrımından önce, sınıfsal ayrımlar üzerine kuruludur.** Sınıfsal sömürü, kadın sömürsünden çok daha önde, çok daha belirgindir. Bu nedenle burjuvazi, karşısındakileri “kadın” ya da “erkek” olarak değil, öncelikle “proleter” ya da “terörist” olarak görür. **Ne fabrikada sömürürken, ne bir eylemde saldırırken, ne işkence yaparken, karşısındakinin kadın ya da erkek olduğuna bakmaz, bu farkı önemsemez.** Sömürüde, saldırıda, işkence, kadın ile erkek, burjuvazinin gözündeki eşittir. Çünkü ikisi de proleter, ikisi de emekçi, ikisi de devrimcidir. İkisine yaklaşımda ton farklılıkları elbette ki vardır, ancak öz olarak farklılık yoktur. Burjuvazi, sömürü ve saldırıda bu eşitliği zaten yaratmaktadır.

Devrimci yaşamın hemen bütün alanları, bu eşitliği pekiştirir, güçlendirir, kadınla erkeğin birbirine bakışını değiştirir. Mesela kadın ve erkek yoldaşlarımızın beraber olduğu bir ortamda, yemek hazırlama işini kim üstleniyor? Bir erkek devrimci, eve geldiğinde montuyla beraber devrimciliğini de vestiyere asarak, sıradan erkek kimliğine bürünerek, televizyonun karşısına geçebilir mi? Mesela polisle çatışmalı bir eylemde, taş ve molotof atma görevi erkeklere mi düşüyor? Kadın yoldaşlarımız bu görevlere ne kadar aday oluyor? Saldırı olduğunda ön saflarda bulunan kadın yoldaş sayısı ile erkek yoldaş sayısı arasında bir fark oluyor mu? Gece yazılamaya çıkıldığında beraber fırça sallayan bir çift, eve döndüklerinde biri uyumaya, diğeri kirlenen fırçaları ve kıyafetleri yıkamaya gidiyorsa, orada devrimci bir ilişkiden söz edilebilir mi? Sabahları kalkıp kahvaltıyı hazırlamak kadına düşüyor ve erkek öğlene kadar uyuyorsa, sıradan çiftlerle aralarında bir fark olabilir mi? Kadın ve erkek yoldaşlarımız arasında, hiçbir önyargı

taşımadan, başka anlamlara çekmeden, gerçekten yoldaşça bir sevgi ve bağlılık kurulabiliyor mu?

Eğer geleneksel kadın ve erkek rolleri, devrimci ortamlarda da aynı biçimde ya da küçük ton farklarıyla sürdürülüyorsa, orada bir sorun var demektir. Bu sorunları yaşayanlar, **devrimci faaliyet yürüten, ama kişilikleri devrimcileşemeyen, düzensizle bağlarını koparamayan kişilerdir.**

Çünkü devrimcileşmek, öncelikle kendinde bir devrim gerçekleştirmek, öncelikle kendini değiştirebilmektir. Yanlış olduğunu bildiğin bir şeyi yapmaktan vazgeçmek, hatta bazı yanlarını bıçakla keser gibi bir anda kesip atabilmektir. **Kendi ayakları üzerinde duramayan ve mutlaka yaslanacak bir erkek arayan, evde “erkeğini rahat ettirmeye çalışan” bir kadın devrimci de; evdeki her işi kadının görevi olarak gören ve kendisine en fazla “yardımcı”lık görevi biçen, eylemde ise, öncelikle sevgilisini korumaya çalışan bir erkek devrimci de, gerçek bir dönüşümü sağlamamış demektir.** Birbirlerine devrimci olarak saygı duymuyorlardır.

Tekel direnişinde çadırlarda beraber kalan, AKP’yi beraber işgal eden, Abdi İpekçi Parkı’nda beraber gaz-cop saldırısına maruz kalan, “ekmek kavgası” verirken, ekmeğini paylaşan, mitinglerde omuz omuza yürüyen kadın ve erkek işçilerin yaşadığı değişim, bu yönüyle de önemlidir. Hem kadınların kendilerine, hem de erkeklerin kadınlara bakışı, bu direniş boyunca büyük bir değişim geçirmiştir. Kocasını ve çocuklarını evde bırakarak direnişte erkek işçilerle beraber savaşan kadın işçiler, erkek işçilerin büyük bir hayranlığını ve saygısını kazanmıştır.

Bu durum, özel ilişkilerde çok daha belirgin bir hal alır. Sıradan çiftler, iki ayrı dünya yaşarlar. Hem duygu dünyaları, hem iş-ev dünyaları birbirinden devasa farklılıklar barındırır; ve iki taraf da karşısındakinin kendisini anlamadığını düşünür. Devrimci çiftlerin birleştiği nokta ise, devrim savaşımıdır. Hem duyguları hem yaşamları, bu savaş içinde birleşir. Mesela Tekel direnişi, her ikisinde de aynı coşkuyu, aynı mücadele ruhunu uyandırır. Tekel direnişinden aynı sonuçları çıkartırlar. İşçilerle konuşurken, aynı biçimde örgütlemeye, işçilerin bilincini değiştirmeye, direnişin kaderini etkilemeye çalışırlar. İçinde bulundukları devrimci yapının tarihi ve gelenekleri her ikisinde de aynı gurur duygusunu yaratır. 1 Mayıs’ta gaz bombasından aynı biçimde etkilenirler. Polis saldırdığında ikisi de aynı biçimde taş atar. Saldırı esnasında ilk olarak sevgilisini değil, zor durumdaki yoldaşını korumaya çalışır; ve ikisi de buna yönelir. Sloganlar, ikisinde de aynı duyguları harekete geçirir.

Bütün bunların toplamında, gerçek bir eşitlik, gerçek bir paylaşım, gerçek bir sevgi ortaya çıkar. Burjuva ilişkilerde olduğu gibi dış görünüşün güzelliğine dayanan yüzeysel bir paylaşım ve yüzeysel bir sevgi değildir bu. **Aynı yolda yürümenin, aynı saflarda dövüşmenin, aynı duygu ve düşüncelerle hareket etmenin yarattığı gerçek bir eşitlik ve gerçek bir sevgidir.**

Kadının olumlu özelliklerini devrim davasına akitmek

Türkiye Devrimci Hareketi içinde, bu konuda örnek bir tarihe, onur duyulacak bir geçmişe sahip bir hareketiz. Kadın yoldaşlarımız, geleneksel kollarındaki “başarı”larıyla değil, eylemde en öne atılmalarıyla, kavgada en önde direnmeleriyle, siyasal seviyelerini yükseltmek için çok okumalarıyla, işçi direnişlerinde işçilerle çok daha güçlü ve sağlam bağlar kurmalarıyla tanınırlar. Kadın yoldaşlarımızın işkenceye direnme oranı, TDH içinde en yüksek seviyededir.

Kadınların “kadınca” bütün özelliklerinin tarihsel nedenleri vardır. Mesela kadınların çok ayrıntılı düşünen, kafasında sayısız planı aynı anda kotalan, her ayrıntıyı gören yapısı, daha ilkel toplumalarda onbinlerce yıl boyunca, kadının en zor koşullarda tarım üretimi yaparken, bir taraftan da kabilenin yaşamını düzenleyici bütün görevleri üstlenmesiyle doğrudan bağlantısı vardır. Ve bu özellik, kadınların genetik yapısına işlemiştir. Bu özellikleri, kapitalist ilişkiler içinde “rakiplerini” ekarte etmek, evi dip-köşe temizlemek gibi son derece saçma sapan işlerde ve kadını tüketici bir biçimde kullanılırken; devrim saflarında bir eylemi en ince ayrıntılarına kadar planlarken, yeni bir insanı kazanmak için nasıl davranması gerektiğini düşünürken, bir direnişin gidişatını görmeye çalışırken en büyük avantajına dönüşür.

Mesela yaşamda “istikrar” ve düzen arayan yapısı, yine ilkel çağlarda, düzensiz hava koşullarının tarım üretimini olumsuz etkilemesi, bazı mevsimlerde aç kalmaları ve yaşamlarının tamamen altüst olmasının yarattığı korkularla bağlantılıdır. Onun bu özelliği, kapitalist ilişkiler içinde boğucu ve gerici bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Devrimci saflara katılmasının erkeklere göre çok daha zor olması, ancak bir kere katıldıktan sonra safları kolayca terkedememeleri ve daha sağlam devrimciler olmaları da bu özelliğinin bir sonucudur.

Gerçekten de kadın devrimciler, bir kere değişip dönüşmeye başladıklarında (“devrimci faaliyet yürüttüklerinde” demiyoruz, “devrimciliği yaşam tarzı olarak içselleştirmeye başladıklarında”) çok sağlam özellikler ediniyorlar, devrim saflarının en sağlam köşetaşları haline geliyorlar.

Bu nedenle kadın sorununun asli unsuru oldukları gibi, çözümün de asli unsuru oluyorlar. **Kendilerini ideolojik-siyasal olarak geliştirdikleri oranda, kavgada öne atıldıkları ve görevlerini yerine getirme konusunda tüm güçleriyle çalıştıkları oranda, kendi yaşamlarının rotasını devrimin rotasıyla birleştirdikleri oranda, “toplumsal roller” ve ikili ilişkiler konusunda da değişip dönüşüyorlar. Devletin karşısındaki duruşları sağlamlaştıkça, erkek yoldaşlarıyla ilişkileri de sağlamlaşıyor, güçleniyor, yoldaşça-Bolşevikçe bir içeriğe kavuşuyor. Ve ancak bu doğrultuda adımlar attıkça, erkek yoldaşlarını da değiştirip dönüştürmeyi başarıyorlar.**

Kadın sorunu, ezen-ezilen ilişkisinin ve sınıflı toplumların ortaya çıkmasıyla başlamıştır. Bu nedenle nihai çözümü de ancak ve ancak baskı ve sömürü ortadan kalktığında, sınıflı toplumlar son bulduğunda, komünizm çağında gerçekleşecektir. Ancak bugünden genç kadın yoldaşlarımızın öncelikle kendilerinde gerçekleştireceği değişim, devrimci savaşım içinde, kadın sorununu azaltan, kadın ile erkek yoldaşlarımızın hem ikili, hem de genel olarak yoldaşça ilişkilerini güçlendiren, sağlamlaştıran bir etki yaratacaktır.

Avrupa'da kriz sonrası sınıf mücadelesi

2009 yılını Avrupalı işçiler, emekçiler ve öğrenciler büyük eylemlerle karşıladı. **Fransa'da milyonların katıldığı grevler, Yunanistan'da halk ayaklanması provası yapan öğrenciler ve halk desteği, Litvanya'da 10 binin üzerinde göstericinin parlamentoyu basması, İngiltere'de geniş destek kitlesiyle yapılan grevler... Ardından Macaristan ve İzlanda'da devletin iflasını açıklaması...**

Mart ve Nisan aylarında Fransa'da grev, daha da kitleselleşti, işyeri işgalleri ve patron rehin almalar yaygınlaştı, İspanya'da fabrika işgalleri, İngiltere'de fabrika işgalleri...

2009'un ilk aylarında solun her rengi, toplantı üzerine toplantılar düzenledi. *"Kitle mücadelesini yükseltelim"* temel slogan oldu. Toplantı salonları tıklım tıklımdı. İşçi sınıfı, sınıfın devrimdeki rolü yeniden konuşuluyor, kapitalizmin krizi tartışılıyor. Geçmiş grevlerle ilgili peş peşe kitaplar yayınlanmaya başladı. Diğer yandan tekrar sosyal forumlar canlandı.

Sonra ne oldu?

Mayıs ayı düşüş ayı oldu. 1 Mayıs eylemlerinin geçmiş yılların sınırlarını aşmaması, Fransa'da sendika ağalarının genel grevi engellemeleri, Yunanistan gençliğinin hükümeti devirmesi ancak günlük eylemlerine dönmesi, Alman-

ya'dan tık çıkmaması, İngiltere G 20 Zirvesi ve Nisan ayındaki NATO karşıtı eylemlerin cılız geçmesi, Obama'nın seçilmesiyle birlikte sosyal hareketlerin eylemliliklerinin son on yılın en alt noktasında seyretmesi...

Yaz aylarında İtalya ve Almanya'da öğrenci hareketleri yeniden canlandı ve kitlesel olarak sokağa çıktı. Ancak ne devamını getirebildi, ne de taleplerde bir adım ileri gidildi. **Fransa'da rehin eylemleri**, solukların tutulmasını sağladı, ancak yerel kaldı. İflasın eşiğinde olan Doğu Avrupa ülkelerinde, işçi ve emekçiler irili ufaklı yüzlerce eylemle krize karşı durmaya çalıştılar, ancak birliği ve kararlılığı yakalayamadılar.

Yazımızda; İspanya'yı, AB'de en yüksek büyüme oranı olduğu için; Polonya'yı, Doğu Avrupa ülkelerine örnek teşkil ettiği için; Fransa'yı, işçi sınıfı hareketinin can damarlarından olduğu için ayrı ayrı ele alacağız. İhracat şampiyonu ve AB'nin en güçlü ekonomisine sahip Almanya'yı ise ayrıca ele aldık. Bunun bir nedeni, işçi eylemleri açısından olumlu, öne çıkan bir şeyin olmamasıdır. İkincisi ise, burjuvazinin krizle baş etme stratejisinin diğer ülkelere örnek teşkil etmesinden kaynaklıdır. Bu nedenlerden dolayı Alman burjuvazisinin kriz politikasını ele alacağız.

Fransa

Fransa'da 2009 yılının

Ocak ayında, son yirmi yılın en geniş katılımlı grevi gerçekleşti. **Sokağa dökülen grevci sayısı iki milyondu.** Mart ayında yapılan grev ise, üç milyonluk katılımla Ocak ayındaki katılımın üzerine çıktı. Hem de işçi, emekçi, memur ve öğrenci cephesinde, çok önemli bir birliktelik yakalanmış, sekiz büyük sendika etrafında onlarca kuruluş birleşip, krizin sonuçlarını ortak hedef noktası yapıp sokağa çıkmıştı. Sokağa çıkan kitlenin öfkesi ve kararlılığı, Avrupalı emperyalistleri titretiyordu.

Eylemlerde temel talep, kamu ve özel sektörde iş güvenliğinin sağlanması ve kitlelerin alım gücünün artırılmasıydı. Geniş halk kesimlerinin grevlere desteği büyük oldu. Mart ayından itibaren sürekli dile getirilen talep, süresiz bir genel grevle hak almak. Ancak sendikalar buna yanaşmadı. **Krizin derinliğinin su yüzüne çıkmasıyla birlikte, sendikalar da işçi eylemlerini geriye çekmeye, "Fransız ekonomisini" kurtarmaya karar verdiler.** 1 Mayıs'daki katılım ve genel grev çağrıları umutları tekrar alevlendirdiyse de, korkulan oldu. Sarkozy'nin "reform" planları engellendi ama krizin getirdiği yükler, bir bir üstlenildi.

Kitlesel eylemlerin sönümlenmesi ile birlikte, basın da öne çıkarmasıyla **"patron rehin alma eylemleri" başladı.** Faurecia, Fulmen, Caterpillar, Continental vb. olmak üzere yaklaşık 11 "patronu rehin alma eylemi" gerçekleşti. Bu rehin almalar, 2 ila 4 gün arasında sürdü. Rehin almaların genel olarak toplumda sempatiyle karşılanması, Fransa'da bu tür eylemlerin daha önceleri de sık sık yaşanmış olması, devletin müdahalesinin önünde engel

oluşturdu. Herhangi bir saldırı eylemleri büyütmekten başka bir işe yaramazdı. İşçilerin öfkesi dorukta, ancak talepler işten atılanların tazminatlarıyla, en ileri işten atılanların sayısının azaltılmasıyla sınırlıydı. Sendikalar genel grevin önünü kesince, işçiler de bu eylemlerle tazminatlarını on katına kadar çıkarıyorlardı, talep elde edilince serbest bırakıyorlardı. Kendilerine de devlet herhangi bir ceza davasını açmıyordu. Sendikalar bu işin dışında görülse de, eylemlerin bizzat planlayıcısı olmasalar da eylemlerin gidişatını kontrol ediyorlardı.

Fransa'da işçilerin gerçekleştirdiği militan eylemler, tüm dünyada militanlığı ve taleplerini elde etmedeki kararlılığı ile örnek oldu. Fakat bu durum, Fransa işçi ve emekçilerinin 2009 yılında krizin bedelini sırtladıkları gerçeğini değiştirmiyor. Fransız ekonomisi krizde önemli oranda darbe aldı. Aynı zamanda burjuvaziye geçmişten bu yana planladığı, ancak işçi ve emekçilerin direnişi sonucu yapamadığı saldırılar için fırsat sundu. **Fransız burjuvazisi, "verimli" olmayan şirketleri kapatarak kurtulma, yatırım yapmadan işçi çıkararak verimliliği artırma, şirket birimlerinin üretim yerlerini değiştirme programını hayata geçirmeye başladı.** Bu program çerçevesinde Fransız işçisine dayatılan, aynı üretimi daha az paraya gerçekleştirmesi, buna razı olmazsa işten atılması veya ücretlerin toptan düşürülmesiydi. Fransız işçi ve emekçileri, sene başında yapılmak istenen emeklilik hakkı gaspına karşı sokağa çıkarken, bugün kazanılmış

tüm hakları tehdit altında. Öte yandan Fransız burjuvazisinin on yıllardır hayali kurup yapmadıkları, bugün bir bir hayata geçiriliyor.

Avrupa burjuvazisinin krize yaklaşımı

2009'un ilk aylarında Avrupa'daki burjuva medyayı kaplayan, **Marx ve kapitalizmin kriziydi.** İşlenen tema ise, önlenemez bir krizin yaşandığı, bir süre sonra her şeyin eski haline döneceğiydi. Ancak Avrupa burjuvazisi, Marx'ın kitaplarının rekor düzeyde satışa başlaması ve ilk şoku üzerinden attıktan sonra politika değiştirdi. Suçlu bulundu! **Suçlular; ABD ve aç gözlü bankerler!** İspanya, İngiltere, İtalya, Avusturya vb. hangisine bakarsak aynı söylemi görürüz: *"Kriz bizim krizimiz değil, ABD'den geliyor, nedeni aç gözlü bankerler"*.

Kısa süre içinde burjuvazi, bu söylemle kitleleri manipüle etmeyi başardığını gördü ve alanını genişletti. Televizyonlarda bankerler aşağılanıyor, holding yöneticilerinin maaşlarında indirim olması için toplantılar yapılıyor, hangi yöneticinin işten ayrılırken ne kadar tazminat aldığı yazılıyor ve kınanıyordu. Konuştuğumuz birkaç banka çalışanı bile, bankerlerin nasıl aç gözlü olduğunu anlatıyor.

Sonuç olarak **burjuvazi, öfkeyi kapitalist sisteme değil, bu sistem içinde aşırıya giden ve onları denetlemekte zayıf kalan politikacılara yönlendirmeyi başarmıştı.** İspanya'da olduğu gibi devlet daha da ileri giderek, kendisini kurban yerine koydu. Halkını korumak için her şeyi yapan, işçilerin işten atılmaması için şirketlere para akıtan bir konumdaydı. Bir adım daha atıldılar ve ulusal şirketlerin de bir suçunun olmadığına halkı inandırmaya çalıştılar. Böylece *"şirketleri kurtarmak için neden bu kadar para akıtılıyor"* itirazıyla yapılan eylemler de durdu. Hatta Almanya'da olduğu gibi dev alışveriş mağazalar zinciri Karstadt ve Opel işçileri, bu şirketlere devletin para akıtması için imza kampanyası başlattı, sokakta eylem yaptılar.

Burjuvazi, devlet aygıtıyla milyonlarca Euro'yu şirketlere akıtarak, bankaları devletleştirerek büyük bir kurtarma operasyonuna girişti. Diğer yandan **sosyal patlamalardan korktukları için, tüketimi canlandırmak, işten atılmaları zamana yaymak doğrultusunda bazı adımlar atıldılar.** Kısa süreli çalışma (ücretin bir kısmını devlet ödüyor), sosyal yardımların artırılması, altyapı çalışmaları ve meslek edindirme kurslarına ağırlık verdiler. Örneğin Almanya'da Çalışma Dairesi, işsizleri meslek eğitim kurslarına göndererek, bir yandan kriz sonrası için kalifiye eleman hazırlıyor, diğer yandan istatistiklerde işsizlik oranını düşük tutuyor. Almanya'da tüketimi arttırmak için işsizlere bir defaya mahsus 500 Euroluk yardım önerisi dahi geldi hükümetten. Bu arada çocuk parasına zam yapıldı, sosyal yardım ve işsizlik parası alanlara birkaç Euroluk zam bile yapıldı. İngiltere'de ise, sosyal devletten geriye pek bir şey kalmamasına rağmen, işsizliğin öfke ve eyleme dönüşmemesi için, şimdilik bu alana da para akıtılıyor.

Sonuç olarak, bir anda büyük bir yıkım bekleniyordu fakat bu gerçekleşmedi, yıkım zamana yayıldı.

İşçi ve emekçilerin örgütlülük durumu

Avrupa'da sendikal örgütlülük gelişkin. Almanya'da daha da güçlü. Ancak **sendikaların hemen hemen hepsi burjuvaziye itfaiyecilik yaptı süreç boyunca.** Ya Fransa'daki gibi eylemlerle yordu, ya

da Almanya'daki gibi uzlaşma vaatleriyle felç etti. Daha radikal ancak kitlesel olmayan sendikalar, taban örgütlülükleri yaratmaya çalışsa da, şimdilik istenilen sonucu doğurmadı. Avrupa'da da politikaları itibarıyla sosyal demokratlarla muhafazakarları birbirlerinden ayırt etmek zor. Solun her rengi de örgütsüz ve kriz karşısında donanımsız. Dar çevreler halinde örgütlü olduğu için, bir yandan burjuvazinin aygıtları karşısında zayıf, diğer yandan on yıllardır hep neoliberal politikalara karşı sokağa çıktığı için, 'oyuncağı elinden alınmış çocuk' gibi.

Asıl önemli ideolojik sorunu ise, işçi sınıfına ve sınıf mücadelesine uzak olmaları. (Burada devrimci grup ve çevreleri dışında tutuyoruz. Onların etkinliği, dar grup çevrelerini aşamıyor henüz.) Örneğin G-20 eylemleri için olağanüstü bir çaba harcanıyor, ancak yanı başında işgalde olan işçilere destek ziyareti yapmak bile mümkün olmuyor, olamıyor. Bunun önemli bir nedeni, Avrupa solunun gittikçe sosyal hareketlere yoğunlaşıp, umudunu oralara bağlamasıdır. Sınıfın gücü ve önemini göremiyor/kavramıyorlar.

Örgütsüzlüğü aşmak için, krizin son derece elverişli bir zemin sunduğunun herkes farkında. Fakat asıl olarak *"kitle hareketi yükselir, biz de içinde gelişiriz"* anlayışı hakim. Bu hareket içinde dönüştür/dönüşürüz umutları var. Krizin ilk patlak verdiği dönemde yapılan tüm tespitler, çöküşün hızlı olacağı yönündeydi. Örnek alınan dönemler, birinci ve ikinci emperyalist savaş öncesi krizler ve sonuçlarıydı. Geçen süre, en azından Avrupa için burjuvazinin de krizlerden öğrendiği yönünde oldu. Ani bir çöküşü engellemek için, devlet aracılığıyla tüm olanaklarını seferber etti. Bununla da yetinmeyip, kriz sonrası dönem için gerekli olan yapısal değişiklikler için düğmeye bastı. Yani kar getirmeyen işletmelerin batması sağlandı, yeni teknolojik yatırımlara gidildi, alt yapı çalışmaları hız kazandı. Bunun yanında **krizi de fırsat bilerek, "verimliliği" artırma adı altında, işten atmaları hızlandırdı, ücretleri düşürdü, fabrikaları kapatıp başka yerlere taşımaya başladı.** Özellikle otomotiv sektöründeki gelişmelerin, kriz öncesi planlanan, ancak direnişlerden korkulduğu için yapılamayan uygulamalar olduğunu artık bilmeyen yok.

Kısacası **burjuvazinin gücü küçümsendi, geçmiş krizlerin bire bir yaşanacağı yanılsamasına düşüldü.**

Diğer yandan on yıllardır üretim alanındaki değişimler gözden kaçırıldı. Örneğin İspanya'da inşaat alanındaki şirketlerin yüzde 90'ı, 11'den fazla işçi çalıştırmıyor ve habire isim değiştirerek yeniden kuruluyor. Bu olağanüstü bir örgütsüzlük demektir. Sadece sendikanın yokluğu değil, işçilerin farklı sözleşmelerle veya sözleşmesinin birbiriyle işyeri için rekabet halinde olduğu anlamına gelir. Böylesine parçalı bir yapıya bir de bu alanda çalışan her ulustan göçmen işçiler eklenince, başkaldırmanın önündeki engeller kendiliğinden anlaşılır.

Yine inşaat alanından bir örnek. Bir Alman şirket, Hollanda'da inşaat işi yapıyor. İş bitince önce Türkiye işçileri, *"sizi Hollanda hükümeti çalıştırmak istemiyor"* diye işten atıyor. Onlar Almanya'ya döndükten sonra da AB'li işçileri işten atıyor. 'Böl parçala yönet' politikası böyle işliyor.

Krizden en çok etkilenen otomotiv sektörü ve yan sanayi. **Taşeronlaşma, ödünç yani "geçici işçiler", bu alanda işçilerin çoğunluğunu oluşturuyor.** Taşeronda da İngiltere ve Almanya'da olduğu

İngiltere

İtalyan IREM inşaat şirketi, Fransız Total tekelinin taşeronu olarak Lindsley rafinerilerinin inşaatını aldı. IREM, 80 İtalyan ve 20 Protekiz işçisini İngiltere'ye getirince, İngiliz işçiler greve çıktı. Greve çıkan işçilere destek çığı gibi büyüdü ve enerji sektörünün 11 inşaat bölgesinde işçiler dayanışma grevine çıktılar. İşçilerin öfkesi, grevin tarzı ve yaygınlığı kısa süre içinde kendisini her yerde duyurdu. Grevler başarıyla sona erdi. **Eyleme, göçmen işçilere karşı varolan tepki gölge düşürse de, başarısı ve yaygın dayanışma ağıyla örnek ve ender grevlerden biriydi.**

İkinci önemli eylem ise, Nisan ayında Belfast'da işçilerin fabrika işgaliyle başladı. Mart sonunda Ford-Visteon, İngiltere'de üretim yapan üç fabrikasını kapatma ve 610 işçinin işine son verme kararını açıkladı. Şirket, iflası gerekçe gösterirken, işçiler tazminat ve emekliliklerinin peşine düştü. Son dakikaya kadar fabrikada çalışmış olmak ve kapandığı gün kapanaçağını öğrenmek, işçilerin öfkelerini taşıran damla olmuştu ve işgal başladı.

İşgal, kısa süre içinde duyuldu ve yüzlerce destekçi alana akmaya başladı. **Belfast şehrinde işgalin başladığını duyan Ford-Visteon işçileri, Basildon ve Enfield şehirlerindeki fabrikalarda da işgali başlatıldılar.** Belfast'daki fabrika işgali kısa sürede tüm bölgenin desteğini aldı, esnaf ve diğer fabrikalarda çalışan işçiler, aileler geniş bir destek kampanyası örgütlemeye başladılar. Geniş dayanışma ağının örgütlenmesindeki en önemli etken, işçilerin bu bölgelerde oturması, yerel halkın birbirini iyi tanıması ve yıllardır karşılıklı destek eylemleriyle ayakta kalmasıydı. Ancak diğer iki fabrikada durumlar farklıydı, Basildon ve Enfield'deki işçiler, civar şehirlerden geliyordu, farklı ulusların işçileriydi ve yıllar boyunca 2 bin olan işçi sayısının 260 işçiye düşüşüne seyirci kalmışlardı. Bu iki fabrikadaki dayanışma eylemlerin zayıflığı, eylemin sonucunu da önemli oranda belirledi.

Unite sendikasına üyeydi işgalci işçiler, ancak sendika ağaları, bu eylemlerden nasıl kurtulacaklarını hesaplamakla meşguldü. Enfield'de işgal 9 Nisan'da sona erdi. Asıl önemli olan, işçilerin kendilerini terk edilmiş hissetmeleriydi. Ancak Belfast'daki işgal sürdüğü için, işgalin sona erdiği fabrikaların önünde makinelerin kaçırılmaması için nöbet tutulmaya devam edildi. Belfast işgalindeki işçiler ise, sonuna kadar direnmeye kararlıydı. Fabrika önünde yapılan basın açıklamaları, bildiri dağıtımları, destek ziyaretleri vb. onları canlılık ve kararlılık veriyordu. Ancak son noktayı koyan olay, Ford'un hala üretim yapan

gibi taşeronun taşeronunun taşeronu var. Bir de bu fabrikalarda, süreli sözleşmeli, süresiz sözleşmeli çalışanlar bulunuyor. İşçiler arasında böylelikle olağanüstü bir rekabet yaratılıyor. Almaya'da şimdiye kadar işten çıkarılan onbinler, genelde taşeron, ödünç işçi statüsünde işçiler. Sözleşmeli işçilerin direnişlerinden korkulduğu için onlara henüz dokunulmadı. Bu işçiler hem daha örgütlü, hem de kaybedecekleri çok şey var.

Almanya'da 2010 yılına kadar devlet, kısa süreli çalışmayı destekleyeceğini açıkladı. (Ücretlerin bir bölümü patron, bir bölümü devlet tarafından ödeniyor.) Ancak 2011 yılı kapıda ve tehlikede olan metal

Swansea'deki fabrika işçilerinin, işgaldeki sınıf kardeşlerinin talepleri kabul edilmemesi durumunda, üretimi durduracakları tehdidi oldu.

İşçiler işgal eylemleriyle, on kat daha fazla tazminat aldılar ve işgal sona erdi.

İspanya

Son on yılda 3.5 büyüme hızıyla AB ortalamasının üzerinde olan İspanya, krizin pençesinde. İspanya da AB'ye üyeliğiyle birlikte zenginleşen ülkeler arasında gösterilir. '93'te 12 milyon olan çalışan sayısı, 2008'de 20 milyona çıkmıştı ve kriz öncesi işsizlik oranı, sadece yüzde 8 idi. Ancak yeni iş alanları daha çok inşaat sektöründe olduğundan, krizle birlikte İspanya'da işsizlik yüzde 14.4'e yükseldi ve her ay 6400 işsizle büyümeye devam ediyor.

Bir yılda neredeyse iki katına çıkan işsizlik, daha çok inşaat ve sanayi alanında yaşandı. 2009'un başında 70 bin otomotiv işçisi, kısa süreli çalışmaya geçmiş, 18 bin yan sanayi işçisi işten atılmıştı. Bu

atılmalar yıl boyunca devam etti. Ancak burjuvazi, önce geçici işçileri, ardından süreli sözleşmeli işçileri işten çıkardı. Böylelikle işçileri parçalayıp böldü.

Son yıllarda ülkeye akan paralarla, yani kredilerle ev alan ve yıllarca verilen mü-

cadele sonucu yükselen ücretlere güvenen işçi ve emekçiler, krizle birlikte kendilerini borç batağında buldu. **Krizi fırsat bilen burjuvazi ise, yıllardır rahat-sız olduğu yüksek ücretleri aşağı çekiyor.** Kısa süreli çalışma, kazanılmış hakların gaspı diğer AB ülkelerindeki gibi uygulanıyor.

Özellikle otomotiv sektöründe işten çıkarma, kısa süreli çalıştırma ve ücretlerin düşürülmesine karşı, Barcelona'daki Nissan ve Sony gibi **fabrika işgali ve farklı militan eylemlerle bir kısım işçi, işini koruyabili.** Ancak birçok eylem de, yüksek tazminatların alınarak işten atılmayla sonuçlandı. İnşaat sektöründe mücadelenin zayıf kalışının önemli bir nedeni, işçilerin taşeron firmalara bölünmüş olması, geçici çalışmaları, çoğunun yabancı işçi olması.

İspanya, AB ülkeleri arasında yüzde 20'ye varan göçmen sayısı ile en çok göçmen alan ülke konumundaydı. Bu göçmenler, daha çok tarım ve inşaat sektöründe çalışıyorlar. İnşaat sektöründeki şirketlerin yüzde 90'ının 11 işçiden daha az çalıştırdığı düşünülürse, buna bir de yabancı işçilerin oranı eklenince, inşaat sektöründe işçilerin örgütlülüğünün neden çok zayıf olduğu anlaşılır.

İşçi sayısı 750 bin. Burjuvazinin yükünü hafifletmek için Metal İşçileri Sendikası İG Metal, devlete 30 saatlik işgünü teklifinde bulundu. Bunun karşılığı, işçilerin ücreti 30 saatlik işgünü düzeyinde olacak, ancak onlara *"işten çıkarılmama"* garantisi verilecek! Bu karşılıksız da kalmayacak, İG Metal bu yıl zam talebinde bulunmayacak! Kampanya başladı ve diğer konfederasyonları da sardı. Her ne kadar *"30 saatlik iş 35 saatlik ücret"* deseler de, *"verilen ücret sonuç olarak işsizlik yardımının altında olmamalı"* dedikleri için (işsizlik yardımı 700 Euro civarında) onlara güvenmemekte yarar var.

Şimdi çeşitli sol kesimler de, işyerleri korumak

için iş saatleri düşürülsün mü, düşürülmesin mi diye tartışıyor.

Umud tükenmez!

Herkes krizi anlamaya çalışıyor. Şimdi ne aşamada? Bitti mi, sürüyor mu? Sürecekte nasıl sürecektir? Bu sorulara yanıt arıyor, bunları tartışıyor.

Krizin yapısı ve aşamaları üzerine yoğunlaşmalarına, bunun analizini yapma çabasına söyleyecek bir sözümüz yok, bu zaten olmazsa olmaz bir gereklilik. Ancak bugüne kadar, var olan işçi eylemlerini analiz etmeden, kitle eylemlerinin neden cılız ve düzen içine hapsedildiği üzerine düşünmeden, krizin ne kadar süreceği değerlendirmeleri anlamsızlaşıyor. Çünkü burjuvazi, bu kadar rahat bir ortamda, yani kendisini zorlayan herhangi bir kitle eylemi olmadan, krizin faturasını işçi ve emekçilere yıkarak,

kendisi çok fazla etkilenemeyebilir. Dolayısıyla **ana unsuru, yani işçi sınıfı hareketini, bir kenara bırakarak kriz analizleri yapmak hep eksik bırakır.** Daha da tehlikelisi, “kriz derinleştikçe kitle harekete geçer” anlayışını pekiştirir. Bu da doğru politikalar üretilmesinin önünde engel olur. Sabırla süreci örmek varken, kitleye güvensizliği artırır.

G-20 eylemleri sırasında İngiltere’de yaşanan fabrika işgaline, -hem de ender işgal-lerden biri olduğu halde- ilgi göstermeyen kesimlere, eylemi başından beri destekleyen bir işçi öfkeyle şöyle bağıırıyordu: “*Burjuva medya bizi görmemezlikten geliyor, ancak asıl sorun sizlerin eylemlerimize olan ilgisizliğiniz! Bizi asıl tecrit eden bu!*”

Kriz öncesi ve krizle birlikte AB’nin her ülkesinde irili ufaklı binlerce eylem ve direniş gerçekleşti, gerçekleşiyor. Bizim asıl işimiz, bunları anlamak ve çoğaltmak olmalı.

Polonya

Polonya, Şubat ayında Solidarnosk sendikası üyesi 4 bin metal işçisinin, Rzeszow şehrinde, yanan lastiklerle sokakları işgal etmesiyle gündeme geldi. Avusturya’dan siparişlerini alan Stahlhütte’ye ait ZKM makine fabrikası iflas bildiriminde bulununca, Aralık ayında ücretlerin düşürülmesi de fayda etmemiş, 4 bin işçi sokağa atılmıştı.

Polonya, krizi en ağır yaşayan Doğu Avrupa ülkelerinden biri. Mayıs 2004’te Polonya’nın AB’ye üye olmasıyla birlikte, özellikle **Almanya için ucuz işçi cenneti halini aldı.** Hem sınırda, hem de ucuz işgücü. Diğer yandan uzun yıllardır sesini çıkaramayan bir işçi sınıfı bulunuyor ve halkın yüzde 20’si işsiz. Bu koşullarda en fazla karı yapmak için Batılı şirketler –otomotiv sektörü, otomotiv yan sanayi, ev aletleri ve elektronik eşya sektörü- buralara taşındı. VW, Fiat, Opel, MAN, Volvo, Toyota, GM gibi. Polonya’dan en çok ihraç eden otomotiv devleri ise, VW ve Fiat. Şirketlerin Polonya’ya taşınması ile birlikte 2002’de 9.3 milyon olan çalışan sayısı, 2008’e gelindiğinde 12.3 milyona çıktı. İşsizlik 2002’de yüzde 20 iken yüzde 9.1’e geriledi. Aynı zamanda iki milyon Polonyalı işçi, İngiltere ve İrlanda’ya göçtü. Polonya’da 2005 yılında sanyide ortalama brüt ücret 470 Euro, süreli sözleşmeli işçi sayısı 600 bindi. 2008 yılında süreli sözleşmeli işçi sayısı 3.2 milyona yükseldi ve ödünç işçi (geçici işçi) sayısı 30 binden 250 bine yükseldi.

Bu yıllar içinde Polonya işçi sınıfının da önemli eylemleri oldu. 2005 yılında grev sayısı toplam 8 iken, 2007’de bin 736 ve 2008’de 11 bin 987’ye çıktı. Sırf greve çıkma tehdidiyle dahi, 2007 yılında Toyota ve VW’de fazla mesai kaldırıldı, geçici işçilerle sözleşmeli işçilerin ücretleri eşitlendi. **Grevlerle, -buna kamu alanları dahil- 2005 ve 2006’da yüzde 30’lara varan ücret artışlarının elde edilmesiyle, Polonyalı işçiye, güven gelmeye başladı.** 2008’de bile, ağır darbeler yemiş olmasına rağmen, ücret artışı yüzde 11’lere varmıştı. Bu ücret artışlarında işçi

göçlerinin önemli payı oldu. İşçilerin büyük oranda İngiltere ve İrlanda’ya göç etmesiyle birlikte, aynı Romanya’da olduğu gibi fabrikalar işçi bulamamaya başladı. Bu da işçilerin ücret için verdikleri mücadelenin başarılı olmasına önemli katkı sağladı. Ancak Polonya’da tüm artışlara rağmen, ücretler o kadar düşüktü ki, göç eden işçiler krize rağmen İngiltere’de kalmayı tercih etti.

Polonya’da krizden en çok etkilenen sektörler, otomotiv ve inşaat sektörü oldu. Yani temel direklerinin krizden etkilenmesiyle kendisini krizin tam ortasında buldu. Bunda, yeni zenginleşmeyle birlikte, özellikle İsviçre bankalarından alınan kredilerle evlerin satın alınmasının payı büyüktü. Otomotiv sektöründe onbinlerce işçi işten çıkarıldı. Şu an işten atılan işçilere sunulan, erken emeklilik ve yüksek tazminatlarla yeni iş bulana kadar dayanmak. Çalışanlar için ise, iş saatlerinin daha da esnekleştirilmesi, çalışma saatlerinin ve ücretlerin düşürülmesi.

Macaristan gibi Polonya’nın da “devlet iflası”nı ilan etmemesi için AB ve İMF’den destek aldı.

Polonya’da her yıl daha da gelişen işçi sınıfının mücadele deneyimi ve kazanımlarına rağmen, **kriz döneminde eylemler yereliktan kurtulamadı.** Her yerde eylemler gerçekleşti, fakat bunlar birleşip bir güç oluşturamadılar henüz. Bunda dışardan gelen yatırımın, -Opel ve GM’de olduğu gibi- her an fabrikaları söküp, daha da ucuza üretim yapan yerlere kayma tehditleri etkili. Daha önemlisi ise, önemli bir kesimin krizden en az zararla çıkma çabası (erken emeklilik, yüksek tazminat vb.) Diğer yandan **kendisi büyük işçi göçü veren Polonya’da göçmen, özellikle de Ukraynalı işçilere karşı yabancı düşmanlığı, onları yaşanan sefaletin sorumlusu olarak görme eğilimi gittikçe güçleniyor.** Bu durum işçi sınıfı içinde de ırkçılık eğilimi tehlikesini doğuruyor. Geçtiğimiz günlerde tersten İrlanda’da, Romanyalı işçiler saldırıya uğramış ve İrlanda’yı topluca terk etmişlerdi. Polonyalı işçiler ise diken üstünde bekliyordu.

“Yunanistan’ı siz batırdınız, faturasını da siz ödeyin!”

Haftalardır Avrupa burjuva medyasında, -özellikle de Alman medyasında- Yunanistan’a saldırılıyor. Yunanistan, AB’yi kandırarak girmiş(!) ayağını yorganına göre uzatmamış(!) Yunan halkı, AB’nin sırtından geçiniyormuş(!) Ve önemlisi de işçi ve emekçilerin eylemlerinden korktuğu için, gerekli “reformları” yapmakta gecikmiş!

AB’li emperyalistler bu yöntemlerle Avrupa işçi sınıfının Yunanistan’da patlayacak bir harekete sempatisini azaltmaya, diğer ülkelere sıçramasının önünü almaya çalışıyor. Özellikle

Almanya’da, Yunanistan’a saldırı, oldukça fazla. Bunun nedeni de, -kendi halkından bekledikleri gibi- Yunan halkından da, devlet iflasın eşiğindeyken “anlayışlı ve mantıklı” davranmaları. Yani sermayenin saldırıları karşısında susmaları, uzlaşmaları... Ancak Yunan işçi ve emekçilerinden direniş sesleri yükseliyor, yaptırımlara uymayacaklarını ilan ediyorlar. Avrupa burjuvazisinin Yunanistan’a saldırısının asıl nedeni de bu.

Yunanistan konuşulduğunda, en çok da işçi ve emekçilerin bu direngen ve kendine güvenen tavrı öne çıkıyor. Yunan işçi ve emekçileri “savunma psikolojisi” yerine, AB’ye saldırıya geçmiş durumda çünkü. AB’nin Yunanistan’daki var olan sanayiye nasıl yok ettiğini, turistler ülkesi olmaya mahkum ettiğini, bir avuç patronun dışında kimsenin AB üyesi olmaktan faydalanmadığını haykırıyorlar. AB ise, krizi fırsat bilerek, diğer üye ülkelerde gerçekleştirdiği tarihi saldırıları, Yunanistan’da da gerçekleştirmek için, tüm gücünü kullanıyor.

Yunan burjuvazisi, yıllardır planladığı ancak yapamadığı, “kamu işçi ve emekçilerinin hakları gasp etme” saldırısını, krizi ve suçlu olarak AB’yi gösterme olanağını bulmuşken, hayata geçirmeye çalışıyor.

Buna karşı, kamu alanındaki sendikalar genel grev kararı aldı ve 24 Şubat’ta greve çıktı. Çarşamba günü okullar, üniversiteler, devlet daireleri, hastaneler kapandı, otobüsler işlemedi, uçaklar uçmadı. Hayat durdu. Basın-yayım işçi ve emekçilerinin de greve gitmesiyle, akşam haberleri verilemedi. Ertesi gün yaklaşık 20 gazete çıkmadı. Kamu emekçilerinin örgütlü olduğu konfederasyon GSEE sendikasının verdiği bilgilere göre; elektrik ve su işletmeleri, posta, banka ve trenyollarında, katılım yüzde 70, inşaat işçilerinde yüzde 90 ve endüstri alanında yüzde 70 civarında. 70 şehirde sokağa çıkıldı, Atina’da 50 bin kişi miting gerçekleştirdi. Eylemciler, saldırının ilk kamu çalışanlarından başladığını, önü alınamazsa sırada özel sektörün beklediğini biliyorlar.

Tekel işçilerinin mesajı, grevdeki Yunan işçi ve emekçilerine ulaştı. Eylemler farklı boyutta olsa da her ikisini birleştirdi, aynı ruhu taşıdı. Savunma değil, hak arama mücadelesi! Uzlaşma değil, eylem!

AB’li emperyalistleri en çok korkutan da bu ruh hali. Yunan işçilerinin, ülkelerinin yararına susmamaları, yani “devletimizi kurtaralım” mantığıyla AB’nin tüm dayatmalarını kabul etmeleri, hak gasplarına karşı alanlara çıkmamaları isteniyor. Bunun en uç karşıt örneği ise Almanya. Ver.di sendikası, kamu işçilerinin uyarı grevi aşamasında olan toplu sözleşme görüşmelerini, bir hiç uğruna sattıktan sonra, basının karşısına çıkıp “*kutlanacak bir sonuç yok, ancak ülkemizde kriz var, daha fazlası olmazdı*” diyebildi.

Yunanistan işçi ve emekçilerinin mücadelecilik ruh hali, şu an Avrupa’nın gündemini belirliyor. İşçi ve emekçinin, bakışını ve çıkarını yansıtan bu ruh halidir. Bu nedenden dolayı, onların mücadeleleri, haklarını korumanın ötesinde bir öneme sahip artık.

☆ 2-7 Mart 1919- Lenin ve Stalin önderliğinde 3. Enternasyonal Kuruldu

☆ 5 Mart 1953-Stalin Öldü

Dünya proletaryasının uzak görüşlü, çelik iradeli öğretmeni, Hitler faşizmini dize getiren Kızıl Ordu'nun başkomutanı, askeri deha Mareşal Stalin öldü. İlk sosyalist devriminin gerçekleşmesinden, sosyalizmin somut bir gerçekliğe bürünmesine kadar, sınıf mücadelesinin her adımında damgası olan Stalin, burjuvazinin en fazla saldırdığı önderdir. Yaşadığı dönem boyunca dünya proletaryası ve komünist hareketine yol göstermesi ve emperyalizmin sosyalizmi yoketme saldırılarını bertaraf eden bir önder olması, onu burjuvazinin hedef tahtası haline getirdi. Özellikle 2. emperyalist savaşta faşizmi dize getirmesi, burjuvaziye çileden çıkardı. O, işçi ve emekçilerin, dünya halklarının mücadelesinde yaşıyor.

☆ 9-12 Mart 1992-Boğaziçi İşgali

Zonguldak-Kozlu'daki maden ocaklarında yaşanan grizu patlaması sonucu 463 maden işçisinin katledilmesi üzerine Genç Komünarlar, Boğaziçi Üniversitesi Rektörlüğü'nü işgal etti. Üç gün süren Boğaziçi İşgali, bina duvarlarını delerek içeri giren faşist devlet güçleriyle yaşanan 7 saatlik barikat savaşıyla sona erdi. Yeraltındaki madencinin haykıran soluğu olan Boğaziçi İşgali, öğrenci gençliğin 12 Eylül sonrası en önemli ve ilk politik işgalidir.

☆ 12-15 Mart 1995-Gazi Anti Faşist Halk Direnişi

Gazi halkının biriken öfkesi, kontgerillanın düzenlediği katliamla birlikte devleti hedef alan bir halk direnişine dönüştü. Ölümün gözlerde küçüldüğü bu halk direnişinde, onlarca devrimci ve emekçi barikat başlarında can verdi. Katliamı duyar duymaz İstanbul'un dört bir yanından emekçiler Gazi'ye akın etti. "Bizsiz olmaz bu işler" diyerek Gazi'ye koşanların arasında Zeynep Poyraz'da vardı. Ve 13 Mart günü Gazi barikatlarında şehit

düştü. Gazi'de çakılan kıvılcım Ümraniye'ye sıçradı. Buradaki çatışmalarda aralarında Hakan Çabuk'un da bulunduğu dört kişi şehit oldu. Türkiye'nin dört bir tarafında onbinlerce emekçi, katliamı protesto etmek üzere alanlara indi. Faşist devlet Gazi'de kaldırdığı taşı ayağına düşürdü. Mehmet Ağar'ın itiraf ettiği bin operasyondan biri olan Gazi katliamı, tüm Gazi halkını tek bir yürek gibi birleştirip faşizme karşı dövüştüren bir direnişe dönüşerek devrim hareketinin tarihine görkemli bir sayfa olarak kazındı.

☆ 16 Mart 1988-Halepçe Katliamı

Irak'taki gerici Saddam diktatörlüğü, Halepçe'de yaşayan beş bini aşkın Kürdü, hardal ve fosfor gazından oluşan kimyasal silahlarla vahşice katletti.

☆ 16 Mart 1978-İ.Ü. Beyazıt Katliamı

Polis destekli MHP'li sivil faşistler tarafından, üniversiteden çıkan öğrencilerin üzerine atılan bomba sonucu 7 devrimci öldü, onlarcası ağır yaralandı. Katliama devrimci kamuoyunun öfkesiyle 20 Mart'ta "faşizme ihtar" eylemi yapıldı. Bu eylem aynı zamanda işçi sınıfının düzenlediği politik gösterilerden biri olarak tarihte yerini aldı.

☆ 16 Mart 1919- Bolşevik önder Sverdlov öldü

☆ 18 Mart 1885-Marx Öldü

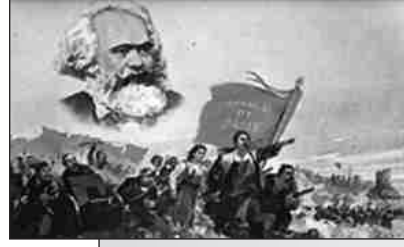
Sosyalizmi bir ütopya olmaktan çıkarıp bilime dönüştürdü. Kapitalizmin kaçınılmaz çöküşüyle komünizmin zaferinin bilimsel teorik açıklamasını yaptı ve tarihin en devrimci sınıfı proletaryaya, dünyayı kavraması ve değiştirmesi için en ileri teoriyi verdi. Engels'le birlikte temellerini attıkları bilimsel sosyalizm için dünyanın dört bir köşesinde kavgı sürüyor. Marks ve Engels, halkların kapitalist sömürü ve barbarlığa karşı verilen sosyalizm mücadelesinde en önde yol göstermeye devam ediyorlar.

☆ 21 Mart-Newroz

Demirci Kawa'nın zalim Dehak'a karşı mücadelesi, başta Kürt halkı olmak üzere, ezilen halklara bir direniş geleneği bırakmıştır. Kawa'nın ateşi, bugün de halkların baskıya ve zulme karşı mücadelesine ışık tutmaktadır.

"Demirci Kawa tanrısal Dehak tahtında/Elinde balyoz/İner kalker beyin sürülen yaralı başa/Medya'dan yükselen havarlar adına/Babil'de çekilen ahlal adına/Bir daha, bir daha/İskit gözünden süzülen yaşlar adına/Elam kilerinden çalışan aşklar adına/Bir daha bir daha/Bir ateş yükseldi gökyüzüne Ninova'dan/Zulmün

18 Mart 1871- Paris Komünü

"18 Mart sabahı Paris şu gökgörültüsü ile uyandı: Viva La Comune!" Zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmayan proletarya, ücretli kölelik düzenine en büyük darbeyi ilk kez 1871 Paris Komünü'yle birlikte vurdu. Tarihteki ilk proleter devlet olan Paris Komünü, ancak 72 gün yaşayabildi.

Kapitalizmin hızla geliştiği 1800'lü yıllar, proletaryanın da sayısız ayaklanmasına sahne oldu. 1870'lere gelindiğinde gitgide katmerleşen sefalet koşullarına dayanacak gücü kalmamıştı artık Fransız proletaryasının. Fransa'nın Prusya karşısında yenilgiye uğraması, baskıyı katmerlendiren bir etki yarattı. Paris işçi ve köylüleri, hem işgale hem de Fransız burjuvazisine karşı ayaklanarak "Komün" ilan etti.

Paris Komünü, ilk proleter devlet olmanın acemiliklerini ve partisinden yoksun olmanın zayıflıklarını birden yaşıyordu. Hem yasama hem de yürütme görevini birarada yürüten Komün'de hakim olan Blanşikiler ve Proudhoncuların ekonomik ve siyasi alandaki yanlış uygulamaları Komünü yenilgiye götüren yolun önünü açtı. Versay sarayına kaçan hükümeti yoketmemesi, Fransız bankasına el koymaması, merkeziyetçilik ve otorite eksikliği, Paris'teki karşıdevrimcilere karşı yeterince sert davranılmaması, Paris dışındaki kentlerin ve kırsal desteğini alamaması gibi etkenler, Komün'ün yenilgisinin en önemli nedenleriydi. Komün, "mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilmesi"ni başaramamış, yitirdiği iktidarı yokedememiş, kendine müttefik güçler oluşturamamıştı.

Bu eksiklik ve zayıflıkları iyi değerlendiren Fransa hükümeti, Prusya ile de işbirliği yaparak Mayıs 1871'de Paris'in üzerine yürüdü. Paris proletaryası, kurduğu barikatların başında canını dişine takarak, kurşunları bitene kadar savaştı ve Komünü sonuna dek savundu. Sekiz gün süren büyük bir çarpışmanın ardından Komünün yiğit evlatları, toplu katliama tabi tutuldular. Dizginlerinden boşanırcaasına estirilen karşı-devrimci terör sonucu 25 bin Komüncü kurşuna dizildi. Öyle ki, Komüncülerin kanının karıştığı Seine nehri kırmızı aktı bir müddet. Paris'in her köşe başında oluşan ceset yığınları, üzerine petrol dökülerek imha ediliyordu.

Tutsak alınan Komüncüler, yargılandıkları mahkemelerde Komünü savunmaktan bir an bile geri durmadılar. Louis Michael adındaki Komüncü yargılandığı mahkeme heyetine, "Beni sağ bırakırsanız, intikam diye bağırımdan geri kalmayacağım" diye haykırıyordu. Dünya proletaryasının geçmişten geleceğe uzanan mücadelesinde bir köprü olan Paris Komünü'nü bir tek işçi sınıfı sonuna kadar direnerek savundu. Çünkü Komün işçi sınıfının geleceğiydi. Gelecekse işçi sınıfıydı.

karanlıklarını yırtan ateş/Yükselen yalınlarla dillendi özgürlük/Ceylanlar indi yeniden nehir kıyılarına/Turaç sesleri yükseldi sazlıklardan/Ateşin çevresinde halaylar kuruldu/Sevinçler süzülde geçmiş havarlardan/O büyük günün adına 'Newroz' denildi" Adnan Yücel

☆ 24 Mart 1983-Granitten Bir Kale Sefaköy Direnişi

Komünist önder İsmail Cüneyt'in komutanlığında yaşanan Sefaköy direnişi, 12 Eylül'ün yarattığı korku ve ihanet, teslimiyet ve tasfiyecilik ortamında karanlığı yaran bir şimşek, komünistlerin savaşı sürdürdüklerini gösteren bir bayraktı. Saatler süren direnme savaşının sonunda TİKB savaşçıları Mehmet Ali Doğan ve Aslan Tel, granitten bir kale olan Sefaköy'de şehit düşerek ölüm-süzleştiler.

☆ 30 Mart 1972-Kızıldere Direnişi

Denizlerin idamını önlemek amacıyla üç İngiliz teknisyeni kaçıran THKP/C ve THKO'nun önder ve militanları, Mahir Çayan, Cihan Alptekin, Ömer Ayna, Sinan Kazım Özudoğru, Hüdayi Arkan, Erkan Saruhan, Saffet Alp, Sabahattin Kurt, Nihat Yılmaz ve Ahmet Atasoy, Kızıldere'de katledildiler. Teslim olmak yerine direnmeyi seçtiler. "Dönmeye değil, ölmeye geldik" şiarıyla yiğitçe çarpışarak şehit düştüler.

Mart Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

24 Mart 1983-Mehmet Ali Doğan

24 Mart 1983-Aslan Tel

4 Mart 1992- Eralp Yazar

4 Mart 1992'de TİKB'nin kuruluş yıldönümünde İzmir'de yapılan bir korsan gösteri sırasında polisle girdiği çatışmada katledildi. Henüz iki yıllık bir mücadele geçmişi olmasına rağmen, kısa sürede kendini geliştirmeyi başarmıştı. İzmir İl Komitesi Üyesi ve İsmail Cüneyt Müfrezesi'nde yer aldı.

13 Mart 1995- Zeynep Poyraz

30 Mart 1995- Hakan Çabuk

TASFİYECİ BATAKLIĞIN SON 12 YILI

Başlangıçta bizim devrimci muhalefetimiz ve tasfiyeciliğe karşı mücadeleyi sürdürmemiz, onların pupa yelken gidişini frenledi. Tasfiyeci politikalarını savunmada ve onu mantiki sonuçlarına doğru götürmede zorlandılar. Gelenek ve değerlerimizi savunuyor görünmeye çalıştılar. Fakat bunlar biçimsel ve gözboyamaya dönük şeylerdi. Tasfiyeci öz aynı kaldığı sürece yeniden ve derinleşerek varlığını sürdürmesi kaçınılmazdı. Keza aralarında geçmişten beri varolan sürtüşmelerin, en küçük bir zorlukta yeniden ve daha açık bir hal alacağı aşıkardı. Bizim yarattığımız devrimci basınçla, bunun üzerini bir süreliğine kapattılar ve ötelediler. Fakat ötelenen her kriz gibi, daha da şiddetlenerek önlerine geldi. Şimdi her iki taraf da “örgütsel kriz”den bahsediyor. Eşyanın doğasıdır: Rüzgar eken fırtına biçer!

21 Aralık 2009 tarihli “proletarya sosyalizmini savunan kongre delegeleri” imzasıyla internet sitelerine düşen yazı, tasfiyecilerinin bölündüğünün resmi ilanıydı. “Resmi ilan” diyoruz, çünkü birliktelikleri de hep sorunluydu ve gerçekte parçalı, eklektik, birinin yaptığını diğerinin bozduğu bir yapı söz konusuydu. Ve **on yılı aşkın süredir, tek tek ya da grupsal olarak kopuşlarla sürekli bir kan kaybı yaşanıyordu.** Dolayısıyla söz konusu yazı, “malumun ilanı”ydı olsa olsa.

“Devrimci kopuşa çağrı” başlıklı yazıyı yazarların, “hizipçilik” yaptıkları için atıldıklarını da, kendi ağızlarından öğrenmiş olduk. Ardından 13 Ocak 2010 tarihli “4. Konferans Duyurusu” yayınlandı. Bu kez diğer grubun görüşleri ortaya konuyor, yaşanan bölünme teyit ediliyordu.

Şu tecelliye bakın ki, yaklaşık 12 yıl önce, bizim “gecenin en uzun, gündüzün en kısa olduğu, o kapkaranlık gün” diye tanımladığımız 21 Aralık 1997 günü, tasfiyeciliğe karşı mücadele eden bizleri, “hizipçilik”le suçlamış ve örgütün bölünmesine yol açmışlardı. Şimdi aynı tarihlerde birbirlerini, başta “hizipçilik” olmak üzere en ağır ithamlarla suçluyor ve bölündüklerini duyuruyorlar. Yazılardan öğreniyoruz ki, iki değil, “üç ana grup” ve onların çevresinde oluşan grupçuklardan oluşan kırk parçalı bir durum söz konusudur. Yani bizim yıllar önce tanımladığımız gibi bir “yengeç sepeti”dir ortada duran...

“Kehanet”ten gerçeğe

Tasfiyecilikten kopuşumuzun ve yolumuza devam edişimizin üzerinden 12

yıl geçti. Bu süre içinde tasfiyecilerin nereden nereye geldiğini, yukarıda sözünü ettiğimiz bu iki belgeden daha iyi hiçbir şey anlatamaz. Ardından sökün eden -tabi yine internet siteleri aracılığıyla- tartışma metinleri ise, iç ilişkilerin deşif-rasyonu ile birlikte, yaşadıkları çürümeyi hiçbir söze gerek kalmayacak çıplaklıkta ortaya koyuyor. Okuyan insanda bile, bir tikslenme ve kirlenme duygusu yaratan bu ilişkiler, aynı zamanda tasfiyeciliğin iflasının ilanıdır.

Bu tablo, bizler açısından hiç şaşırtıcı değil. Tasfiyeciliğe karşı yürüttüğümüz iç mücadelede döneminde ve devrimci kopuş sonrası gerçekleştirdiğimiz konferansımızda, bunun kaçınılmazlığını ortaya koymuştuk. Şimdi yaptıkları itiraflar, birbirleri hakkında söyledikleri her söz, bizlerin daha o yıllarda söylediklerimizin kanıtı niteliğindedir.

1998 yılında “Bir Hizip Masalı” başlıklı yazımızda, Marks’ın **“zorla sağlanan barış, yeni savaşlara yol açar”** sözünü hatırlattıktan sonra şöyle diyoruz: **“Bu söz, toplumsal mücadelelerde olduğu kadar, örgüt içi mücadelede de geçerlidir. Bugün sözde sağlanan “çoğunluk” ile yaratılan “birlik” daha büyük patlamalara gebe. Zaten varolan MK içi, eski-yeni, içeri-dışarı gibi çelişkiler daha da depreşecek, bunlara yeni unsurlar eklenecektir. Bunlar kehanet değil, sürecin zorunlu diyalektik sonuçlarıdır.”** (Yol Ayrımı-Yediveren Yayınları sf:41 abç)

Aynı yazının ilerleyen bölümlerinde, bugünkü durumu tasvir edercesine bir öngöründe daha bulunuyoruz.

“Bugün aralarındaki görüş ayrılıklarının derinliğine rağmen yaşadıkları

geçici uzlaşma, çok sürmeyecek, patlama noktasına gelecektir. Ancak orada kalan kadroların hiçbirisi bizim gibi... komünist sabır ve cesareti gösteremeyecek, ilk günden hizip oluşturmaya yöneleceklerdir. Sonuçta hiziplerin cirit attığı bir yapı ortaya çıkacaktır. Bu yolu ‘merkez hizbin’ kendisi açmıştır. Arkasından yürüyen çok olacaktır.” (age sf: 50)

Belgelerinden de anlaşılıyor ki, daha ’98 yılından (yani bizim ayrılmamızdan) itibaren birbirlerinin altını oymaya başlamışlar. Bu ortam içinde çeşitli grupların doğmasına, her biri kendi şahsına münhasır sorumlular ve özerk alanlar oluşmasına şaşmamak gerekir. **Bize karşı oluşan oportünist birliğin uzun sürmeyeceği belliydi. Daha da önemlisi, böylesine menşevik örgüt biçimi ve bürokratik-keyfi önderlik tarzıyla varolanı da eritecekleri ortadaydı.**

Başlangıçta bizim devrimci muhalefetimiz ve bunu kısa sürede örgütlü bir güce dönüştürüp tasfiyeciliğe karşı mücadeleyi sürdürmemiz, onların pupa yelken gidişini frenledi. Üzerlerinde ciddi bir devrimci basınç oluşturdu. Tasfiyeci politikalarını savunmada ve onu mantiki sonuçlarına doğru götürmede zorlandılar. Tabanın da baskısı ile gelenek ve değerlerimizi savunuyor görünmeye çalıştılar. Yeniden şehitleri anmaya, sınırlı da olsa illegal imzalı ajitasyon/propaganda faaliyeti yapmaya başladılar.

Fakat bunlar biçimsel ve gözboyamaya dönük şeylerdi. Tasfiyeci öz aynı kaldığı sürece yeniden ve derinleşerek varlığını sürdürmesi kaçınılmazdı. Keza **aralarında geçmişten beri varolan sürtüşmelerin, en küçük bir zorlukta yeniden nüksedeceği ve daha açık bir hal alacağı aşıkardı.** Bizim yarattığımız devrimci basınçla, bunun üzerini bir süreliğine kapattılar ve ötelediler. Fakat ötelenen her kriz gibi, daha da şiddetlenerek önlerine geldi. Şimdi her iki taraf da “örgütsel kriz”den bahsediyor. Bunun o güne dek yaşananlardan çok daha şiddetli olduğunu söylüyor. Eşyanın doğasıdır: **Rüzgar eken fırtına biçer!**

Kendi belgelerinden de anlaşılıyor ki, bu tasfiyenin ardından, yani tam 12 yıldır, aralarındaki sorunlar giderek daha da derinleşti. Geçici uzlaşma, yerini yeniden iç rekabete ve kışırmaya bıraktı. Fakat **her iki taraf da birbirlerine tam ve mutlak üstünlük kuramadıkları için, bugüne dek yapay biçimde de olsa birarada göründüler.** Yıllar yılı uzatmaları oynadılar. Hatta **“hizipli parti” anlayışını bile içlerine sindirip, bir çatı altında farklı çizgilerde kalmaya razı oldular.** Ta ki, birileri bu tekere çomak sokana, yeniden “hizip” yaygarasını basana kadar...

Her iki ezeli “düşman kardeş”, böyle bir “son” istemediklerini yazılarıyla net biçimde ortaya koyuyor. Onlar, rakibine ideolojik-siyasi-örgütsel, her cepheden üstünlük kurarak, hatta ezerek, kendisine biat etmesini sağlayıp, bu kavgadan mutlak galibiyetle çıkmak istiyor. Ancak birbirlerine güç yetiremedikleri için, taraflardan birinin bu “mutlu son”a ulaşması bir türlü gerçekleşmiyor. Yıllar bu didişme ile sürüp gidiyor. Belki de bir süre daha böyle devam edecekken, bu sonsuz ve sonuçsuz filmi seyretmekten bıkan ve kendine de bir başrol kapmak isteyen birileri, bir makas atarak filmi koparıyor. Bildik ama çok etkili bir makas: “Hizip”!

Bunu ortaya atan, “hizip” yaygarasının en etkili silah olduğunu ve işe yarayacağını iyi biliyor. TP sürecinden deneyimli. Bir hafiye gibi, hizbin kanıtını arıyor. Aynı grupsal yapı içinde olan kişilerin birbirleriyle örgüt hiyerarşisi dışındaki yazışmalarını bulup bombayı patlatıyor: Alın size hizip! Hem de kanıtlı-belgeli hizip! Hem de “merkez hizbi”!

Bir de hiç sıkılmadan “örgüt tarihinde bugüne dek görülmemiş bir şey” diye takdim ediyor delegelere. TP sürecinde yapılanın “merkez hizbi” olduğunu sanki hiç duymamış, görmemiş gibi! Kendisi de o sürecin önemli bir parçası iken, hem bu gerçeği örtbas etmeyi sürdürüyor, hem de “böylesini ne gördük, ne işittik” diyerek olayı daha da büyültmeye çalışıyor.

Oysa hepsi hizip yapıyor. **Yayınladıkları yazılar, aslında her birinin ayrı ayrı hizip olduğunu ortaya koyuyor.** Taraflar birbirlerine “herkesin ayrı bir grubu var ve bu grupsal ilişki bir biçimde sürdürülüyor, bunu bilmeyen mi var” diyorlar. Ve “hizbin kanıtı” diye sunulan belgeyi bu şekilde savunuyorlar: Ne olmuş yani, aynı düşünceleri paylaşanlar birbirleriyle yazışamaz mıymış?!

Bakın nereden nereye gelinmiş! TP döneminde “hizbin kanıtı mı olur” diyerek, kanıt isteyenlere veryansın edenler, “suçlanan tarafa soralım” diyenlere, “sorsak da kabul etmezler” diyerek savunmayı bile beklemeden “hizip” damgası vuranlar, şimdi “kanıtlı hizibe”, “ne var bunda” diyor! **12 yılda, bataklığa doğru “katedilen mesafe”nin resmidir bu.** Diğer hiçbir konuda değil ama “hizip” konusunda ne büyük aşama kaydettiklerinin resmi. Ve gerçekte TP sürecinde de kimin hizip yaptığının göstergesidir.

Aradan geçen 12 yıl boyunca bizde hizip görülmemiştir. Ama tasfiyecilerde yıllardır hizipler savaşı sürmektedir. Hem de bir değil, iki değil... “Üç ana grup ve onların çevresindeki grupçuklar” dan söz ediliyor. Bu sadece bir grubun iddiası da değil. Hepsini bunu kabul ediyor. Okuyanın bile dehşete düşüren bu tablo, 12 yıl önce öngördüklerimizin teyidinden başka bir şey değildir.

Oysa hepsi hizip yapıyor. Yayınladıkları yazılar, aslında her birinin ayrı ayrı hizip olduğunu ortaya koyuyor. Taraflar birbirlerine “herkesin ayrı bir grubu var ve bu grupsal ilişki bir biçimde sürdürülüyor, bunu bilmeyen mi var” diyorlar. Ve “hizbin kanıtı” diye sunulan belgeyi bu şekilde savunuyorlar: Ne olmuş yani, aynı düşünceleri paylaşanlar birbirleriyle yazışamaz mıymış?! Bakın nereden nereye gelinmiş! TP döneminde “hizbin kanıtı mı olur” diyerek, kanıt isteyenlere veryansın edenler, “suçlanan tarafa soralım” diyenlere, “sorsak da kabul etmezler” diyerek savunmayı bile beklemeden “hizip” damgası vuranlar, şimdi “kanıtlı hizibe”, “ne var bunda” diyor! 12 yılda, bataklığa doğru “katedilen mesafe”nin resmidir bu. Diğer hiçbir konuda değil ama “hizip” konusunda ne büyük aşama kaydettiklerinin resmi. Ve gerçekte TP sürecinde de kimin hizip yaptığının göstergesidir.

“Tasfiyecilerin bugünkü kadro tipolojisi, teslim olmuş kadrodur. Bir kısmı daha ilk günden tetikçiliğe soyunmuş, bir kısmı daha sancılı ve zorlanarak da olsa sinmiş, sesini çıkaramaz hale gelmiştir... iyice azalmış olan devrimci değerleri kendilerini zorlamaya başladığında, bir kısmı ise kişisel hırs ve kariyer hesapları yerine getirilmediğinde isyan edeceklerdir” diyoruz. Öte yandan MK’nın kadrolara artan güvensizliğini bizzat onların kalemlerinden aktardıktan sonra, *“kadrolarına asla güvenmeyecek, sürekli arkadan hançerlenme tedirginliğini yaşayacaklar”* tespitini yapıyoruz. Ve bu durumun onları getireceği noktayı, daha o günden söylüyoruz: *“Bizim verdiğimiz savaşı ve karşılaştığımız yöntemleri göğüsleyecekleri için (zaten göğüsleyemediklerinden orada kaldılar) daha ilk günden hizip oluşturmaya yönelecekler, sonuçta hiziplerin cirit attığı bir yapı ortaya çıkacaktır.”* (Yol Ayrımı-Yedi-veren Yayınları sf: 47-50)

Tasfiyeciler, suçu birbirlerinin üzerine atıyor

1990 yılında “Tasfiyeciliğin son 10 yılı” başlıklı bir broşür çıkarmıştık. O broşürde, 12 Eylül sonrası tasfiyeciliğin batağına saplanan örgütlere “tasfiyeci” dediğimiz için, bizlere nasıl saldırıya geçtiklerini hatırlatmış, aynı örgütlerin 10 yıl sonra tasfiyeciliği itiraf ettiklerini, fakat bunu kendi içlerindeki kişi veya gruplara atarak sıyrılmaya çalıştıklarını sergilemiştik.

Şimdi de benzer bir durumu yaşıyoruz. Hatta o yıllardan çok daha beter bir tablo ile karşı karşıyayız.

Yaşananlar o kadar ayan-beyan ortada ki, tasfiyecilik yaptıklarını her iki kesim de artık itiraf ediyor. Ama bu itirafın, ideolojik-siyasi-örgütsel nedenlerine kimse girmiyor. Sadece sonuçları var. Ve bu sonuçları yaratan kişiler... Her iki taraf da tarihi kendilerine göre yazdıkları için, dönemlerle oynuyor, tasfiyeciliği “girilip çıkılan” basit bir şeymiş gibi gösteriyorlar. Ve tabi, asıl olarak tasfiyeciliğin izlerinin, gerçekte 94-95 yıllarında başladığını hasıraltı etmekte birleşiyorlar.

“Tarihimizde iki kez tasfiyeciliğin utanç verici batağına sürüklendi” diyor, “Sonuç Bildirgesi”. Bunlardan ilki, *“’98 sonrası sürüklendiğimiz utanç verici tasfiyecilik süreci”* -ki bu bizim “devrimci kopuş”umuza denk geliyor- İkinci olarak ise, *“2004 1 Mayıs ile birlikte... tasfiyecilik batağına geri döndü, tasfiyecilik boyutlanıp kalıcılaştı”* (abç) deniliyor.

Tasfiyeciliğin takvimini çarpıttıkları gibi, tasfiyecilik kavramını da çarpıtmaya kalkıyorlar. Öyle ki, bir yandan “tasfiyecilik bataklığı”ndan söz ediyorlar, bir yandan da kolayca girilip çıkılan bir yermiş gibi, “şu yıllarda girdik, şu yılda çıktık, şu yıllarda yeniden girdik” diyorlar. **Adı üzerinde “bataklık” bu! Bataklığa giren**

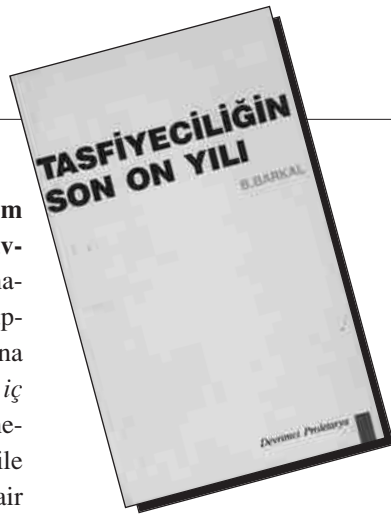
oradan kolay kolay çıkamaz, çıktığında da izlerini uzunca bir süre silemez. Tasfiyeciliğin ne olduğunu bilmeyecek bir cehalet sergilemenin ötesinde, -ki bilinmediğini sanmıyoruz- **aslı olarak kendi tarihini yazma çabasıdır karşımıza çıkan.** Dışarıda bulundukları veya işin başında oldukları dönemi aklamaya dönük bir tarih yazımıdır. Buna göre, “’98 tasfiyeciliği,” kısa bir dönemde -2001/2003 olmalı- aşılmış, ama sonra “2004 1 Mayıs ile” geri dönmüş! Peki nasıl aşıldı? Ve yeniden neden nüksetti? Bunların hiçbirinin yanıtı yok! Ama diğer yazıların toplamından da anlaşılacağı üzere, “Sonuç Bildirgesi” yazarı, cezaevinden çıktığı dönemde örgütü ne kadar kötü durumda bulduğunu ortaya serdikten sonra, yurtdışına çıkana kadar toparladığını, sonrasında ülkedeki MK ve MÖK üyelerinin kendisini örgütten kopardığını, dolayısıyla yeniden tasfiyeciliğe düştüklerini söylüyor. Böylece tasfiyecilik olgusunu kendisine bulaştırmamış oluyor(!)

“1998’den beri... örgüt derin bir tasfiyecilik batağına sürüklenmişti. Yeraltı namına bir şey kalmamıştı. Açık alanda da korkunç bir dağınıklık, daha da önemlisi korkunç bir yorgunluk, bezginlik ve umutsuzluk hüküm sürüyordu. Ortada ne merkezi bir önderlik ne de merkezi örgütlü bir yapı vardı... Tüm örgüt güçleri 19 Aralık saldırısı karşısında sergilenen pejmurdeliğin şokunu yaşıyorlardı. Kimsenin örgüte, önderliğe ve geleceğe güveni kalmamıştı.”

Bu durumu değiştirmek için örgütün önüne “kongre niteliğinde bir konferans” hedefini koyduğunu, “üç yayın, üç kurultay” şeklinde sloganlaştırdığı adımları attığını övünerek anlatıyor. Gelin görün ki, *“teoriyi, pratikten kaçışın bahanesi haline getiren sağcı aydın entelektüalizminin temsilcileri”* tarafından konferansın sürekli ertelendiğini ve örgütün yeniden “tasfiyecilik bataklığına” sürüklendiğini ileri sürüyor.

Bu kişisel tarih yazımı, tabi ki sadece “Sonuç Bildirgesi”nin yazarı ile sınırlı değil. “Devrimci Kopuşa Çağrı” yazarı da, kendi tarzını konuşturmaya devam ediyor. -’95-97 yılları arasında gerçekleşen TP sürecinde, örgüt işleyişinin yerine kişi kültürünü, “örgüt çizgisi” yerine “Q çizgisi”ni, örgüt normlarının yerine “Q ekseni”ni koyan, delegelere bu ekseni onaylatmaya kal-kan kişidir aynı zamanda.-

“3. Konferans’ta patlak veren ön birikimleri olmakla birlikte (’98 yılı kastediliyor-bn) devrimci bir iç hesaplaşmanın konusunu haline getirelememiş dar grup kültürü ve önderlik tarzı, fiili tasfiyecilik sürecinden başlayarak merkezi organların haklı bir güvensizlik odağı haline gelmesiyle sınırlı olmaksızın, her kademedeki köklü düşünüş ve alışkanlıklara karşı militan bir iç savaşımın konusu olmak zorundadır.” (abç)

Yazar, her zamanki üslubu ile, tüm olaylar kendi dışında yaşanmış gibi davranıyor. ‘95-97 yıllarında bizim zorlamamızla oluşan Tartışma Platformunda, grup-çevre yapısına, bürokratik önderlik tarzına dönük eleştirilerimiz, neden “devrimci iç hesaplaşmanın konusu” haline getirilmedi? Aksine neden bir dizi yalan ve iftira ile tasfiye edilmeye kalkışıldı? Bunlara dair de tek kelime yok! **Bütün bu gelişmelerin birinci derecede müsebbibi iken, bu konuda en küçük bir özeleştirii yapmadan bunlardan yakınmak, her şey bir yana dürüstlikle bağdaşır mı? Dürüstlüğün, sorumlu yaklaşımın ve samimiyetin olmadığı yerde, bu hastalıklara karşı “iç savaşım” verilebilir mi? Son 12 yıl bile, bunun başarılamayacağını, aksine bu batılığa daha fazla batılacağını kanıtlıyor.**

“Fiili tasfiyecilik” ucubesi

Tasfiyeciler, tasfiyeciliği itiraf etme noktasına yıllar sonra gelmiştir. Ancak 12 Eylül tasfiyecileri gibi bunlar da tasfiyeciliği kendi dışlarında gerçekleştirmiş bir şey gibi göstermekte, ya koşullarla ya da diğer gruplarla açıklamaya kalkmaktadır. Buna karşın işin özü konusunda tam bir fikir birliği içindedirler. Her iki kesim de tasfiyeciliği ‘98 yılından başlatmaktadır örneğin. Ve her ikisi de “tasfiyecilik” yerine, “fiili tasfiyecilik” tanımını kullanmaktadır. Bunlar ne tesadüfî bir çıkışma, ne de basit bir tercih sorunudur.

Tasfiyecilerin tasfiyecilik yaptıklarını ilk itiraf ettikleri yıl, 2004’tür. Uzun süren bir yayınsızlık döneminden sonra çıkan dergilerinin ilk sayısında, “düpedüz tasfiyecilik yaptık” demişler, bunu da “fiili tasfiyecilik” olarak nitelemişlerdi. O günden bu yana geçen sürede, kendi tabanlarından da gelen, “fiili tasfiyecilik”le ilgili sorulara yanıt vermediler. **Zaten ne tabanlarına ne de kitlelere hesap verme sorumluluğuna sahip olmadıklarından, her zamanki vurdumduymazlık içinde bunu da geçiştirdiler.** Dahası, “fiili tasfiyecilik” dedikleri şey nedir, bunun ideolojik/siyasi/örgütsel kökleri nerededir, ne zamandan beri örgüte sirayet etmiştir, bu konularda tek bir söz söylemediler, hala da söylemiş değiller.

Örneğin “Sonuç Bildirgesi”nde; “*son 10 yıldır (gerçekte 15 olmalı-bn) çok boyutlu ve derin bir değer erozyonu, ruhsal ve düşünsel yorgunluk yaşadık.*” “...tarihimize ve temel değerlerimize de yabancılaştık. ‘Devrimci bir örgüt’ olmanın asgari gereklerini bile yerine getirmekten uzaklaştık. ...politik bir güç olmaktan çıkmış, şekilsizleşmiş, çevreselleşmiş, legalleşmiş, büzüşüp içimize kapanmış” gibi bir dizi itiraf görmek mümkündür. Fakat bunların hepsi sonuca dairdir. Nedenler yoktur.

Benzer itiraflar “Q çizgisi” için de geçerlidir. Onlar da “Çağrı”larında şunları söylüyor: “...MK ve MÖK’ün direkt sorum-

Yaşananlar o kadar ayan-beyan ortada ki, tasfiyecilik yaptıklarını her iki kesim de artık itiraf ediyor. Ama bu itirafın, ideolojik-siyasi-örgütsel nedenlerine kimse girmiyor.

Sadece sonuçları var. Ve bu sonuçları yaratan kişiler...

Her iki taraf da tarihi kendilerine göre yazdıkları için, dönemlerle oynuyor, tasfiyeciliği “girilip çıkılan” basit bir şeymiş gibi gösteriyorlar. Ve tabi, asıl olarak tasfiyeciliğin izlerinin, gerçekte 94-95 yıllarında başladığını hasıraltı etmekte birleşiyorlar.

Öyle ki, bir yandan “tasfiyecilik bataklığı”ndan söz ediyorlar, bir yandan da kolayca girilip çıkılan bir yermiş gibi, “şu yıllarda girdik, şu yılda çıktık, şu yıllarda yeniden girdik” diyorlar. Adı üzerinde “bataklık” bu! Bataklığa giren oradan kolay kolay çıkamaz, çıktığında da izlerini uzunca bir süre silemez.

luluğunu taşıdığı fiili tasfiyecilik süreci, TİKB’nin politik mücadelede silikleşmesine, önderlikten başlayarak derin bir örgüt ve kadro deformasyonuna, TİKB’nin faşizm ve gericiliğin en karanlık günlerinde kazandığı siyasal-moral etkisini, salt örgüt güçleri ve çevresiyle sınırlı olmayan güveni yitirmesine, devrimci yeraltından kafaca ve ruhça kopmaya, militanlık eşiğinin düşmesine ve profesyonel devrimci adanmışlığın tam tersi yönde, konformist, düzen içi ve aile odaklı bir yaşam tarzının olağanlaşmasına yol açmıştır.” (abç)

Yine tasfiyeciliğin sonuçları sıralanmakta, bunu doğuran ideolojik-siyasi kayış, örgütsel deformasyona girilmemektedir. Daha da önemlisi, **bu durumun ortaya çıkmasındaki paylarını ya atlamakta, ya da MK-MÖK diyerek genel içinde eritmektedirler.** Oysa bu kişiler, 90’lı yıllardan itibaren örgütün yönetiminde asıl söz sahibidirler. Dolayısıyla tüm yaşananların birinci dereceden sorumlularıdır. Fakat yazış tarzlarına da yansıdığı gibi, sanki kendi dışlarında bir olgudan söz etmektedirler. Öylesine yabancı, soğuk ve benmerkezciler...

Tasfiyeciliğin ne zaman, hangi biçim ve görüngülerle ve neden ortaya çıktığına dair iki taraf da sözleşmişcesine tek bir söz söylememektedir. Oysa hem 12 Eylül yıllarındaki “tasfiyecilik” tespitimiz, felsefi, ideolojik, siyasi, örgütsel, taktiksel tüm yönleriyle ele alınmıştı. Hem de ‘95-97 yıllarındaki “tartışma süreci”ndeki eleştirilerimiz, tasfiyeciliği örgütsel olduğu kadar “güncel politika ve taktikler” yönüyle de ortaya koymuştu. Çünkü bu konuda da Lenin örnek alınmıştı. Tasfiyecilik konusunda uzman Lenin’di. Ve Lenin, Rusya’da 1905 devrimi sonrası ortaya çıkan tasfiyecilik olgusunu çok çeşitli yönleriyle incelemiş, onu “*partiye yadsımaya varan bir oportünizm türü*” olarak tanımlamıştı.

Dolayısıyla her iki taraf da “tasfiyeciliğin” ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Bilmekten öte bizzat pratiğini yapmış, yaşama geçirmişlerdi. “Tasfiyecilik” tespiti-nin yapıldığı yerde, görüngüleriyle birlikte nedenlerine ve bunun çeşitli alanlardaki yansıyış biçimlerine girmek zorunda olduklarının farkındaydılar. Bu farkındalık onları, yıllarca saklamaya, itiraf etmek zorunda kaldıkları noktada ise, alabildiğine yüzeysel, koşullar ve kişilerle açıklamaya götürdü.

“Fiili tasfiyecilik” gibi uyduruk bir kavram ürettirler. Böylece tasfiyeciliği sadece basit bir faaliyetsizlik dönemiymiş gibi göstermeye kalktılar. Oysa tasfiyeciliğin kitabını yazan Lenin’de, “fiili tasfiyecilik” diye bir kavram yoktur. Aksine o, tasfiyeciliği “*kökü derinlerde olan toplumsal bir olgu*” olarak açıklar. “*İdeolojik olarak döneklikle, programın ve taktiklerin reddedilmesiyle, oportünizmle bağlantılı*” der. (TÜ sf: 311)

Elbette tasfiyeciler, tasfiyecilikle hesaplaşamazlar. Çünkü bu, kendi varlıklarının inkarı anlamına gelir. O yüzden de “fiili tasfiyecilik” gibi bir kavram üretilip, sonuçlarıyla ilgilenirler. Israrla nedenlerine girmezler. O nedenlerin başında, her iki tarafın da giderek daha da derinleştirdikleri anti-ML görüşleri bulunmaktadır çünkü.

Diğer yandan tasfiyeciliğin kavramı gibi takvimi ile de oynayıp onu ‘98 ile başlatıyorlar. Fakat bu da onları kurtarmıyor. ‘98’de komünistlere “hizip” damgasını vurup, kendilerine muhalefet yapanları ve yapacak olanları susturmuşken, neden “fiili tasfiyecilik” yaşadıklarını hiçbir zaman açıklama(ya)dılar, açıklayamazlar. Bunu yapmaları, ‘95-97 yılları arasında süren “Tartışma Platformu”nda getirdiğimiz eleştirilerin doğruluğunun kabulü olur çünkü.

Ama bu haliyle bile, -yani tasfiyecilik ‘98 yılında başlamışsa eğer- **örgüt içinde devrimci kalan ne varsa, hepsinin bizimle birlikte ayrıldığını gösterir. Ayrıl-mamızdan sonra geride kalan, yalnızca tasfiyeciler bir bataklıktır.** Tersten söylersek, ‘98 öncesi bizim varlığımız, onların tasfiyeciler gidişini frenleyen bir rol oynamış, bir süre daha gelenek ve değerleri savunuyor görünmüşlerdir. Ama girdikleri tasfiyeciler kulvarda yol almayı sürdürmüşler -uzun süren yenilgi atmosferiyle de birlikte- bu batağa boylu boyunca uzanmışlardır. Bunda, tasfiyeciliğin en rezil biçimi olan mülteciliğin de özel bir yeri olduğu tartışma götürmez.

Tasfiyecilik örgütü dağıtmaktır

Lenin, tasfiyeciliğin en belirgin özelliğinin, “*örgütü, her neye mal olursa olsun tasfiye etme çabası*” olduğunu söyler. “*Hatta programın, taktiklerin ve parti geleneklerin açıktan reddedilmesi pahasına bile olsa*” diye ekler. (Tasfiyecilik Üzerine sf:250)

“Bizim tasfiyecilerde” de aynen öyle olmuştur. Hatta denilebilir ki, **Lenin’in tasfiyecilik tanımına tıpa tıp benzeyen bir örnek göstermek gerekse, onlardan daha iyisi bulunamaz.**

Tasfiyeciler, ilkin ML örgüt ilkelerini reddettiler. Yeraltı komitelerini dağıttılar, legalize ettiler. Tüzüksel yönetimin yerine keyfi yönetimi getirdiler. Denetim mekanizmalarını ortadan kaldırdılar. Kongre ve konferansları, keyiflerine göre yapacakları, o da göstermelik bir toplantıya indirgediler. Ve konferansları, birilerini gözden düşürüp, tasfiye etme aracına çevirdiler.

Şimdi kendi kendileriyle dalga geçerek “30 yılda 3 konferans” diyorlar! Yanlış!

Birincisi, 3 konferans dedikleri şey, yıllar önce yazdığımız gibi, bir kağıdın dolandırılıp onay istendiği, McCarty’cilik dönemindeki “cadı avı” gibi, “*hizip mi değil mi*” oylamasıyla referandumuna dönüşen

bir kepezelikti. '94 yılından itibaren konferans toplanmasını talep eden bizlerdik. Onu “teorik atılım” gibi gerekçelerle erteleyen ise, ‘iki kişilik MK’ydı. ‘95’te tabandan gelen baskılarla “Tartışma Platformu” toplanabildi sadece, konferans değil! Ve burada içine düştükleri durum, konferans yapmama noktasında onları birleştirdi. Çünkü örgütün ezici çoğunluğu onları eleştiriyor, örgütün gelenek ve değerlerini erozyona uğrattıklarını söylüyorlardı. Bu koşullarda inatla ve ısrarla konferansı yapmadılar. Açıkça “uzlaşma olma-dan, -‘Q ekseninde birleşmeden’ diye okumak gerekir- konferans olmaz!” dediler. (Bunlar belge olarak ortadır.) Oysa bir “uzlaşma” yaşanacaksa eğer, bunun tek zeminini de konferanstır. Sadece konferansta bütün görüşler tüm açıklığı ile ve “eşitlerarası” zeminde ortaya konabilir, “azınlığın çoğunluğa dönüşme hakkı” hayata geçebilir. Sonuçta “ayrılık” ya da “uzlaşma” olup olmayacağına karar verilir. **Önce muhalifler temizlenip ya da susturulup ondan sonra “konferans” yapmak, devrimci yapılara değil, burjuva partilere özgüdür.**

'95 yılında TP yerine konferans yapılsaydı, ya da TP'den kısa bir süre sonra konferansa gidilseydi, bu örgütün tarihi farklı yazılırdı. Tasfiyeci gidiş, daha ilk adımında durdurulmuş, örgütün rotası yeniden ML ilke ve değerlere çevrilmiş olurdu.

İkincisi, **30 yılın ilk 12 yılında, yani '79'dan '91'e kadar, onlar örgüt içinde belirleyici değillerdi. Osmanların, Fatihlerin, İsmaililerin bulunduğu yerde, belirleyici olmaları zaten düşünülemezdi.** Örgütün “iki kişilik MK” ile yönetilmesi '91 sonrasıdır. Bu süre zarfında İMT ve iki konferans yapılmıştır. Kaldı ki araya 12 Eylül gibi karşı-devrimin azgınca saldırdığı bir dönem girmiş, bu dönem boyunca önderini, yöneticisini, kadrosunu şehit vermiş, önemli bir kısmı tutsak düşmüştür. '91 yılında yapılan ikinci konferansa bile 3 kişilik MK ile gidilmiştir. Fakat konferans sonrası üçüncü üye de tasfiye edilir ve bu durum yıllarca delegelerden, üyelerden saklanır.

Sonuçta, **“İki kişilik MK” ile hiç konferans yapılmamıştır. Yapılan sadece tartışma, tartışma, tartışma... ve tasfiyedir.** 3 denilen, kağıtların dolaştığı sözde bir konferanstı. Biçimi gibi içeriği de konferans değildi. Ne örgütsel, ne siyasal rapor vardı. “Konferans Belgesi” diye sonradan gösterilen belgeler ise, TP'ye sunulan yazılardı ki, onların da konferans metni olmayacağı aşikardı. (Kaldı ki yazılması iki yılı bulan “Parti” yazısı, “bitirilemedi” diye sunuldu delegelere. Böylesi bir lakaytlık söz konusuydu. Ve o yazı, hala bitirilemedi. Tıpkı son olarak “büyük dönüşüm” üzerine yazmak için yıllarca zaman çalınması ve sonrasında yazmadan bırakılması gibi...) “Sonuç Bildirgesi” adı altında ek-

Tasfiyeciliğin kavramı gibi takvimi ile de oynayıp onu '98 ile başlatıyorlar. Fakat bu da onları kurtarmıyor.

Aslında bu haliyle bile, -yani tasfiyecilik '98 yılında başlamışsa eğer- örgüt içinde devrimci kalan ne varsa, hepsinin bizimle birlikte ayrıldığını gösterir.

Ayrılmamızdan sonra geride kalan, yalnızca tasfiyeci bir bataklıktır. Tersten söylersek, '98 öncesi bizim varlığımız, onların tasfiyeci gidişini frenleyen bir rol oynamış, bir süre daha gelenek ve değerleri savunuyor görünmüşlerdir.

Ama girdikleri tasfiyeci kulvarda yol almayı sürdürmüşler - uzun süren yenilgi atmosferiyle de birlikte- bu batağa boyu boyunca uzanmışlardır. Bunda, tasfiyeciliğin en rezil biçimi olan mülteciliğin de özel bir yeri olduğu tartışma götürmez.

lektik ve “çağ” kapatıp “çağ” açacak kadar anti-leninist bir belge dolaştırdılar sonradan. Hepsi bu! (“Yol Ayrımı” kitabında ‘bir çağ kapanmıştır’ diye başlayan bu ‘bildirge’ yerden yere vurulunca, şimdi ‘bir dönem kapanmıştır’ olarak düzelterek söylüyorlar, ama “çağ” konusunda tek bir açıklama/özeleştirme yapmadan!)

3'ün bir konferans olmadığını, aslında kendi yazılarında da itiraf ediyorlar artık. “Sonuç Bildirgesi”nin yazarları, “Örgütsel Rapor sunulmayan bir konferans olur mu” noktasına gelmiş durumda. Buna bir de “MK'sını seçmeyen konferans” ekledi. Yazılanlardan açığa çıkıyor ki, '97 yılında yaptıklarını söyledikleri 3. konferans sonrasında, tam bir yıl MK seçimi yapılmamış! Yani “iki kişilik MK” ile devam edilmiş. Ama işin daha trajik yanı bundan sonra başlıyor. Bu bir yıllık gecikme ile MK'ya getirilenlerden biri diyor ki, “MK'ya seçildiğimi(!) bir yıl sonra öğrendim.” Ve devam ediyor; “Aldığım haber ‘MK yedek üyesi’ şeklindeydi.” Seçildikten(!) tam 3 yıl sonra ise, gerçekte ‘MK asil üyesi’ olduğunu öğreniyor! Esasında tüzüklerine göre diğer konferansa gitmek için gerekli zaman bile dolmuşken... **Öyle bir konferans ki, MK'nın seçilmesi bile bir yıl sonra yapılıyor ve MK'ya “seçilen” üye, yıllarca bundan bihaber yaşıyor!** Bu üyenin o dönem cezaevinde olması da durumun vehametini ortadan kaldırmıyor. Bu örgüt, 12 Eylül'ün zindanlarına bile illegal yayın organlarını ulaştırmayı başarmakla haklı bir övünç duyan bir tarihe sahiptir. 1998 gibi cezaevlerinin çok daha rahat olduğu bir dönemde, hem de böylesi önemli bir haberin ulaşmamış olması, en hafif deyimle ciddi-yetsizlik, umursamazlık olabilir, olsa olsa...

İşte 3. Konferans dedikleri, böyle her tarafından dökülen, kendilerinin bile cid diye almadığı, dostlar alış-verişte görsün kabilinden yapılan bir “sanal konferans”tı. Sözde seçilen MK da, böyle bir MK'ydı!

4. konferans denilen ise, -ki birine göre kongre, diğerine göre konferans!- internet üzerinden yapıldığı anlaşılan ve 2003 yılından 2010 yılına kadar 7 yıl süren tartışmadır. **3'e “sanal” demiştik, yüzyüze değil, kağıt dolaştırılarak yapıldığı için. 4 ise, gerçek anlamda sanal dünyada olmuş.** Sonuç; “hizip”lerle birlikte geçirilen son 12 yıl ve tuzla buz olma hali...

Daha o yıllarda kongre ve konferansların önemi, nasıl olması gerektiği, sunulacak belgelerin içeriği, teorinin ele alınış tarzı üzerine yazılarımız olmuştu. Bunları, son yaşananlar üzerinden bir kez daha hatırlatmakta yarar var.

“Kongre-konferans raporları, partinin önünde duran somut sorunları çözmek için hazırlanır. Teoriyle kurduğu bağlar, yine somut sorunların açılmanmasıyla-kavranmasıyla ilintilidir. Bir önceki kongre ve konferanstan bu yana dünyada ve ülkedeki gelişmeleri irdeler, ona göre yeni değerlendirmeler ışığında örgütün önüne somut görevler koyar. Bir dönem önce belirlenen hedeflere ulaşım yapıldığını, başarıya ya da başarısızlıkların nedenini, güncel politika ve taktiklerin ne kadar isabetli olup olmadığını, çalışma ve örgüt tarzında eksiklikleri, kadro politikasını vb. inceler. Başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi sınıfların yaşam koşullarındaki değişimden, sosyal, kültürel değişime kadar nasıl bir faklılaşma yaşandığını araştırır. Kendi dışındaki devrimci-demokrat parti ve örgütlerin durumunu ve bütün bunların ML partiye yüklediği sorumlulukları yeniden belirler ya da altını çizer... En özlü ve

Tasfiyeci önderlik anlayışı

Tasfiyeci önderlik tarzını belli başlı özellikleri ile yeniden hatırlarsak, ilk elde şunları sıralayabiliriz: Başta kongre-konferans gibi örgütün iradesini ortaya koyaçağı kurumları fiilen yok etmek. İkincisi, üyelik-aday üyelik sürecini dondurmamak, merkezi bir organ başta olmak üzere yönetici komiteler oluşturmamak. Örgütün denetimini, sadece yukarının aşağıyı denetlenmesi şeklinde tek yanlı ele almak. Politikaların ve taktiklerin belirlenmesi ve geliştirilmesinde, pratiğin derslerini ve o pratiği yaşama geçirenlerin eleştiri ve uyarılarını hesaba katmamak. Başta güncel politika ve taktiklerin yaşama geçmesinde ortaya çıkan sorunlar olmak üzere, her tür tıkanma ve çözümsüzlüğü, tek başına kadrolarda, kadroların kavrayış eksikliğinde aramak Hiçbir zaman kendi hatalarının da olabileceğini düşünmeye ve kabul etmeye yanaşmamak. Aynı hatalar farklı yoldaşlarda çok ciddi eleştiri, hatta yaptırım konusu iken, iş onlara ve yakın çevrelerine gelince, hafifletici bir dizi gerekçe bulmak. Böylece iki ayrı disiplin anlayışı, olaylara ve kadrolara yaklaşımda ‘çifte standart’ yaratmak vb....

Kadrolara yaklaşım ve örgütü yönetme tarzı genel hatları böyleyken, kendi içinde organsal bir bütünlük de sözkonusu değildir. Her biri ‘kendi şahsına münhasır’ bir tarz tutturmuş ve kendi alanında ‘tek adam’ olmuştur. İç darbeler, komplo-lar ve birbirine karşı güvensizlik en üst noktadadır. Böyle olunca, arkasını sağlama alma güdüsüyle ‘kendi adamını’ oluşturma ve gruplaşmalar kaçınılmaz olur.

Bu anlayışın daha bir dizi tezahürünü sıralayabiliriz. Ancak tek başına yukarıda sayılanların bile, bir örgütü felce uğratmak için yeterlidir ve zaten sonuçları da ortadadır.

I. Kongre Belgeleri (Şubat 2002)

klasik ifade ile kongre-konferans raporları, ‘somut durumun somut tahlili’ni yapar...Dünyadaki tüm komünist partilerin kongre ve konferansları, dünya tahlili ile başlayıp kendi ülkelerinin durumuna, oradan parti-içi sorunlara uzanır ve somut değerlendirmeler ışığında sonuçlar çıkartıp hedefler belirleyen bir hat izler. En sonu kararlar haline getirip bitirilir. Kuşkusuz tüm komünist partilerin tıpa tıp bu tarzı izlemesi gibi bir kural yoktur. Fakat bu öze sadık kalınmalıdır. Başka türlü, çözüm bekleyen birikmiş sorunları aşmak mümkün değildir... Tüm KP’lerin üç aşağı beş yukarı bu tarzı izlemeleri boşuna olmasa gerekir. Bu, dünya genelinde yaratılmış kongre/konferans geleneğidir. Bizim en fazla zaafı olduğumuz bir konuda yaratılan geleneklere, tarza sırt çevirmemiz, bu zaafı yönü daha da derinleştirmek anlamına gelir ki, örgütte daha onulmaz sorunlara yol açar” (Yol Ayrımı sf:425-426)

Şimdi “kongre-konferans özürlüyüz” diyerek bu zaafı yönü sözde kabul ediyorlar. Ama bu bir “özür” olmaktan çoktan çıkmış durumda. Böyle bir organdan tümünden yoksunlar. Son yaptıkları konferans girişimi de bu gerçeği bir kez daha ortaya koyuyor. **Biçimsel olarak internet gibi bir araçla yaparak, hem yüzyüze tartışmanın zeminini kaldırıyorlar, hem de -ve daha önemlisi- tüm sırlarını devletin kontrolüne açık bir ortamda konuşup deşifre ediyorlar. Ve hala kendilerini “illegal bir örgüt”mü gibi göstermeye çalışıyorlar.**

Biçimsel olarak bu kadar yanlış birarada yaptıktan sonra, içerik olarak da konferansın ruhuna aykırı tarzı sürdürüyorlar. “Konferans belgesi” diye sunulanlar, yine “somut durumun somut tahlili” olmaktan çok uzak soyut tartışmalar... Ne dünyanın ülkenin durumu, ne işçi-emekçi hareketi, ne de örgütlerinin ne hale geldiği ilgilendiriyor onları. Birbirlerine “teorik üstünlüklerini” kanıtlamaya çalışıyorlar ha bire. **Bu halleriyle, “Bizans işgal altında iken meleklerin cinsiyetini tartışan Roma’lı devlet adamları”nı çağırıştırıyorlar sadece.** Tartışma metinlerini okurken, insanda uyardığı duygu, ne yazık ki bu oluyor.

Son konferanslarına 2003 yılında niyetleniyorlar ama 2010 yılında ancak tamamlayabiliyorlar. Neden? Çünkü **onların gözünde konferans, birilerinin hesabını görme arenasıdır. O yüzden de üstünlüğü ele geçirene kadar erteliyorlar.** Öldürücü darbeyi vuracak ana kadar bekletiyorlar. Böyle olunca, her konferans girişimi yeni tasfiyelere, bölünmelere yol açıyor kaçınılmaz olarak. Ve kongre- konferanslar, gruplar savaşına dönüşüyor. Gruplardan biri mutlak hakimiyetini kuramadığı için, süre de uzayıp duruyor. Ardından “hizip” suçlamaları, “hırsız”, “çete”, “hainlik”, “polislik” gibi çok ağır ama son derece rahat kullanılan ithamlar... Böyle bir ya-

“Kendisine saygısı olan hiçbir devrimci, bir parti kongresi yapay olarak ertelendiği için birarada tutulmayı beceren bir partide kalmak istemeyecektir” diyor Lenin. Son 20 yılda, birçok kez konferans “yapay olarak” ertelenmiş ve yapılmamıştır.

Böyle bir yapıda yer almaya devam edenlerin kendilerine saygıları kalır mı? Kendileriyle birlikte, yoldaşlarına, örgütüne, devrime saygıları, inançları, güvenleri eriyip gitmez mi? Çürüyen bir organizmanın içinde durup da -hem de yıllarca- çürümemek mümkün müdür? Burada her tür hizip de çıkar, çeteleşme de... Kişisel çıkar ve hırs için tüm değerleri ayaklar altına alan da... Kısaca devrimci olmayan her şeyin yeşerip boy atmasının zemini fazlasıyla mevcuttur.

pıda birlik sağlanabilir mi?

“Konferansla birlikte örgüt de çürüdü” diyorlar. Gerçekte konferans yapmayarak örgütü çürüttüler. Çünkü bir örgütte konferans, en üst organ ve denetim aracıdır. MK’nın üstündeki tek organdır ve altın üstü denetlemesinde en önemli zeminidir. Tüzükte belirlenen yıllar arasında örgütün tüm politikalarının gözden geçirilmesi, hata ve eksiklerinin saptanması, yeni dönemin rotasının kolektif bir irade ile çizilmesidir. **Konferansı zamanında yapmayan, sürekli erteleyen bir MK, otoritesini kötüye kullanan, o mevkiyi işgal etmiş bir MK’dır.** Konferansın süresi çoktan gelip geçtiği halde, tüzüksel marjları da aşarak orada kalması, darbe yapmakla eş anlamlıdır. Burjuva demokrasilerinde bile 4 ya da 5 yılda bir seçim yapılır. Göstermelik de olsa halkın görüşlerine baş vurulur. Proleter demokrasinin işlemesi gereken devrimci bir örgütte, on yıllarca konferans yapmamak, örgütü keyfi biçimde yönetmek, kendini her tür denetime kapatmak, kimseye hesap vermemek, kişi kültü oluşturmaktır ki, böyle bir örgütte çürümeye olmaz da ne olur?!

“Kendisine saygısı olan hiçbir devrimci, bir parti kongresi yapay olarak ertelenmediği için birarada tutulmayı beceren bir partide kalmak istemeyecektir” diyor Lenin. Son 20 yılda, birçok kez konferans “yapay olarak” ertelenmiş ve yapılmamıştır. Böyle bir yapıda yer almaya devam edenlerin kendilerine saygıları kalır mı? Kendileriyle birlikte, yoldaşlarına, örgütüne, devrime saygıları, inançları, güvenleri eriyip gitmez mi? **Çürüyen bir organizmanın içinde durup da -hem de yıllarca- çürümek mümkün müdür? Burada her tür hizip de çıkar, çeteleşme de...** Kişisel çıkar ve hırs için tüm değerleri ayaklar altına alan da... Kısaca devrimci olmayan her şeyin yeşerip boy atmasının zemini fazlasıyla mevcuttur.

Bu gerçekler üzerinden, **tasfiyeciliğe doğru evrilen süreci, daha ‘98 yılında “yönetimin ehliyetsiz kişilerin eline geçmesiyle başlamıştır bu süreç” diye tespit etmişiz.** “Örgütümüze kaya gibi sağlamlık aşıl原因 niteliklere sahip önder yoldaşların şehit düşmesinin yarattığı boşluktan” söz etmişiz. “Bürokratizmin gelişmesi, kariyer düşkünlüğü, eski kadroların hor görülmesi, hareketin yerleşmiş geleneklerinden kopma ve revizyonist ideolojilerden etkilenme”nin bununla paralel geliştiğini, eski grup-çevre özelliklerine yeniden döndüklerini söylemişiz. Ve bunun nesnel temelini ortaya koymuşuz.

‘90’lı yıllarda revizyonist blokun da çökmesiyle burjuvazinin artan ideolojik hegemonyası ve baskısı, yeterli ideolojik sağlamlığı olmayan küçük-burjuvalarda, ya da eskide kalmış unsurlarda büyük bir basınç oluşturdu. Bunlar hızla burjuva liberal görüşlerin etkisi altına girdiler. Ve

hareketi, kendi dayanma kapasitelerinin kaldırabileceği rotaya doğru sürüklediler. Bu, dünyadaki komünist ve devrimci hareketlerde olduğu gibi, bizde de böyle yaşandı. (Bkz “Yol Ayrımı”)

Tasfiyecilik, “programın reddi pahasına” örgüt inkarıdır

Örgütü tasfiye etmenin bir yolu, onu legalleştirmektir. Bir yolu da, her aşamada biraz daha küçültmek, parçalamak, un ufak etmektir. O güne dek savunduğu tüm görüşleri, Lenin’in deyimiyle *“hatta programın, taktiklerin ve parti geleneklerin açıktan reddedilmesi pahasına”* örgütü yadsımaktır. Tasfiyeciler bunların hepsini yapmıştır.

Ve bu noktaya asıl olarak her aşamada ve her konuda tüzüğe uymayıp, konferansları erteleyerek varmıştır. Bizim ‘95 yılında başlattığımız TP sürecinde ısrarla tüzük üzerinde durmamız ve konferans talebini yinelememiz boşuna değildir. Buna karşılık “iki kişilik MK”dan biri, *“tüzük dediğiniz biçimden ibaret, oturur iki saatte yazalım”* aymazlığı içinde saldırıya geçerken; diğeri, *“evet tüzükle yönetilmedi ama daha üstün ‘evrensel ilkeler’le yönetildik”* gibi, hataların üstünü büyüklük gösterisiyle örten saçmasapan yaklaşımının bir örneğini daha sergilemiştir.

Şimdi her iki taraf da birbirini “tüzüksel ihlal”le suçlamaktadır. Yıllar önce, kendilerinin de birgün tüzüğe ihtiyaç duyacaklarını boşuna söylememişiz. Ama onlar, **nasıl ki konferansı, birilerini tasfiye etmeyi düşündüklerinde toplamayı akıl ediyorlarsa, tüzüğe de birilerini mahkum etmek istediklerinde ihtiyaç duyuyorlar.**

“Q çizgisi” yayınladığı “Çağrı”da OKHK’nın (Olağanüstü Konferans Hazırlık Komitesi- zaten hiçbir şeyleri olağan olmaz!) feshedilmesine kızıyor ve o noktada tüzüğü hatırlıyor:

“OKHK’nın 4 üyesinin ortak kararıyla kongrenin final toplantısının gerçekleştirilmesi için düğmeye basılmış ve hazırlıklarına girilmişken Kongre fiilen engellendi...Tüzüğümüzün Konferans/Kongre için belirlediği “en geç 6 ay içinde” kesin hükmü hiçe sayıldı. Alınan kararlar ve Tüzükçe de belirlenen süreyle Kongremizin iki ay önce sonuçlanmış olması gerekiyordu.”

Kongrenin “iki ay önce” sonuçlanması gerekiyormuş! **Ortada yılları bulan bir gecikme varken, o iki ayın hesabını soruyor!** Gerçekte bu örgüt ‘91 yılından itibaren içeriği ve biçimiyle konferans adına layık bir konferans yapmamıştır! Yani neredeyse 20 yıldır kongre/konferans olmadan yönetilme(me)ktedir. Kendi hesaplarına göre ise ‘97 yılından bu yana yani 13 yıldır konferans yapılmamıştır. Ama onlar, 13 yıllık gecikmenin değil, iki aylık gecikmenin derdindeler. **Sanki başka şey-**

lerde tüzük hükümleri yerine getirilmiş gibi, OKHK konusunda tüzük hükmünün hiçe sayıldığını söylüyorlar. Bu sözler, yaşadıkları trajediyi, artık bir komediye dönüştürüyor.

Her iki taraf da işine geldiği zaman ve durumlarda, tüzükten, meşruiyetten söz etmekte, işine gelmediğinde bunların hepsini unutmakta, örtbas etmektedir. Örgütün tüm kurum ve kuralları, birbirlerinin ayaklarını kaydırmak için kullanılan araçlar haline gelmiştir. Tasfiyeciliğin örgütten/tüzükten anladığı budur.

Örneğin 2007 yılında alelacele devrimin karakteri gibi çok önemli bir konuda değişiklik yapıyorlar, fakat bunu bile bir konferansla, örgütün kolektif iradesiyle gerçekleştiriyorlar. Böyle ciddi bir değişikliği, konferanssız yapıyorlar. Kaldı ki “sosyalist devrim”i savunmak, o güne dek kabul edilen programatik görüşlerin birçoğunda değişiklik yapmayı gerektirir. Ülkenin sosyo-ekonomik yapısı başta olmak üzere, sınıf mevzilenmesi, devletin yapısı vb. değişmiş olmalıdır ki, devrimin karakteri konusunda önceki görüşler geçerliliğini yitirsin. Fakat bunlar herşeyi başaşağı çeviriyor. Önce “sosyalist devrimi” savunuyorlar, onun alt yapısını oluşturan diğer programatik değişiklikleri ise sonraya bırakıyorlar. Ardından hiçbir halk hareketi olmadan “faşizm yıkılıyor”(!) Yıkılmakla da kalmıyor, yerine “burjuva demokrasisi” geliyor(!) Kürt açılımıyla birlikte ulusal sorun da çözülüyor(!) Türkiye, “ileri düzeyde” kapitalizme ulaşıyor(!) Ara sınıfların tümü yok oluyor(!) Böylece “anti-empyralist demokratik halk devrimi”ni gerekli kılan nesnel koşullar, bir çırpıda değişiyor. Bu da “teorik üstünlük” oluyor!

Teorik çıkarsamalar, olguların somut analizi üzerinden yapılır. Tersî değil! Devrimin karakteri de ülkenin tarihsel-toplumsal koşullarının, ekonomik, sosyal ve politik sistemin tahlili ile belirlenir. Önce devrim anlayışını ortaya atıp, sonra onun alt yapısına dair çalışmalara başlamak, Marksist teoriyi alaşağı etmek, onun yerine dogmatizmi geçirmek olur. Diğer yandan bu ülkede “sosyalist devrim” savunucuları, yıllardır tasfiyecilere benzer tahliller yapmaktadır. Bunları ilk ortaya atan kendileriymiş gibi davranmaları, sadece onları gülünç duruma düşürür. Bugüne dek birçok revizyonist, troçkist akımdan duyduklarımızın tekrarıdır “yeni” diye ortaya attıkları herşey. Haklarını yemeyelim, bazı konularda onlardan daha uçuk-kaçık teoriler uydurduklarını teslim etmek gerekir.

Tasfiyeci grupların gerçekte birbirlerinden çok farkları yoktur. Örneğin hepsi “sosyalist devrim” savunucusu olmuştur. Hatta bu konuda kimin daha önce “sosyalist devrimi” savunduğunun kavgasını vermektedirler. Ama hiç biri, “sosyalist dev-

Teorik çıkarsamalar, olguların somut analizi üzerinden yapılır. Tersî değil! Devrimin karakteri de ülkenin tarihsel-toplumsal koşullarının, ekonomik, sosyal ve politik sistemin tahlili ile belirlenir. Önce devrim anlayışını ortaya atıp, sonra onun alt yapısına dair çalışmalara başlamak, Marksist teoriyi alaşağı etmek, onun yerine dogmatizmi geçirmek olur. Diğer yandan bu ülkede “sosyalist devrim” savunucuları, yıllardır tasfiyecilere benzer tahliller yapmaktadır. Bunları ilk ortaya atan kendileriymiş gibi davranmaları, sadece onları gülünç duruma düşürür. Bugüne dek birçok revizyonist, troçkist akımdan duyduklarımızın tekrarıdır “yeni” diye ortaya attıkları herşey. Haklarını yemeyelim, bazı konularda onlardan daha uçuk-kaçık teoriler uydurduklarını teslim etmek gerekir.

rim” gibi bir değişikliğin, sosyo-ekonomik yapı tahlili, sınıf mevzilenmesi, devletin yapısı, kısaca bir program değişikliği üzerinden olması gerektiğini, bunun da ancak örgüt iradesiyle, yani kongre ve konferansla yapılmak zorunda olduğunu, böyle bir toplantı yapılmadan savunulamayacağını söylemez. Bunun kavgasını vermez.

Bugüne dek konferans yapılmayışını “Q çizgisi”nin “teori” merakına bağlayıp, kendini sıyırmaya çalışanlar, “sosyalist devrim” gibi bir değişikliği, bütünlüklü bir program taslağı hazırlamadan ve bunu konferansa götürmeden nasıl savunduklarını anlatmalılar önce. “Tencere dibin kara, seninki benden kara” misali...

Sadece kongre-konferans konusunda değil, her konuda böyledir. Son 20 yıldan ve bunun 15 yılını kaplayan tasfiyecilikten her ikisi de aynı derecede sorumludur. Bu, program meselesinde de geçerlidir. Gerçekte 30 yıldır program yoksunu-

durlar. ’79 yılında örgütün kuruluşuyla birlikte ortaya konan “platform” ideolojik-siyasal hattı derli-toplu ortaya koyan tek belgedir. Onu bir program haline getirmek ise ‘90’lı yılların başından beri bir görev olarak konulmuştur.

Kendilerine “teorik yetkinlik” payesi veren, bırakalım ülkeyi, “dünya devrimi”ne soyunan bu tasfiyeciler, 20 yıldır bir program taslağı hazırlayıp örgütün önüne koyamamıştır. Yeni bir program olmadığına göre, ’79 platformunun bağlayıcı olması gerekir, değil mi? Ama öyle de olmaz. Onları bağlayan hiçbir şey yoktur. Ne tüzük, ne program, ne kongre-konferans... Böyle olunca, isteyen istediği biçimde kalem oynatır. **En çok “eksen” lafını edip de onlar kadar eksensiz, hat-ta belkemicsiz kimse yoktur!**

Sürecek

Tasfiyeci kadro yapısı

Tasfiyecilik sürecinin en fazla bozulmaya uğrattığı kesim kadrolardır. Sekterlikle liberalizmin kol kola yaşandığı, çevrecilik anlayışının yukarıdan aşağıya iyice yayıldığı bir ortamda kadroların bozulması kadar doğal bir şey olamazdı. Örgütün ’94’ten itibaren adım adım ML temelden uzaklaşması, birebir kadrolara da yansımış, onun şekillenmesinde rol oynamıştır...

ML yeraltı kadro tipinin yerini, tasfiyeci politikalarla karılmış legal kadro tipi almıştı. En başta ‘kadro kaynağı’ olarak beslenen alan değişmişti... Buna bir de aynı yıllarda yaşanan ‘eski kadroların’ hızla erimesi eklenince (yoğun tutuklanmalar, gözden düşürme, gerileme veya safları terk biçiminde) bu ciddi bir kopukluk ve düzey düşmesi yarattı. Boşalan yerler, daha çok semtlerden, yarı-işsiz lümpen gençlerle dolduruldu... Bunlar, örgütün tam da yeraltı fikrinden, yeraltı örgütü anlayışından uzaklaşıp, çalışmaların tamamen legale kaydığı, legal kurumların örgütü yönetmeye başladığı, tüm çalışmanın legal biçim ve araçlarla yürütüldüğü, kadroların eğitiminin ‘işçi gazetesi’ seviyesine çekildiği ve komitelerin gazete satıcısı durumuna düşürüldüğü bir ortamda yetiştiler. Doğal olarak tüm yaşamlarına, davranış biçimlerine, bu yetişme tarzı damgasını vurdu. Bu da ilkesiz, gevşek, sorumsuz kadro tipini yarattı. Tasfiyeciler, işte böyle bir kadrosal temele, ‘dönemsel politika ve taktiklerini’ ML adına daha kolay biçimde sunabildiler. (...)

Gruplaşmaların, adam kayırmacılığın en yoğun yaşandığı bu dönemde, örgüt disiplini ve denetimi tümünden kayboldu. Yöneticilerine güvenmeyen, onların kendilerine yetmediğini, alanı tanımadığını ve alana dönük politika üretmediğini düşünen kadrolar –ki bunda haksız sayılmazlardı- kendi başlarına hareket tarzını kafalarında meşrulaştırdı. Ancak bu onlarda ciddi bozulmaların da başlangıcı oldu. Alt-üst ilişkisi, örgüt bilinci ve işleyiş alabora olmuştu çünkü. Alanın veya bölgenin yöneticileri ile ilişki, en fazla bilgilendirmekle sınırlandı. Çoğu kez o da eksik yapıldı. Organsal işleyişin değil de bire bir görüşmelerin esas olduğu bu dönemde, işlerin böyle yürümesi doğaldı da. Böylece kendi içinde adeta ‘özerk’ olan çalışma alanları oluştu. Yöneticilerin sadece politik değil, örgütsel olarak da alana önderlik yapmadığı bu dönemde, kadroların kafasındaki örgüt ve önderlik kavramı da deforme olmaya başladı. Bu da kadrolarda, onları küçümseme, kendini ve yaptıkların bütüne eğilimini güçlendirdi.

Örgüt disiplini ve denetiminin iyice gevşemesi, örgüt güvenliğini de tehdit eden ve darbelere açık hale getiren bir ortam yarattı. Örgüt operasyonlarının en fazla yaşandığı ve şubede çözülme oranının en yüksek olduğu dönem, bu dönemdir. O güne dek direnişçi kimliği ile simgeleşen örgütümüz, yönetici kademelerden, ilişkilere kadar yoğun çözülmelerin olduğu utanç verici bir tablo ile karşılaştı. Değer erozyonu ve geleneklerden kopuşla birlikte, işkencede direniş çizgisi de darbe almıştı. Legal çalışma tarzının belirleyiciliği ile legalize olan kafaların, örgüt ve önderlik kavramlarındaki dejenerasyonunun ve bütün bunların yarattığı kadro tipolojisinin geldiği son nokta buydu.

Kısaca, sınıfsal bozulmayla birlikte, siyasal seviyenin düşüklüğü ve legalizmin hakim hale gelmesi, kadrolarda ciddi bozulmaları da beraberinde getirmişti. Ve bizi, örgütün bugüne dek oluşturduğu ‘kadro tipi’nden apayrı, hatta yüzseksen derece farklı bir kadro tipolojisi ile karşı karşıya bırakmıştı.

I. Kongre Belgeleri sf 40-42

Demir,
kömür
ve şeker
ve kırmızı bakır
ve mensucat
ve sevdâ ve zulüm ve hayat
ve bileümle sanayi kollarının
ve gökyüzü
ve sahra
ve mavi okyanus
ve kederli nehir yollarının,
sürülmüş toprağın ve nehirlerin bahtı
bir şafak vakti değişmiş olur,
bir şafak vakti karanlığın kenarından
onlar ağır ellerini toprağa basıp
doğruldukları zaman.

Balıkesir'de 13 madenci katledildi

MADENCİNİN KATİLİ
SERMAYE DÜZENİ!